

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 29
5 d'octubre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 17, primera sessió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre el desplegament de la Llei 20/2010, del cinema (tram. 310-00099/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la política sanitària (tram. 310-00102/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre les mesures respecte a la retirada de Ryanair dels aeroports de Reus i de Girona - Costa Brava (tram. 310-00097/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el copagament sanitari com a fórmula per a finançar el sistema de salut (tram. 310-00098/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre l'entrada en vigor de la Circular 1/2011, sobre estrangeria als centres penitenciaris (tram. 310-00103/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el grau de desenvolupament de les obres viàries i ferroviàries que el Govern de l'Estat fa a Catalunya (tram. 310-00104/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la petició de transvasament d'aigua de l'Ebre feta per la Diputació de Castelló (tram. 310-00105/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre el finançament de la Generalitat (tram. 310-00100/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la situació dels serveis socials (tram. 310-00101/09) p. 12

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conseqüències per a Catalunya des del punt de vista fiscal pel fet de pertànyer a l'Estat espanyol (tram. 317-00067/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a frenar l'increment de l'atur i per a estimular la creació d'ocupació (tram. 317-00063/09) p. 15

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la relació de les polítiques del Govern amb la situació d'increment de l'atur (tram. 317-00065/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les reformes per a reduir la taxa d'atur (tram. 317-00062/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís de compliment de les resolucions aprovades pel Parlament (tram. 317-00064/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les accions per a fomentar l'exportació i sobre el corredor ferroviari del Mediterrani (tram. 317-00066/09) p. 20

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 21

Projecte de Llei

de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost (debat de totalitat) (tram. 200-00011/09) p. 21

Proposició de Llei

de modificació de l'article 5 del Decret Llei 3/2010, de mesures urgents de contenció de la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic, pel que fa a la determinació del tipus de gravamen general de l'impost d'actes jurídics documentats (debat de totalitat) (tram. 202-00029/09) p. 35

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2008 (tram. 257-00001/09) p. 49

Proposició de Llei

de protecció civil de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00042/09) p. 65

Interpелlació

al Govern sobre la política de turisme i la temporada turística de l'estiu del 2011 (tram. 300-00074/09) p. 76

Interpелlació

al Govern sobre la política de salut (tram. 300-00078/09) p. 81

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 17.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
3. Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost (tram. 200-00011/09). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i, si escau, votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 125, 33.)
4. Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 200-00012/09). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i, si escau, votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 130, 20.)
5. Proposició de llei de modificació de l'article 5 del Decret llei 3/2010, de mesures urgents de contenció de la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic, pel que fa a la determinació del tipus de gravamen general de l'impost d'actes jurídics documentats (tram. 202-00029/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 44, 14.)
6. Proposició de llei de protecció civil de Catalunya (tram. 202-00042/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 57, 66.)
7. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2008 (tram. 257-00001/09). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la Comissió (dictamen: BOPC 97, 26).
8. Interpel·lació al Govern sobre la política de turisme i la temporada turística de l'estiu del 2011 (tram. 300-00074/09). Sergi de los Ríos i Martínez, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris públics (tram. 300-00075/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la política de salut (tram. 300-00078/09). Eva García i Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les relacions i els compromisos institucionals amb els ajuntaments (tram. 300-00076/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la política social (tram. 300-00077/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre el futur de la indústria del cinema (tram. 300-00079/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política cultural (tram. 302-00058/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament d'Empresa i Ocupació (tram. 302-00059/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur de la inspecció de treball (tram. 302-00060/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cànon de l'aigua i la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 302-00061/09). Salvador Milà i Solsona, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur de les polítiques socials (tram. 302-00062/09). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posada en funcionament del corredor ferroviari mediterrani (tram. 302-00063/09). Joan Laporta i Estruch, del Grup Mixt. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de preguntes a respondre oralment està inclosa en el dossier del Ple.

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit que el debat del punt número 7, procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2008, es pugui substanciar avui a primera hora de la tarda, en el moment que es reprengui la sessió plenària.

Així mateix, els proposo que el punt número 4, que és el Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual, sigui substanciat demà com a primer punt de l'ordre del dia.

S'aprova per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

El primer punt de l'ordre del dia són... *(Veus de fons.)* Sí...? Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Senyora presidenta, no estàvem informats dels canvis en l'ordre del dia, com habitualment passa quan s'anuncia, i, com a mínim, voldríem saber quins són els motius que fan canviar que el debat d'un projecte de llei canviï de dia.

Si el Govern o la Mesa té a bé informar-nos, als grups, ho agrairíem.

La presidenta

Ho ha demanat el grup que dona suport al Govern, i ho pot demanar i s'ha d'acceptar aquí o bé s'ha de votar. (*Veus de fons. Pausa.*)

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta

al Govern sobre el desplegament de la Llei 20/2010, del cinema (tram. 310-00099/09)

En primer lloc, la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el desplegament de la Llei 20/2010, del cinema. Formula la pregunta l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, a principis de la setmana passada vostè va presentar l'acord que va subscriure amb el Gremi d'Empresaris del Cinema i Fedicine al voltant de l'aplicació de la Llei del cinema i, en definitiva, per ampliar el que és la presència del cinema en català a les sales de cinema del país.

I voldríem saber en quina mesura aquest acord ens permetrà l'objectiu que tots plegats volem, que és que puguem aconseguir en un període de cinc o set anys, com a màxim, els objectius fixats en l'article 18 de la Llei del cinema.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Senyora presidenta... Senyor diputat, bé, em penso que és clar que amb aquest acord el que fem és fer possible que les previsions de la llei s'acompleixin, i em penso que, tal com ho estem desplegant, doncs, estem posant les garanties perquè la voluntat de la llei sigui finalment..., tingui com a resultat que es pugui veure el cinema en català que tots desitgem.

La presidenta

Per a replicar, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Nosaltres voldríem posar en relleu en aquests moments, honorable conseller, la vigència, la plena vigència de la Llei del cinema. Bàsicament per dues qüestions: la primera és que, en el seu moment, va representar un ampli acord polític d'aquesta cambra parlamentària, més del 90 per cent; i la segona, i em sembla fonamental també comentar-ho, és que va fixar un horitzó a cinc o set anys, d'ambició, en el qual es preveia normalitzar, d'una situació absolutament atípica que hi ha en aquests moments del 3 per cent, la situació de la llengua catalana a les sales de cinema d'aquest país. Per tant, fixàvem un horitzó de paritat absoluta en un termini màxim de set anys.

Per tant, volem remarcar la vigència d'aquesta llei. Nosaltres tenim dubtes raonables sobre l'acord que vostè va subscriure. L'aplaudim, tot allò que significa avenç lògicament ho aplaudirem, però tenim dubtes raonables. Quins són aquests dubtes?

En primer lloc, amb cadascuna de les pel·lícules hi haurà una paritat absoluta en les còpies en ambdues llengües? En segon lloc, els ciutadans que assisteixin a les sales de cinema d'aquest país, en cadascun dels complexos, tindran també les mateixes possibilitats d'accedir a les mateixes condicions en les dues llengües? Hi haurà, també, possibilitat, a nivell territorial, d'una paritat a nivell del que és tot el país? Dubtes també sobre el fet que hàgim, nosaltres, de fer allò que no fan ni al Quebec ni a l'Índia amb cent llengües, ni tampoc a l'Estat espanyol, que és pagar per aconseguir fer una cosa que és un dret d'aquest país, que és poder veure les pel·lícules en català.

I un altre dubte, també raonable, és veure si en l'objectiu d'aquí a set anys aconseguirem fixar aquest horitzó de normalitat.

Són dubtes raonables i dubtes que, en qualsevol cas, volem posar sobre la taula, i, per tant, ratificar la vigència d'aquesta llei.

Nosaltres volem que succeeixi allò mateix que ha succeït en aquests moments en algunes capçaleres de diaris escrits en aquest país: *La Vanguardia* o *El Periódico*. Què tenen els ciutadans i les ciutadanes en aquests moments? Doncs, les mateixes possibilitats, en la mateixa hora, en les mateixes condicions, amb els mateixos continguts. Això és l'horitzó que volem per a aquest país: la plena normalitat. I el que voldríem...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Pere Bosch Cuenca

...és si vostè es compromet a aconseguir aquest horitzó.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Sí, senyor diputat. Bé. La convicció és la mateixa, tenim exactament el mateix desig i la mateixa voluntat, i el que estem fent és aplicar la llei amb absoluta pulcritud per fer possible que tot això s'acompleixi.

Els acords presos no han fet altra cosa, i crec que així ho ha recollit, en general, l'opinió pública i, fins i tot, algunes de les persones que van participar plenament des de la conselleria en l'aplicació de la llei. Només cal llegir les declaracions del conseller Tresserras, o, fins i tot, del secretari general, senyor Voltes, en un article d'ahir. Em penso que és clar que tots coincidim en l'oportunitat de l'acord per, justament, desplegar la llei.

La llei, vostè ja ho sap, ens dona un conjunt de marges, i estem aprofitant tots aquests marges per fer possible que tot això avanci cap a, doncs, aquesta presència del català en un percentatge que la llei indica i que tots desitgem que es pugui produir en aquest període que va entre cinc i set anys –cinc anys segons marca la llei en primera instància, set si a més a més va envoltat d'acords amb els sectors.

I per fer-ho, doncs, necessitem moltes coses. L'acord amb Fedicine és una petita part; l'acord marc que estem ja treballant i que serà presentat ben properament és una segona part; la creació de la xarxa de pantalles concertades és un tercer element que la llei posa sobre la taula; la digitalització de les sales és un altre element; i, naturalment, el desplegament dels fons de foment de producció, distribució, exhibició, difusió i competitivitat empresarial.

Tot això està a la llei; tot això ho estem desplegant, i és en funció d'això que aquest percentatge que avui no arriba al 3 per cent aspirem que tingui a l'entorn del públic, o sigui, dels ciutadans que acudiran al cine, en cinc anys una quota no menor del 35 per cent.

Em penso que estem..., hi insisteixo, quota de presència de la gent en el cinema; cosa diferent de la quota del nombre de còpies, que, com vostè veu, en l'acord està ja dimensionada amb una direcció creixent i notablement positiva per tal de fer possible la voluntat de tots.

La presidenta

La següent pregunta és sobre la política sanitària.

Pregunta

al Govern sobre la política sanitària
(tram. 310-00102/09)

La formula la il·lustre senyora Laia Ortiz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laia Ortiz Castellví

Honorable conseller, la setmana passada el nostre grup li demanava la seva reprovació. La seva gestió, la incapacitat de defensar en el si del Govern el sistema sanitari públic ha comportat caos dels centres sanitaris, alarma en la població, rebuig i indignació en els professionals i una clara degradació dels serveis públics.

Davant la situació que avui viu el sistema sanitari, encara afirma que la gran retallada al pressupost no afecta la qualitat del servei? Pensa rectificar la seva actitud i defensar uns pressupostos dignes per al 2011, per no hipotecar el sistema sanitari català?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Honorable presidenta... Diputada, miri, la política del departament i del Govern és mantenir surant el sistema nacional de salut a Catalunya, amb tots els seus atributs i valors, en aquest entorn econòmic i financer que sembla que a vegades oblidem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Bé. Des del principi de la legislatura hem defensat que hi ha alternatives i també altres maneres de fer les coses.

Algunes coses per començar: primer, deixi d'amenaçar els professionals amb acomiadaments si no s'avenen a les retallades fins al 30 per cent. Avui són dels professionals pitjor pagats d'Europa. Com a mínim, intenti dialogar donant garanties de futur, que és el que es necessita en qualsevol negociació.

Dos, li exigim que no faci trampes amb les llistes d'espera. El tancament de quiròfans i el retardament de les proves diagnòstiques creuen les línies vermelles. I ara no faci veure que abans no s'utilitzaven els criteris clínics. Només una mica de transparència i no canviar els processos per amagar la vergonya de les xifres.

Li exigim que sigui valent per estalviar d'on cal. Li ho hem dit des del principi: no en atenció primària i urgent. Però, per què no aborda els forats del sistema, on hi han excessos? Per exemple, les peonades. O, per què no s'és més exigent amb les incompatibilitats o amb els privilegis corporatius, amb les farmacèutiques, amb aquells que prioritzen el negoci a costa del servei públic?

El problema és que l'orientació de les retallades demostra la voluntat de degradar el sistema públic. És el que ens temem. Hem passat a estar a la cua de les comunitats autònomes en inversió. I nosaltres entenem que sí que hi ha alternatives amb voluntat política i

sensibilitat, si es prioritza la salut i no el dogmatisme fiscal.

I ens agradaria que fossin sincers en la seva orientació i full de ruta. Vostès estan aprofitant la crisi, ara mateix, per criminalitzar els sindicats i els professionals; s'està degradant l'ICS, i per afavorir, també, el sector privat en la compra d'activitat.

I, quan estigui desballestat el sistema públic, què faran? Perquè això és el que la llei òmnibus preveu. Vendre-se'l o estan amenaçant, ja, amb el repagament?

A nosaltres ens agradaria que, com a mínim, parlessin clar de quines són les intencions clares del Govern.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Honorable presidenta... Il·lustríssima diputada, bé, sí que hi han alternatives. Evidentment, l'alternativa era augmentar el dèficit, que evidentment no és desitjable, per raons òbvies, alhora que impossible.

Nosaltres la voluntat que tenim és fer el que s'està fent cada dia, que és mantenir 115.000 atencions mèdiques diàries i sanitàries, i fer a l'entorn de mil intervencions quirúrgiques diàries. Això s'està fent cada dia amb absoluta normalitat. I s'està fent gràcies a què? Gràcies als metges, gràcies als metges amb els quals parlem. No es pensi que no parlem amb els metges. I gràcies a aquest esforç enorme d'entrega de tots els professionals el sistema sanitari. Evidentment, no contents, eh? Això no vol dir que facin l'esforç i que això no sigui incompatible amb estar descontents, perquè evidentment toquem les seves retribucions.

Per tant, nosaltres creiem que, amb les mesures que he explicat en reiterades intervencions a la comissió, estem mantenint la normalitat de l'activitat del nostre sistema sanitari, hi insisteixo, amb 115.000 atencions mèdiques sanitàries diàries i més de mil intervencions.

Aquest esforç l'estan fent els professionals, els metges, les infermeres i la resta de gent que treballa en el sector sanitari. I haig de dir-li que aquest esforç no l'estem fent tots. I, per tant, jo demano un respecte a l'esforç que s'està fent, i un respecte que hem de valorar i que no hem de confondre amb determinades situacions de negociacions laborals que estan plantejant-se en aquests moments.

I a més a més estem a sobre d'aquests 115.000. I per això jo fa ja uns quants dies he demanat una compareixença a la Comissió de Salut per explicar-los amb detall –amb detall– tot això que he presentat en els consells de participació del nostre sistema sanitari, i ho explicaré a cada portaveu parlamentari, com molt bé saben que ho he demanat, i ho explicaré a la Comissió de Salut el dia que tingui la compareixença confirmada.

Moltes gràcies.

La presidenta

La següent pregunta és sobre les mesures respecte a la retirada de Ryanair dels aeroports de Reus i de Girona - Costa Brava.

Pregunta

al Govern sobre les mesures respecte a la retirada de Ryanair dels aeroports de Reus i de Girona - Costa Brava (tram. 310-00097/09)

La formula la il·lustre senyora Alicia Alegret, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, davant l'anunci de la companyia Ryanair de suprimir els vols regulars de Reus i Girona durant l'hivern, i davant l'evident preocupació del territori per l'incompliment de contractes i compromisos d'aquesta aerolínia de baix cost, quines mesures està adoptant el Govern per garantir que els aeroports de Girona i Reus continuïn operant amb els vols regulars? I, quin és el capteniment del Govern pel que fa a les relacions comercials i de promoció amb la companyia Ryanair?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, bé, malauradament no puc afegir res de nou a allò que el Govern ha estat reiterant durant els últims mesos.

És a dir, amb Ryanair tenim un acord a l'aeroport de Girona fins a desembre del 2011; amb Ryanair tenim un acord a l'aeroport de Reus fins a desembre del 2013, i, tant els acords de Girona com el de Reus estan sent incomplerts unilateralment per part de la companyia Ryanair, que posa damunt de la taula unes pretensions, doncs, noves i que com a mesura de pressió deixa de complir unilateralment aquests contractes.

Què hi ha darrere d'això? Jo diria que dos fets. El primer és una manera poc ortodoxa d'actuar per part d'aquesta companyia en la seva relació amb els seus proveïdors o en la seva relació amb l'Administració; una forma d'actuar que lògicament nosaltres deplorem. En segon lloc, l'obertura de la T-2, de l'antiga terminal de l'aeroport de Barcelona, a aquesta companyia que ha cregut que guanyava centralitat traslladant els seus vols a l'aeroport de Barcelona, i a partir d'aquí ens ha vingut a dir, en el territori, a la Generalitat, que si volíem que continuessin operant a Reus i a Girona, doncs, havíem de pagar el que no estava escrit, cosa que nosaltres ni estem en condicions de fer ni volem fer per estricte respecte a allò que està signat.

Què és el que estem fent? Estem buscant nous operadors per a aquests aeroports. Que consti que una vegada més tenim la sensació que estem fent de comercials d'uns aeroports que no són nostres, però aquest és un rol que ja ens hem autoadjudicat els governs de la Generalitat des de fa temps, perquè Reus i Girona són aeroports de l'Estat i qui comercialitza, qui treballa perquè aquests aeroports, doncs, funcionin són precisament les institucions de Catalunya. Tenim alguns resultats, en aquest sentit; hi han companyies que ens asseguren que operaran els propers mesos des d'aquests dos aeroports.

I després un tema que per nosaltres és fonamental. Volem gestionar des de Catalunya Reus i Girona. Nosaltres pensem que aquests aeroports gestionats del territori significaria que són dos aeroports gestionats pensant en el territori; podríem jugar amb la política de taxes aèries per poder ser competitius i atraure aquestes companyies que podrien operar en aquests aeroports, cosa que no hem aconseguit fins ara del Govern espanyol, malgrat que els hem reclamat reiteradament la baixada de taxes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre diputada, senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, és cert que la gestió aeroportuària la té AENA, hi estem d'acord, ja veurem com evoluciona en un futur i qui tindrà la capacitat de gestió dels aeroports catalans, però de moment el problema el tenim en les nostres infraestructures i a casa nostra. Per tant, és el Govern de la Generalitat qui ha de garantir-ne una solució que defensi els interessos de tots, especialment els de Reus i Girona i els seus àmbits d'influència. Voldríem saber cap a on anem i si la finalitat ha de ser convertir Barcelona - el Prat en un aeroport *hub* amb connectivitat europea i clarament destinat a vols internacionals, i, si per fer-ho, això és incompatible, i entenem que sí, amb el fet que operi el baix cost al mateix aeroport. I això només passarà per modificar, com vostè deia, la política de taxes.

La realitat actual ens diu que no té sentit tenir pràcticament equiparades les taxes dels aeroports de Reus, Girona i el Prat, perquè els tres aeroports ofereixen serveis diferents, responen a necessitats diferents i sobretot estan posicionats a nivells diferents en el mapa aeroportuari europeu. Per tant, les taxes per operar-hi ha de ser també diferents, perquè, si no, ens trobem amb la situació paradoxal que Barcelona - el Prat es troba competint directament amb Reus i Girona, quan aquests aeroports haurien de complementar una oferta global en lloc de competir-hi. La competència amb Barcelona va en detriment de la resta, i ho estem notant molt al territori. L'aeroport de Reus ha doblat en deu anys els seus passatgers, passant de 700.000 el 2002 a 1 milió

i mig el 2010, gràcies a la implantació de vols regulars i també en paral·lel a la inversió d'AENA de 83 milions d'euros efectuada per tal de condicionar les infraestructures i adaptar-les a les necessitats de creixement.

Recordi, a més, que l'aeroport de Reus és la porta d'entrada de la Costa Daurada i és un destí turístic en si mateix, i des de les comarques de Tarragona s'està treballant intensament amb la potencialitat d'un aeroport de vols regulars, de vols xàrter, turístic, i que no vol ser estacional.

Ni Reus ni Girona mereixen tornar a ser aeroports estacionals per la potencialitat i capacitat d'atracció que tenen com a infraestructura logística amb les inversions efectuades i pels seus plans de creixement. A aquí hem d'encaminar tots els nostres esforços. I, per tant, li demanem que insti AENA que canviï aquesta política de taxes.

Esperem que el Govern entengui la situació real del territori i no adopti cap mesura que limiti aquest creixement.

La presidenta

Senyora diputada, se li ha exhaurit el temps. (*Pausa.*)

Pregunta

al Govern sobre el copagament sanitari com a fórmula per a finançar el sistema de salut (tram. 310-00098/09)

Passem ara a la pregunta sobre el copagament sanitari com a fórmula per finançar el sistema de salut. Formula la pregunta l'il·lustre senyor Jordi Cañas, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Honorable *conseller*, a la alarma social provocada por la política de recortes en su departamento y a la errática gestión del mismo, se han sumado en los últimos días diferentes declaraciones de miembros de su Gobierno insinuando, velada o menos veladamente, la posibilidad de implementar nuevos mecanismos de copago para corregir la actual situación financiera.

Le voy a formular una pregunta sencilla que espero que tenga una respuesta simple y comprensible, un humilde sí o no. ¿Tienen su departamento y su Gobierno la intención de aplicar o incrementar nuevas medidas de copago para financiar nuestro sistema de salud durante esta legislatura?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

El Gobierno de Cataluña no, y además no tiene la competencia.

Perdó.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

(*Remor de veus.*)

Jordi Cañas Pérez

No se disculpe, podemos llegar a una cuota también de participación del castellano en esta cámara.

Yo me alegro; me alegro de que su respuesta sea así de contundente. Hombre, sería bueno que esto lo comentase con los miembros de su Gobierno, porque les voy a leer algunas declaraciones, de los últimos días, ¿eh?, no de meses atrás, como usted por ejemplo dijo en junio..., en agosto del 2011, que tendríamos que escoger algún método de copago; no, más recientes. El mismo *presidente* de la Generalitat que tiene usted sentado a cuatro escaños, el sábado pasado, en el acto inaugural de la XIV Asamblea de la Asociación Catalana de Municipios, que abogó por la colaboración de los usuarios en el pago de determinados servicios. Uno.

Tenemos al *conseller* Mas-Colell, no sé si es el..., no sé si llamarlo también el *conseller* del Departament de Salut, que defendió delante de un auditorio de empresarios este fin de semana que los beneficiarios de muchos servicios públicos deberían asumir su coste, proclamando el fin del acceso gratuito universal a las prestaciones. Dijo más cosas, dijo unas muy esclarecedoras; le dijo a ese auditorio selecto: «Los poderes públicos, como los gases, ahora tienen dificultades serias para expandirse, aprovéchenlo.»

Hombre, ustedes de gases saben bastante, sobre todo de cortinas de humo para tapar su gestión, pero este «aprovéchenlo» es sospechoso. Claro, «aprovéchenlo». Cuando los gases dejan de ocupar un espacio lo ocupan otros gases, a veces tóxicos. Ustedes no quieren expandir los servicios públicos ni consolidarlos, lo que quieren hacer es contraerlos, para que operadores privados de salud los ocupen.

Ustedes siguen empeñados, obsesionados, en su transición nacional, que consiste en construir nación mientras se destruye el actual sistema de bienestar. No es una destrucción ingenua, es una destrucción voluntaria; ustedes tienen una agenda, y sobre todo tienen a quién responden, que son a aquellos que lo auparon al poder, determinados poderes económicos.

Aquellos que anhelamos construir no una nación, sino una sociedad mejor y más justa...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

...tenga usted por cuenta que nos opondremos.

La presidenta

...se li ha exhaurit el temps.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller de Salut.

El conseller de Salut

Honorable presidenta... Diputat, home, si parlem d'obsessions, Déu n'hi do, eh?, l'obsessió que hem vingut a desmantellar, que tenim una agenda oculta, que tenim uns poders al darrere que manipulen totes les nostres decisions i als quals rendim servei. Obsessió per obsessió, la seva, Déu n'hi do, també, eh?

El que sí que haig de dir-li és que, miri, el copagament no és el debat, el copagament és un instrument, eh? I el que sí que han de decidir aquells que poden decidir, que són els partits majoritaris d'aquest país, és si realment hem de posar més diners a la sanitat pública o no; que jo crec que sí, eh?, jo crec que sí i el Govern també: hem de posar més diners a la sanitat pública.

Si vostè ho recorda, aquest reconeixement ja va ser fet pel Govern de Madrid quan va convocar els presidents, va fer una conferència i va posar més diners al sistema nacional de salut. Vam quedar que hi posàvem més diners, faríem reformes, ens tornaríem a veure... Ni vam fer reformes ni ens hem tornat a veure, eh?

Per tant, el primer que demanarem al Govern de Madrid que surti de les eleccions del dia 20 és que decideixin si, amb transparència i claredat, estan disposats a buscar recursos addicionals al sistema sanitari de salut per poder mantenir-lo durant aquesta crisi econòmica i financera del nostre país. I aquesta és la decisió que ha de prendre el Govern de Madrid sortint, pactada amb l'oposició. I això és el que volem. Després ja discutirem l'instrument, perquè a més a més això no ho diem solament nosaltres; és una recomanació de l'OMS que diu que aquells països amb sistemes sanitaris desenvolupats no poden deixar caure els seus sistemes i, si no poden mantenir-los amb recursos mancomunats, han de buscar recursos addicionals. Ho diu l'Informe de l'OMS 2010.

I això és el que ha de fer el Govern de Madrid, decidir, i ens hi posarem tots, però decidir i admetre que s'han de posar més diners; no dir que el problema és que gestionem malament, les comunitats autònomes, decidir i admetre que s'han de posar més diners a sanitat. I les comunitats autònomes ja farem –difícilment– la gestió com s'ha demostrat que estem fent.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'entrada en vigor de la Circular 1/2011, sobre estrangeria als centres penitenciaris.

Pregunta

al Govern sobre l'entrada en vigor de la Circular 1/2011, sobre estrangeria als centres penitenciaris (tram. 310-00103/09)

La formula la il·lustre senyora Elena Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, la pregunta que li formulem té a veure amb el món de les presons i amb el nombre d'interns. Sabem que a data d'avui a les presons catalanes hi ha 10.724 interns, fet que suposa que el 45 per cent d'aquesta població són estrangers i, d'aquests, dos mil no tenen permís de residència ni de treball. Sent la voluntat del sistema penitenciari, almenys fins fa poc, de reintegrar i reinserir aquests presos en la vida normal, això ho dificulta moltíssim per a aquells immigrants que no tenen després regularitzada la seva situació administrativa.

De tota manera, en l'intent d'aconseguir aquesta finalitat s'han intentat diferents mesures al llarg del temps: mediacions interculturals, assessoraments jurídics, assessoraments puntuals. La veritat és que no hem avançat gaire. I, últimament, amb la reforma de la Llei orgànica dels drets i llibertats dels estrangers, amb el seu reglament, amb la reforma del Codi penal, juntament..., aquesta llei ha vingut a dir que fa impossible completament que els immigrants que no tenen la seva situació regularitzada i que estiguin pagant una pena, quan surtin de la presó, puguin tenir els permisos de residència i de treball, amb la qual cosa es frustra totalment la voluntat resocialitzadora.

Com les experiències que s'han portat fins aquí han estat francament negatives, com l'Estatut del 2006, malgrat que retallat, ens dóna competències en integració, i sabent que el seu Govern és un govern sòlid i que no queda amb els braços creuats, ens agradaria, senyora consellera, que ens digués com estem treballant i què és aquesta circular que ens han notificat que es posava en marxa, i també quan es preveu, perquè això és recent, que les mesures donen unes dades fiables, que ho puguem avaluar d'una manera objectiva.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora María Pilar Fernández i Bozal, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

Molt honorable presidenta... Il·lustre diputada, com sap vostè, aquesta mesura que ara es materialitza en una

circular del Departament de Justícia és una mesura que en realitat s'aplica a la resta de l'Estat des del 2001, encara que a Catalunya no s'havia aplicat mai.

I, efectivament, és la primera norma que estableix l'itinerari que ha de seguir la vida del reclus estranger des que entra a la presó fins que en surt, especialment amb relació als estrangers que anomenem «irregulars».

Aquesta circular, per tant, estableix els principis orientadors des que entra fins que en surt, i finalment també estableix els principis orientadors que han de regir fer efectiva la possibilitat de l'expulsió administrativa alternativa a la reclusió i al compliment total de la condemna, no solament quan l'ha previst el jutge en la sentència, sinó precisament en aquells casos en què això no s'ha previst.

Com vostè sap, el sistema penal nostre estableix que s'ha de reinserir el reclus. I, per tant, la reinserció es fa entorn de dos eixos fonamentals, que són la família i la feina. Per tant, nosaltres entenem que és ben difícil reinserir aquelles persones que no tenen un suport ni per mitjans de feina ni per mitjans familiars, i per tant arribem a la conclusió que serà molt més fàcil fer aquesta tasca de reinserció en el país d'origen. D'aquí l'adopció de la mesura.

M'agradaria deixar constància també que en la redacció d'aquesta circular no solament ha treballat el Departament de Justícia, sinó que també s'ha escoltat la fiscalia d'estrangeria del Tribunal Superior de Justícia, el Departament d'Interior, s'ha escoltat també la Delegació del Govern de l'Estat a Catalunya, que com vostè sap té competències en matèria d'estrangeria, i els cossos policials implicats, és a dir, el Cos de Mossos d'Esquadra i la Policia Nacional. Tots ells intervenen en aquest procés des del principi al final i a tots, aprofitant aquest moment, m'agradaria donar les gràcies, perquè penso que treballant en equip s'ha fet una feina molt ben feta des del punt de vista tècnic.

Val a dir també que, d'altra banda, aquesta mesura pot servir per reduir el nombre d'interns que tenim a Catalunya i per tant per intentar reduir també la quantitat de recursos econòmics que dia a dia requereix el món de les presons.

Respecte a la pregunta que vostè em feia de com s'està implantant i com ha vist..., o quin capteniment hi ha, entenc que en aquesta iniciativa la resposta percebuda pel Govern i també pel Departament de Justícia de la Generalitat..., entenem que ha tingut un clar suport, un clar recolzament social, i per tant ens sentim...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...en aquest moment satisfets...

La presidenta

...se li ha exhaurit el temps.

La consellera de Justícia

...especialment pel que ha dit la Taula de Participació Social.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el grau de desenvolupament de les obres viàries i ferroviàries que el Govern de l'Estat fa a Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el grau de desenvolupament de les obres viàries i ferroviàries que el Govern de l'Estat fa a Catalunya (tram. 310-00104/09)

La formula l'il·lustre senyor Josep Maria Llop, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Maria Llop i Rigol

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, hi ha un conjunt d'obres viàries i ferroviàries que són competència del Govern de l'Estat espanyol que, o bé no s'han iniciat, o bé estan en procés d'execució i estan aturades. Voldríem saber quin és el capteniment, el seu capteniment i el capteniment del Govern de què vostè forma part respecte d'aquestes obres i el seu grau d'acompliment.

En aquest sentit, només per exemplificar-ho voldria posar a la seva consideració la situació en què es troba actualment la variant de Vallirana, la variant 340, la N-340, que, com vostè segurament coneix, des dels anys vuitanta, des de començaments dels anys vuitanta van iniciar-se les mobilitzacions per demanar una infraestructura que era de la màxima utilitat; una infraestructura que després, fins a l'any 1988 no va ser reconeguda com a una infraestructura absolutament necessària per al, llavors, ministre Sáenz de Cosculluela; gràcies a la intervenció de Convergència i Unió, a Madrid, l'any 1992 es va consignar la primera partida pressupostària, i no fou fins al 2004 que van iniciar-se les obres. Des d'aleshores ençà, aquestes obres s'han aturat quatre vegades, i avui, per descomptat, estan aturades.

La pregunta seria: i ara, després de trenta anys, quina és la raó per la qual s'aturen aquestes obres una quarta vegada? Què pensa fer el Govern en aquest sentit pel que fa a aquesta infraestructura que és tan necessària des del punt de vista de la seguretat, tant necessària des del punt de vista econòmic i de connectivitat entre comarques i per a la qualitat de vida dels valliranencs i la gent de la comarca?

I, en general, què cal fer o què es pensa fer pel que té a veure en aquelles infraestructures que són competència de l'Estat i que estan o no executades o en procés d'execució i aturades per enèsima vegada?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, vostè ens parla d'infraestructures que són competència de l'Estat a Catalunya, per tant, competència d'una altra administració, però no per això el Govern de la Generalitat fa veure que això no va amb ell, al contrari; són infraestructures que ens preocupen, que són necessàries per al territori, i, per tant, en totes les reunions que tenim amb el ministeri corresponent, aquests temes estan damunt la taula i la nostra insistència és constant. Ara, li he de dir, també, que massa sovint toquem contra un mur.

Parlant de carreteres i d'obres públiques, m'agradaria dir-li que veiem el final del túnel amb les obres de la nacional 340 al Baix Llobregat. Però no és així. Vostè ens ha explicat una història que molts recordaran i il·lustrada en molts cotxes de la comarca amb aquell adhesiu que diu «Prou cues a la nacional 340», una carretera que té totes les característiques per ser modificada, però ara estem com estem. No?

Efectivament, les obres es van licitar el 2003, es van iniciar el maig del 2004, amb una previsió de 33 mesos –és a dir, a principis del 2007 havien d'estar acabades–, se suspelen temporalment el març del 2005, perquè es van detectar mines de plom i de guix. No vull entrar ara a qualificar els estudis geotècnics que es varen fer. Es va haver de modificar el projecte, es va duplicar el seu cost, l'obra es reinicia a finals del 2009, però ve aleshores el moment aquell de contenció selectiva del dèficit, per part del Ministeri de Foment, i decideixen allargar-ne el termini d'acabament. Des del dia 29 de juliol les tenim acabades i no ens donen una data per reiniciar-les més enllà de l'any 2013. Parlo de reiniciar-les, i, en cap cas, tenim cap compromís d'acabament.

Lamento donar-li unes notícies que no són bones, que no són les que nosaltres voldríem transmetre, i que, en tot cas, doncs, posen de manifest una actitud del Ministeri de Foment cap a Catalunya, que no és la que nosaltres de cap manera volem. Perquè és cert que hi ha una contenció pressupostària, però, com he dit abans, és una contenció pressupostària selectiva. És a dir, l'aturada d'obres per part del Ministeri de Foment no és a totes les comunitats igual, i a nosaltres ens ha tocat la part del rebre.

Moltes gràcies.

La presidenta

La següent pregunta és sobre la petició de transvasament d'aigua de l'Ebre feta per la Diputació de Castelló.

Pregunta

al Govern sobre la petició de transvasament d'aigua de l'Ebre feta per la Diputació de Castelló (tram. 310-00105/09)

La formula l'il·lustre senyora Meritxell Roger, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Presidenta... Conseller, el passat dia 13 de setembre, la Diputació Provincial de Castelló va aprovar una moció que instava el Govern de l'Estat a transvasar 90 hectòmetres cúbics d'aigua del riu Ebre. Prèviament, i davant la imminència d'aquest acord, l'Ajuntament de Tortosa, així com altres ajuntaments de les Terres de l'Ebre vam aprovar una declaració institucional amb la qual s'expressava la discrepància amb aquesta petició, es reiteraven els arguments expressats en múltiples ocasions i avalats científicament sobre la manca de sobrants d'aigua de l'Ebre, i, finalment, es manifestava que davant la possibilitat de dèficits d'aigua al llarg d'any aquestos s'haurien de resoldre per altres vies diferents al transvasament de l'Ebre.

D'altra banda, és necessari que el Pla hidrològic de conca de l'Ebre contempli el cabal ecològic del tram final del riu, pla que el Govern de l'Estat posposi i que els diferents esborranys que fins ara coneixem no contemplen quin és el cabal ecològic del tram català del riu Ebre; cabal que ens ha de permetre garantir la pervivència del riu, així com la qualitat de la seva aigua.

En aquest sentit, aquesta mateixa setmana, l'eurodiputat de Convergència i Unió, Ramon Tremosa, a la Comissió Europea ha instat..., després de diferents denúncies a la Comissió Europea, aquesta ha instat el Govern, a l'Estat espanyol, a complir la legislació sobre els plans hidrològics de conca. Decidim portar davant del Tribunal de la Unió Europea aquesta qüestió.

Tanmateix, des del Govern de la Generalitat i també des del territori fem una aposta ferma per a la finalització de les obres del canal Xerta - riu Sénia, canal que ens permetrà portar el regadiu a les comarques del Baix Ebre i del Montsià.

La petició d'aigua de l'Ebre, des del País Valencià és recurrent, especialment quan ens trobem damunt d'una nova convocatòria d'eleccions. Tanmateix, i davant la manca de resposta i d'un posicionament clar per part del Govern del Partit Socialista espanyol, li formulo, conseller, la següent pregunta: Quin és el capteniment del Govern de la Generalitat amb relació a la petició de transvasament d'aigua demanada per part de la Diputació de Castelló?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ens preocupa, i molt, l'estat dels cabals del riu Ebre en el seu tram final. Saben vostès que a finals de l'any passat, els estats de la Unió Europea havien de tenir enllestits els seus plans hidrològics i això obligava a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre a enllestir el nou Pla hidrogràfic de l'Ebre.

Això no s'ha fet, i els documents, que vostè esmentava i que nosaltres coneixem, no milloren els cabals finals o del tram final del riu, incomplint, pensem, de forma flagrant el que diu la Directiva marc de l'aigua que obliga, com vostè sap, a introduir millores en els cabals de manteniment.

Tenim molt clar que cal complir amb la Unió Europea, i que per complir amb la Unió Europea i per garantir un cabal suficient i els usos actuals de l'aigua en el tram final, no hi ha marge per a nous transvasaments.

Entenem també, li ho haig de dir, les reivindicacions dels territoris veïns, però pensem que la solució no està en transvasaments impossibles, sinó en el treball conjunt en el qual nosaltres ens oferim per tal de cercar alternatives en conques excedentàries de fora de l'Estat, però diverses i diferents de la de l'Ebre que, ho repeteixo, no té marge per a nous transvasaments.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el finançament de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre el finançament
de la Generalitat (tram. 310-00100/09)

La formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Honorable conseller, tres preguntes de resposta senzilla respecte al resultat del model de finançament del 2009, incloent-hi les competències específiques, perquè, com vostè sap bé, aquests diners eren un element bilateral fonamental per a aquest acord.

Confirma, conseller, que el model ens ha donat 2.421 milions d'euros més? Confirma que això són 391 milions d'euros més del que va predir l'anterior Govern? Confirma, conseller, que per primera vegada a la història Catalunya es queda per sobre de la mitjana, en passar de l'onzena a la quarta posició relativa entre comunitats autònomes de règim comú?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

**El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)**

Senyora consellera, senyora presidenta... Miri, el finançament de Catalunya té un problema bàsic... (*veus de fons*) –senyora diputada, perdoni–, té un problema bàsic de suficiència. Fixi's, l'any 2009, del qual vostè està tan orgullosa, el dèficit va ser de 4.700 milions d'euros, que és el 2,40 per cent del PIB català. Ho re-

peteixo, ja l'any 2009 o bé no van tindre prou ingressos o bé van gastar massa. Vostè decideix.

El cert és que el Govern central reté una proporció excessiva de recursos impositius, i no només reté una quantitat excessiva, sinó que, a més a més, és un desastre com els gestiona. Imagini's si no hi haguessin hagut els dèficits que hi han hagut els anys anteriors, amb els pagaments d'interessos que ara tenim; imagini's si el Govern central hagués pogut fer alguna cosa efectiva respecte a l'atur, amb facilitat ara tindríem a nivell estatal 30.000 milions d'euros més que ens podríem gastar en sanitat i ensenyament, i que a més a més ens els gastaríem bé.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez- Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

No hem tingut aquest *humilde sí* o no... En tot cas, conseller, si Catalunya fos independent, li asseguro que tindria dèficit. O, pel mateix motiu, en el 2007, no teníem dèficit i teníem tots els arguments del món per reclamar un millor finançament per a Catalunya i a més a més el vàrem aconseguir. (*Veus de fons.*)

Nosaltres li hem demanat un judici de valor, vostè no l'ha fet; però també li demanem que el Govern faci un exercici de rigor publicant, donant a conèixer i valorant aquestes dades. Perquè, sap què? Van ser resultat d'un esforç col·lectiu enorme, que va ser l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Li demanem per què això no ho fa.

I, també, per acabar, deixi'm dir-li, conseller, que per mirar lluny s'han de tenir els peus fermes, hem de saber on estem i hem de reconèixer el que tenim.

Perquè l'ambició de tenir més per a Catalunya, òbviament és compartida per tots; però, fins i tot, el meu fill petit sap que per demanar més i per obtenir més la millor manera no és demanar-m'ho tot, sinó que és demanar-m'ho bé.

Vostè considera, conseller, que aquest acord... (*remor de veus*), aquest acord que han fet vostès amb Esquerra Republicana... (*persisteix la remor de veus*), avançant les conclusions d'una comissió...

La presidenta

Un moment... –un moment, un moment.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...deia, que aquest acord que vostès van fer en el debat de política general amb Esquerra Republicana, avançant les conclusions d'una comissió on hi som tots els grups parlamentaris, una proposta que és confosa en la manera d'aconseguir els objectius, inconcreta en quins són els objectius, és la millor manera per treballar plegats per obtenir més per a Catalunya, amb el consens necessari, en un tema que vostès diuen, i també nos-

altres ho creiem, que és de país, tot i que ho sembla massa poc?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

El nostre sistema de finançament, de què, ho repeteixo, vostè està tan orgullosa, té un segon problema, a més de la insuficiència, i és la inseguretat jurídica i l'arbitrarietat; funciona per un estrany sistema de bestretes que produeix tota mena d'irregularitats, començant pel fet que et donen molts diners un any, d'una manera completament realista, els que els rep se'ls gasta, se'n gasta més, després al cap de dos anys et diuen que els has de tornar, i no hi hauria cap necessitat de fer això.

Un altre exemple, és el famós tema del Fons de competitivitat: ara et dono una bestreta, 2009, em pregunto per què el 2009 sí i el 2010 no? Perdó..., el 2009, 2010. Pregunto: per què no el 2011?, per què no el 2012?, a nivell d'IVA, que des del Govern central es pot fer el que es vulgui, i és per això que necessitem més control sobre la recaptació. És per això que necessitem el pacte fiscal, i és per això que hem d'aconseguir, evidentment...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Economia i Coneixement

...tot el que hi ha per donar aquest salt endavant i mirar molt lluny.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació dels serveis socials.

Pregunta

al Govern sobre la situació dels serveis socials (tram. 310-00101/09)

Formula la pregunta la il·lustre senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, senyora presidenta. Conseller Cleries, m'agradaria que ens expliqués com és possible que quatre dies abans que acabi el mes de setembre, se n'adoni que no té diners per pagar les entitats i empreses que atenen les persones grans, persones amb discapacitat, persones amb drogodependències i malalts mentals.

També m'agradaria que ens digués com és possible que, després que les entitats socials titllin la seva actuació d'imprescriptible, vostè ho rectifiqui a mitges i anunciï que l'impagament ja no serà de dos mesos i que en pagarà una part.

Im'agradaria també que ens digués com és possible que, en un entorn de restriccions pressupostàries i de mirar el cèntim d'euro, vostè hagi obviat més de 50 milions per pagar residències i en quaranta-vuit hores n'aparegui una part.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, davant d'un possible problema de tresoreria, i amb voluntat de diàleg i d'estar prop de les entitats, comentem aquest possible problema i diem que hi estem buscant solucions; i al cap d'uns dies les solucions arriben i són satisfactòries. Doncs, em sembla que aquesta és una gestió des de la proximitat, perquè tenim problemes i situacions que cal abordar des del diàleg i la confiança mútua. I sabem que anirem endavant treballant conjuntament les entitats, les empreses de serveis socials i el Govern. I aquest és l'acord que també vam aconseguir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies. Molt diàleg no deu ser quan parlen d'«imprescriptible», la seva actuació.

En tot cas, conseller, no fugi d'estudi: jo l'estic interpel·lant sobre la seva responsabilitat. Jo crec..., el cert és que vostè no lidera ni el seu propi departament.

Resulta que el caos del PIRMI era culpa del conseller Mena, i va acabar vostè demanant disculpes. Ara l'impagament de les residències és culpa del conseller d'Economia, i acaba dient que es tracta d'un problema puntual de tresoreria. Però el que resulta, que vostè és incapaç de planificar la seva tresoreria i el que fa és traslladar el problema als altres.

Constatem, conseller, que és incapaç de defensar les persones que depenen de vostè: dependents ingressats, persones amb discapacitats i treballadors del sector. És molt irresponsable generar alarma entre les entitats socials, posant en perill la viabilitat de moltes d'elles; després, tractar d'arreglar-ho i treure ferro d'una situació que *per se* és molt greu. Conseller

Cleries, en el seu paper de bomber piròman, assoleix l'excel·lència. (*Remor de veus i rialles.*)

El director d'un diari català d'àmplia difusió va escriure: «Aquest episodi d'impagaments a residències resulta inadmissible, ja que donen una imperdonable sensació d'improvisació al departament i evidencien una sorprenent miopia política» —no ho dic jo. Però, més enllà del semàfor vermell i la indignació social, l'actuació al capdavant de Benestar i Família, les seves actuacions s'allunyen molt d'aquella «feina ben feta no té fronteres», s'allunyen també del que s'esperava del Govern dels millors. Més aviat la màxima que li escau, conseller Cleries, és la d'«ordre, més contra-ordre, igual a desordre».

Per cert, avui és dia 5 i moltes residències continuen sense cobrar. Es pot comprometre aquí que no hi tornarà a haver...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Eva Granados Galiano

...tensions de tresoreria?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, miri, vostè ens parla com si no vinguéssim de set anys de tripartit. (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, ens parlen d'això. Vostè ens parla com si parléssim d'un...

La presidenta

Un moment, un moment...

El conseller de Benestar Social i Família

...com si en l'àmbit del...

La presidenta

Honorable conseller, continuï.

El conseller de Benestar Social i Família

...com si en l'àmbit dels serveis socials tinguéssim un rellotge de precisió. Un rellotge amb moltes teranyines, ens vam trobar. I hi ha gent de l'any 2007 que ara li hem resolt la dependència. I els drets socials d'aquesta persona amb dependència o amb discapacitat?

Nosaltres hem plantejat, davant d'un tema de tresoreria, un pacte amb les entitats; i ho hem dialogat i ho hem parlat, des de la proximitat. I algú es va retractar

de la paraula «impresentable», que no s'atribuïa a cap persona.

I després, escolti, nosaltres som un govern en què tots plegats som solidaris amb les decisions; i això que quedi molt clar. I el que li vull dir és que nosaltres farem garantia dels serveis socials fent un sistema de serveis socials sostenible. Perquè vostè em parla de drets socials, que ara tenim un problema..., escolti, 106 milions, sí, 106 milions, 106 milions d'euros d'ajudes a les famílies amb criatures que eren forat, que eren forat de l'any passat. I aquests 106 milions on són? Perquè vostè no és que tinguessin problemes de tresoreria: és que no els tenien ni pressupostats. (*Remor de veus.*)

Per tant, el que demanem és que vostès siguin més rigorosos. És cert que estem vivint moments de dificultat, que la situació de la Generalitat té problemes, ho saben, perquè vostès en set anys els han provocat.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conseqüències per a Catalunya des del punt de vista fiscal pel fet de pertànyer a l'Estat espanyol (tram. 317-00067/09)

Senyores diputades, senyors diputats..., la primera pregunta és sobre l'actualitat política, i la formula l'il·lustre senyor Uriel Bertran, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, volem desitjar des d'aquí una ràpida recuperació al senyor Terricabras, greument ferit.

Senyor president de la Generalitat, Artur Mas: és conscient de les conseqüències negatives que té per a la ciutadania de Catalunya pertànyer a Espanya?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat: és conscient de la necessitat de fer pinya per tenir un pacte fiscal i resoldre les coses que hem de resoldre?

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Senyor president, fer pinya per fantasies polítiques és enormement perjudicial.

Senyor Mas, el robatori fiscal que pateix Catalunya en mans d'Espanya és de 60 milions d'euros anuals. Mentre vostès retallen i retallen plantilla dels hospitals, ambulància, serveis d'urgències als centres d'atenció primària, llits hospitalaris, els metges adverteixen que està morint gent per culpa d'aquestes retallades que vostès estan provocant. (*Fora remor de veus.*) Amb estat propi podríem doblar el pressupost en salut que destinàrem al benestar dels nostres ciutadans.

Quina proposta té vostè, senyor Artur Mas, per evitar aquest robatori fiscal que pateixen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya? Esperem que sigui la independència política del nostre país, i que no sigui la quimera i la fantasia del pacte fiscal, perquè amb qui s'ha de pactar aquest pacte fiscal ja li han dit que no. Li ho ha dit el Partit Popular, li ho ha dit el Partit Socialista Obrer Espanyol, li ho ha dit la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, li ho han dit els experts que participen en la comissió d'anàlisi d'un concert econòmic per a Catalunya. Avui el pacte fiscal no és viable, senyor Artur Mas, perquè hi ha un atac frontal a aquesta proposta política per part de l'Estat espanyol. Tots els actors polítics amb qui es pot pactar això ja li han dit que no.

Davant d'això, fins quan –fins quan–, senyor Artur Mas, hem de fer durar el patiment dels ciutadans de Catalunya?, quantes morts més haurem de lamentar, senyor Artur Mas (*remor de veus*), amb unes retallades a la sanitat que els metges ja li estan advertint que estan provocant... No ho diu el nostre Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència; li ho estan dient els experts sanitaris, que estan fent hores, que estan treballant gratuïtament als quiròfons del nostre país per salvar vides, i ho han de fer gratuïtament perquè no tenen recursos econòmics per part de l'Administració per poder fer la seva feina amb garanties. I això és un drama nacional, això és una drama nacional que avui està patint el nostre país, mentre l'Estat espanyol s'està emportant 60 milions d'euros diaris del nostre país. Amb un dia, no caldria retallar els sous del personal de l'ICS, amb un dia d'espoli fiscal que recuperéssim, no caldria retallar els sous al personal de l'ICS; amb dos dies, podríem...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

Uriel Bertran Arrué

...no haver de retallar els serveis d'urgències dels CAP.

Fumar mata, senyor Artur Mas, però Espanya, pel camí que anem, també.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Uriel Bertran, jo no dubto de les seves bones intencions, de cap manera, perquè crec que l'objectiu que vostè, doncs, persegueix, i altra gent en aquest país, és un objectiu que no s'ha de criticar; al revés, pot ser un objectiu noble i un objectiu lloable, no? Per tant, jo no el criticaré, l'objectiu. Ara, jo només li recomano una cosa, si vostè m'ho permet, i és que amb aquest tipus de discursos vostè no guanyarà cap adepte per a aquesta causa, perquè amb aquest tipus de discursos l'única cosa que vostè aconseguirà és que a la gent li faci por viure en aquest país. I això és exactament el contrari del que vostè pretén. Perquè, si vostè vol anar per un procés com el que vostè hi vol anar, el que ha d'aconseguir és que en aquest país hi hagi confiança i que la gent que viu en aquest país sàpiga que viu en un país que se'n sortirà. Si tot és com vostè descriu –no repetiré les paraules, perquè només posades en boca meua em faria vergonya dir-les, algunes que vostè ha dit, només això–, si vostè va per aquest camí, no aconseguirà cap adepte.

Vostè em diu: «El pacte fiscal no servirà per a res.» Doncs, miri, això no ho sap, primer; perquè també hi havia molta gent que deia que l'autogovern a Catalunya no podia avançar de cap manera, i durant trenta anys ha avançat. Insuficientment? D'acord, però ha avançat. I hi havia molta gent que deia que això era impossible. I moltes altres coses, no?

Per tant, escolti, depèn de la pinya que fem aquí, depèn de si Catalunya és capaç de presentar-se davant de l'Estat espanyol i dir: «Mirin, els catalans» –com els bascos volen una cosa determinada, o els navarresos una altra–, «volem això.» I això és repte d'aquesta casa. I això no s'aconseguirà a base de desprestigiar això com una «tonteria». Al revés, senyor Bertran, ara és el moment de fer pinya entorn d'aquests objectius que són importants, que aquest país necessita i que, a més a més, aconseguixen unir les voluntats majoritàries del país. I el plantejament que vostè ha fet va per una altra via, però el que nosaltres fem aconseguix sumar moltes majories socials, que és el que necessita aquest país per anar bé i per defensar-se.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a frenar l'increment de l'atur i per a estimular la creació d'ocupació (tram. 317-00063/09)

I la formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. President, ahir vam saber les dades d'increment de l'atur, un increment..., el més alt

percentualment dels últims anys. El Govern de l'Estat va reaccionar de manera molt clara, sense fer cap tipus d'autocrítica sobre la reforma laboral, per nosaltres, antisocial i ineficaz que han fet, dient, doncs, que les responsabilitats eren de la perifèria. Això és altament irresponsable. Però la pregunta és, president: i el nostre Govern què té a dir-hi i què té a fer-hi, amb aquest increment de persones aturades, juntament amb les 300.000 persones que d'aquí a pocs mesos es quedaran, a més, sense prestació de l'atur?

El que cal, entenem, és que es plantegin què comporta fer només o fiar-ho només a polítiques d'ajustament de despesa, en lloc de fer polítiques per reactivar el creixement econòmic, per la cohesió social, i un repartiment més equitatiu de la fiscalitat, un creixement dels ingressos.

Nosaltres voldríem saber quin és, president, l'horitzó i les polítiques estructurals a curt i a mitjà termini que està treballant el Govern, que vol presentar el Govern en ocupació, en formació i en política industrial, precisament per generar aquesta confiança que vostè ara mateix acaba de dir que és imprescindible de generar.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Com certament vostè diu, senyora Simó, aquestes dades són unes dades clarament dolentes, molt negatives, a Catalunya i al conjunt de l'Estat espanyol. És així, no té volta de full, i, per tant, s'ha de presentar la situació en aquest sentit, doncs, tal com és, no?

Segon, vostè diu: «Home, això, doncs, no es pot resoldre només a base d'ajustaments pressupostaris.» Té tota la raó, és evident. El que passa és que els ajustaments pressupostaris són bàsics per poder seguir obtenint crèdit que ens permet pagar nòmines, funcionament d'hospitals, de centres d'atenció primària, de residències de gent gran, de residències de persones discapacitades, etcètera. Per tant, o fem els deures, o ens tanquen l'aixeta. Per això s'està fent, perquè hem de complir unes normes, perquè formem part d'un club, no?

I tercer, li ho detallaré amb més precisió després, però és evident que s'estan fent tota una sèrie de coses des del punt de vista de l'estímul. Li'n posaré un exemple, no?: l'Institut Català de Finances ha mobilitzat aquest any, malgrat les restriccions pressupostàries, 2.200 milions d'euros, més que en altres ocasions, per poder donar crèdit i aval a la petita i mitjana empresa, cosa que és fonamental si volem garantir en el futur la creació d'ocupació. Això, entre d'altres mesures que em semblen fonamentals.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. President, celebrem els crèdits a les pimes; de fet, és una proposta que Esquerra Republicana hem fet de manera reiterada i que al darrer debat de política general també es va aprovar. Però la qüestió que li he plantejat és: què volen fer més enllà dels ajustaments de la despesa en matèria de polítiques d'ocupació i formació i de política industrial?

Perquè en els deu mesos que duem d'any i de govern hi ha disponibles al Servei d'Ocupació de Catalunya poc més de tres-cents cursos de formació, quan l'any 2010 se'n van fer dotze mil. I fins deu mesos després no presentaran una estratègia d'ocupació per al país.

O van fer una cimera anticrisi amb encàrrecs al CAREC, que suposo que encara hi són, i acords, i no sabem ni si s'ha tornat a reunir el CAREC, ni com tenen l'estat d'aquests acords i encàrrecs que havien de fer, per exemple. O no sabem quines són les negociacions que, des del Departament d'Empresa i Ocupació, s'han fet amb l'Estat per la renda activa d'ocupació.

Nosaltres el que diem, president, és que cada dia que passa és un dia més que endarrerim la recuperació i el creixement, i també la confiança, i que cal que actuïn i que liderin...

La presidenta

Honorable diputada...

Anna Simó i Castelló

...president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, aquest treball que vostè reclama s'està fent cada dia i aquest lideratge també. Li he posat l'exemple del crèdit, perquè és el que més ens demana el teixit productiu; no hi ha res, no es demana res amb més insistència que, concretament, el tema de l'accés al crèdit i a les línies de finançament, no?

Vostè parlava del tema de la formació. En el tema de la formació és cert que aquest any alguns cursos s'han retardat, té raó. Avui es presenta la nova tongada. Tinguin també present –no aniré més enllà en el comentari– que en aquest moment tenim un seguiment exhaustiu per part de la Comissió Europea, que està revisant tota la feina d'aquests darrers anys en el tema de cursos ocupacionals i que ens han exigat uns determinats calendaris i una determinada forma de fer abans de prosseguir amb aquests primers cursos. Tinguin present això només, perquè val la pena que aquesta dada simplement la tinguin, no?

I en els temes de plans ocupacionals, doncs, sàpiguen que tot el pressupost d'aquest any dels plans ocupacionals estava compromès per decisions de l'any passat,

de l'any 2010, tot, fins a l'últim euro, i, per tant, tot el que es farà aquest any serà planificar les línies ocupacionals per a l'any que ve, i els plans ocupacionals, amb el pressupost nou, perquè el d'aquest any està tot exhaurit per decisions del 2010.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la relació de les polítiques del Govern amb la situació d'increment de l'atur (tram. 317-00065/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Ahir vam tenir les pitjors dades d'atur del mes de setembre en quinze anys. Més enllà de valorar-ho, senyor president, les seves polítiques tenen alguna cosa a veure amb les pitjors dades d'atur en quinze anys?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Crec que no; li ho dic amb tota la modèstia, evidentment, no? Primer, perquè és difícil que amb tan poc temps hi hagi hagut una incidència en positiu o en negatiu sobre l'arrel del problema. I l'arrel del problema, com vostè sap, no ve d'ara. I segon, perquè, si fossin les polítiques que s'estan seguint a Catalunya, aleshores és evident que quan hi havia increments de l'atur, no al setembre però al gener, al febrer, al març, a l'abril dels anys 2008, dels anys 2009 i dels anys 2010, devia ser perquè les polítiques en aquell moment estaven absolutament equivocades, perquè d'increments de més de setze mil persones a l'atur en un sol mes n'hi ha hagut molts en aquests darrers anys, no?

Per tant, entenc que no és un problema de política sinó que aquí hi ha un problema estructural, i les polítiques s'han d'afinar –i les polítiques s'han d'afinar– a base de fer tot allò que estigui a la nostra mà, que és el que estem procurant fer, hi insisteixo, dintre de les capacitats i limitacions que tenim en aquest moment, que són molt grans.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, senyora presidenta. No estan fent tot el que està a la seva mà: tres-cents cursos de formació és el que està a la seva mà? No, tenen moltes més coses a la seva mà.

Senyor president, vostès no són els únics responsables, però vostès també són responsables. I, miri, la polèmica d'ahir entre el Govern central i vostès és artificial, perquè tots dos coincideixen en un camí, el de les retallades. Tots dos coincideixen en la seva incapacitat per demanar més a qui més té, per redistribuir en comptes de retallar. I a mi m'agradaria que les dades del pitjor setembre en quinze anys li ensenyessin alguna cosa. Com més retallades fan, més atur hi ha, més deprimim l'economia, més incrementem el dèficit. Tenim el pitjor setembre en més d'una dècada, i el que li demanem és que canviï de rumb, perquè vostè porta el país d'una crisi econòmica a un escenari de crisi i de fractura social.

Per tant, li demanem que surti d'aquesta perversa equació de més retallades, menys drets, més atur, més dèficit. Això vol dir abandonar el club dels fanàtics del dolor, com diu Paul Krugman, premi Nobel; no un trodat, premi Nobel. Li demanem que surti d'aquesta espiral de dogmatisme ultraliberal i ranci, perquè les seves polítiques estan fracassant a Catalunya, a Espanya i a Europa, i que comenci a demanar coratge, coratge a qui més té, no només als usuaris dels serveis públics.

Per tot això li fem tres demandes: que expliqui en aquest Parlament de forma solemne quin és el seu model de serveis públics; en comptes d'anar explicant cada cap de setmana «retallo per aquí, retallo per allà», que expliqui quin és el model de serveis públics que vostès tenen.

En segon lloc, que facin que la ciutadania triï. Àngels Guiteras, presidenta del tercer sector, avui ho demanava: més fiscalitat per a qui més té abans que retallades. Doncs, permeti que la ciutadania triï el model.

I en tercer lloc, que aturi les retallades allà on estan afectant més la gent. Si vostè té un mal conseller, el conseller Boi Ruiz, la seva responsabilitat com a president és cessar-lo, i per tant que aturi les retallades i aturi el nyap que s'està fent en salut.

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, li torno a dir, com he dit abans a la senyora Simó, que si no s'han pogut fer fins ara més

cursos de formació és perquè l'acció del Govern de Catalunya, no d'aquest any sinó d'anys anteriors, està seguida per la Comissió Europea —és la seva obligació—, i s'han demanat, recomanat i exigit una sèrie de canvis de fons en aquest model de cursos. No ho diu l'actual Govern de Catalunya, ho diu la Comissió Europea, que és qui aporta els diners a través del Fons Social Europeu. I, per tant, vostè entendrà que abans de fer les coses malament hem de procurar no posar en risc que continuï el Fons Social Europeu per poder fer precisament aquests cursos de formació.

Segon. Vostè em diu: «Quin és el seu model de serveis públics?» Senyor Herrera, el nostre model de serveis públics, que veig que vostè ara lloa l'estat del benestar que tenim, no?, perquè, si no el lloés —si no el lloés— no el defensaria com l'està defensant. Doncs, miri, estem exactament igual que vostès, el defensem també exactament igual. Sap per què? Perquè, si tenim aquest model de l'estat del benestar que vostè aplaudeix a Catalunya, és perquè hi va haver durant vint-i-tres anys governs de Convergència i Unió que el van crear més que ningú. (*Remor de veus.*) I si el vàrem crear nosaltres som els primers interessats a defensar-lo, senyor Herrera, som els primers interessats a defensar-lo, perquè no és només obra nostra —no és només obra nostra—, no és només la nostra criatura, per dir-ho així, però és molt principalment la nostra criatura i la nostra obra, i per tant ens en sentim, des d'aquest punt de vista, pares que volem que aquesta criatura es mantingui tan bé com pugui. Però això passa per una condició...

La presidenta

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...per no gastar més del que es té, sistemàticament, com feien vostès.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les reformes per a reduir
la taxa d'atur (tram. 317-00062/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat, quines són les reformes profundes que vostè vol dur a terme per reduir l'actual taxa d'atur?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí. Senyora Sánchez-Camacho, les que vam comentar fa exactament, si no ho recordo malament, tres, quatre dies en aquest mateix Parlament; vam tenir una llarguíssima sessió en aquest sentit, ens vàrem posar d'acord a més a més amb el seu grup, concretament amb el Partit Popular, per continuar tota una sèrie de polítiques de lluita contra l'atur i de creació d'ocupació, són les que mantindrem, n'havíem parlat abans de l'estiu, n'hem tornat a parlat ara, tenim en aquest sentit un full de ruta comú que nosaltres intentarem complir fins a l'últim moment. I jo espero que el futur Govern espanyol, del color que sigui, ens ajudi a poder complir aquest full de ruta de creació d'ocupació.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta, molt honorable presidenta. Molt honorable president, les dades d'atur són unes dades esgarrifoses i preocupants per a Catalunya, per al país i per a la resta d'Espanya. S'ha dit per altres intervencions, però crec que avui, per la gravetat de la situació, cal reiterar-ho. Alguns volen reconèixer que aquí hi ha un atur estructural i per tant que és una resignació que no puguem crear ocupació al país i donar oportunitats als joves.

Jo vull recordar-li, senyor president, que amb el primer Govern tripartit a Catalunya hi havien 160.000 aturats, no estàvem en situació de crisi, l'any 2006, i dos anys després Catalunya patia un atur de 300.000, i ara estem en una xifra de 600.000 aturats, una de les pitjors xifres en més de quinze anys que estem patint a Catalunya.

Aquesta situació és inacceptable, és indigna i per tant insostenible. Jo vull dir-li, senyor president, que el més preocupant és que Catalunya és la segona comunitat autònoma on més creix l'atur i que els joves són els més colpejats per aquesta situació. Vostè diu: «S'estan prenent mesures; hi han crèdits i avals de més de 2.000 milions on no s'han pogut prendre decisions en la formació professional per culpa d'Europa.» No faci com el Govern d'Espanya, senyor president, no faci com la incompetència del Govern Zapatero, que davant la situació de deriva d'aquest Govern i la incapacitat de crear ocupació en vol fer responsables les comunitats autònomes; vostè no faci també responsable Europa del que no fa i del que no gestiona a partir d'ara.

El seu Govern, senyor president, s'ha reunit trenta-vuit vegades, trenta-vuit reunions de govern, i vostès no han presentat un pla de xoc, però el senyor Duran diu que Convergència i Unió és la garantia de crear

ocupació i que té un pla de xoc per crear ocupació. O són promeses buides electorals o li recomano que parli amb el senyor Duran i porti aquest pla de xoc perquè el puguem emprar i utilitzar tots.

Li demano, senyor president, que actuï, que aquest full de ruta el segueixi, el compleixi. Li recordo que en aquest debat de política general vostè ha demostrat i li ha demostrat al seu Govern que està en debilitat, que a vostè la geometria variable li demostra que té un govern feble i que té un govern fràgil. Els consensos, senyor president, són d'anada i de tornada. Els consensos no tenen xec en blanc. I vull dir-li, senyor president, que l'eix fonamental per crear ocupació és que vostè, abans de final d'any, compleixi el pla de ha subscrit amb el Govern, aprovi a més de les lleis òmnibus una llei d'emprenedoria, una llei per reformar el Servei d'Ocupació de Catalunya i una llei per reformar la formació professional. Aquest ha de ser el gran eix del pròxim pressupost, passi vostè del pressupost de les retallades...

La presidenta

Senyora diputada...

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

...al pressupost de la recuperació econòmica.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, primer, li demano una mica de precisió, perquè no és cert que Catalunya sigui la segona en increment de l'atur aquest mes de setembre; en valor absolut sí, és clar, si som els segons a tenir més població és lògic que això passi d'aquesta manera, però en percentatge, que és com s'ha de calcular, no és la segona. Tampoc és de les millors, ja li ho dic jo mateix. Per tant, està en una zona, diguem-ne, més aviat grisa. I no és que jo n'estigui especialment content ni especialment satisfet, com vostè comprendrà, no?

Segon. Vostè reclama una sèrie de coses que ja s'estan fent. Jo... (*Veus de fons.*) Sí, sí, vostè segueix insistint que no, però jo li he d'insistir que sí. Per exemple... Deixi'm explicar-me. Per exemple, la reforma que vostè diu del Servei d'Ocupació de Catalunya està en marxa. Hem denunciat un conveni amb l'Estat a través del qual hi havia cinc-centes persones del Servei d'Ocupació de Catalunya que es dedicaven a polítiques que se'n diuen «passives», és a dir, a concedir els subsidis d'atur, i aquestes persones, una vegada denunciat aquest conveni, cinc-centes, es podran destinar a polítiques actives, que són les que vostè justament reclama, però això ho estem fent i això és reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya; igual que hem reformat també el Servei d'Ocupació

de Catalunya a nivell territorial, això també està en marxa.

El tema de la formació professional també està en marxa. Des de fa set mesos ja hi han uns acords de govern, que són operatius i que estan cada dia funcionant, a través dels quals anirem en aquesta legislatura a un sistema com l'alemany, que se'n diu «dual», on la gent que faci formació professional a l'aula a més a més anirà a treballar a les empreses, que em sembla que també és el model que vostès defensen, no?

I efectivament, vàrem pactar una llei de l'emprenedoria. Espero que vostès la vulguin fer bé. I, com que l'hem de fer bé i l'hem pactada fa relativament poc –fa relativament poc–, vostès suposo que volen que portem aquí un projecte de llei amb cara i ulls. Deixi'm dir-li també una cosa, que no tot han de ser projectes de llei; hi ha moltes coses que fa el Govern que no han de passar per aquest Parlament i que no han de tenir estrictament...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...el marc legislatiu.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís de compliment de les resolucions aprovades pel Parlament (tram. 317-00064/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, voldria preguntar-li sobre una resolució que va prendre aquest Parlament en el debat d'orientació política general; resolució que entenc que és molt important i que vull saber, en nom del nostre grup, quina és la voluntat del Govern que vostè presideix per complir-la.

Aquesta resolució va ser votada pel seu grup i és una resolució que va obtenir una amplíssima majoria. I deia: «Instar el Govern a complir amb el conjunt dels acords i resolucions que han estat votats favorablement al Parlament de Catalunya.» En el repàs d'aquests acords hi ha moltes de les solucions i el guió d'una sortida de la crisi.

Què pensa fer per complir els acords que s'han votat en aquest Parlament i que són vigents i de moment no s'estan complint?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé –gràcies, senyora presidenta–, senyor Nadal, m'hauria de dir exactament quins no s'estan complint, perquè jo després li pugui, doncs, fer una valoració sobre això. En general, el Govern procura complir allò que és complible. A vegades hi ha resolucions d'aquest Parlament que vostè sap que no s'han complert en el passat. Algú va dir, si no ho recordo malament, que això era molt normal en els parlaments; no era ningú de Convergència i Unió, em sembla que era algú que representava el seu partit, si no ho recordo malament, i encara el representa. Però, de tota manera, aquest Govern intentarà, sempre que sigui possible, i espero que ho sigui, sempre o gairebé sempre, complir aquestes resolucions.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Miri, senyor Mas, venim d'un estiu millor que l'estiu passat, i entrem en un setembre pitjor que el setembre passat. El país –ja ho vam dir en el debat d'orientació política general– està avui pitjor que fa un any. Jo em limito a proposar-li que accepti, per donar la confiança que vostè demanava ahir en els mitjans de comunicació, de repassar conjuntament totes les resolucions que han sigut votades per amplíssima majoria en aquest Parlament de Catalunya i fixar un compromís compartit per complir-les.

Perquè el conjunt de resolucions que s'han votat en aquest Parlament parlen de tot allò que forma part de les prioritats d'un govern per intentar no només contenir el dèficit, sinó sortir de la crisi. I parla d'alguna de les qüestions que li han proposat altres dels que li han formulat pregunta, però parla també de finançament, de compliment de l'Estatut, de desenvolupament de l'Estatut, de polítiques educatives, de polítiques d'ocupació, de polítiques de prioritització en la contenció de la despesa, triant i no fent un garbuix discrecional de retallades que porten a la situació de desesperança que estan creant, i, per tant, portarien, si vostè acceptés aquest compromís de treballar conjuntament en un repàs constructiu per generar la confiança que reclama, un full de ruta per saber si sí o si no vostès estan en disposició de complir...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Joaquim Nadal i Farreras

...allò que el Parlament els encomana.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, jo li he demanat, senyor Nadal, que em digués quines no s'estaven complint, i en dos minuts i mig no me n'ha dit cap... (*Veus de fons.*) Sí, em fa molts gestos però no me'n diu ni una. Aleshores, bé, no li puc replicar sobre allò que s'incompleix.

Ara, de tota manera, recollint el sentit positiu, crec, de la seva intervenció –vull entendre-ho així–, doncs, jo no tinc cap inconvenient que fem aquesta repassada i veure d'allà on podem treure idees millors, accions millors, etcètera.

Només els demano una cosa: els demano que allò que acordem no signifiqui allò que és impossible. I allò que és impossible en aquest moment és posar més diners a sobre del sistema nostre, perquè, en lloc de posar-ne més, n'hem de posar una mica menys. Dintre d'aquesta línia, jo entenc que tothom ha de fer sacrificis, ho entenc perfectament.

Miri, jo ahir mateix vaig proposar al Govern –ja els ho anuncio– que els membres del Govern i els alts càrrecs de la Generalitat aquest any no tindran paga extra de Nadal; l'eliminarem, sencera. Ei, es va reduir el sou un 15 per cent un temps enrere, si no ho recordo..., l'any passat. Aquest any tornarem a actuar en aquest sentit, nosaltres, en el que ens afecta a nosaltres; això no obliga a ningú més, però nosaltres ho farem com a govern: sense paga extra, sencera, el mes de Nadal.

Ara, tinguin en compte que no se'ns poden demanar coses que signifiquin posar menys diners, perquè entre tots hem de tenir l'actitud de veure com gastem una mica millor i una mica menys sense perjudicar directament la gent.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les accions per a fomentar l'exportació i sobre el corredor ferroviari del Mediterrani (tram. 317-00066/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. (*Remor de veus.*) Molt honorable president, com deia l'altre dia el president del nostre grup parlamentari, Oriol Pujol, hi han dues maneres d'afrontar...

La presidenta

Un moment –un moment–, senyor diputat. (*Pausa.*) Continui.

Jordi Turull i Negre

Com deia l'altre dia el president del nostre grup parlamentari, hi han dues maneres d'afrontar la situació econòmica tan complexa que vivim: una és esperar que vinguin temps millors per fer coses, i l'altra és fer coses perquè vinguin temps millors. Aquests mesos i en el debat de la setmana passada va quedar clar que aquest Govern, en tot allò que està a les seves mans, fa coses, per difícils que siguin, perquè vinguin temps millors. Conscients, això sí, sense enganyar a ningú, que la batalla per la recuperació econòmica és molt complexa, extremadament dura i, de retruc, per tenir una relació causa-efecte, ho és encara més la creació d'ocupació.

Les accions que cal fer són moltes i molt diverses, en molts àmbits, com s'està fent. Des de posar facilitats i no pas posar pegues per a tota aquella gent que vol generar activitat econòmica i, per tant, ocupació fins a utilitzar organismes com l'ICF per obrir l'aixeta del finançament de l'activitat productiva del nostre país. Des de posar ordre a les finances de la Generalitat, al cràter heretat i a tots els «estropicis» que molts van fer, per evitar el col·lapse, fins a projectar els actius econòmics de Catalunya portes endins i portes enfora. Des d'actuar amb rigor, serietat i coratge fins a subratllar tot allò que pot donar confiança i seguretat a la gent del país per ell mateix.

Un dels àmbits en què Catalunya s'hi juga més, perquè també hi pot més oportunitats, és el de l'exportació. Un país com Catalunya, en què hi ha talent, hi ha emprenedoria i hi ha una mentalitat i una vocació d'obertura al món, en l'exportació pot trobar moltes oportunitats. Creixent l'exportació de les empreses catalanes creix també l'ocupació; una cosa va lligada a l'altra.

Hi han dades que ens permeten ser optimistes en aquest sentit. Aquest darrer trimestre, el sector exterior, les exportacions, va créixer un 10,3 a Catalunya, un 14 per cent el juliol; dinou mesos continuats de creixement. Les exportacions de Catalunya representen un 27 per cent del conjunt de l'Estat, seguides de Madrid, que és un 11,9 per cent, no? Més exportacions vol dir més solidesa de l'economia catalana, i sobretot també ha de poder significar, que és el que ara més patim, més ocupació.

També s'ha d'actuar des de molts àmbits i molts sectors per millorar l'exportació, des de coses que siguin petites fins a grans infraestructures, i sembla que poden haver-hi molt bones notícies, fins a coses ni que siguin simbòliques. Per això, president, li preguntem quin valor i quines accions està duent a terme o té previst dur a terme el seu Govern per millorar el volum exportador de l'economia catalana. I també en relació amb una notícia que sembla que es podria confirmar, però que fins que no estigui al sac i ben lligat no es pot dir: quines gestions ha fet el seu Govern per un tema

tan cabdal per a l'exportació com el corredor ferroviari mediterrani?

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, certament, com vostè diu, una de les coses que funcionen és l'exportació; i dic «una de les coses» perquè no és l'única. En aquest país, més enllà, doncs, del que es comenta cada dia, més enllà d'unes xifres d'atur clarament dolentes aquest mes de setembre, hi ha moltes coses en l'economia real que estan funcionant. Hi ha moltes empreses que van bé i que s'estan internacionalitzant i que estan conquerint mercats exteriors amb un gran esforç. Això és real, real com la vida mateixa, no? I això es tradueix en aquestes xifres.

Per cert, parlant d'exportació, abans es deia: «Catalunya està pitjor que un any enrere.» Europa està pitjor –Europa està pitjor–, desgraciadament. I això, tant de bo no ens compliqui aquest ritme exportador, perquè una part encara substancial de les exportacions catalanes va a la resta de la Unió Europea. Tant de bo no ens ho compliqui. Necessitem que Europa vagi millor, perquè nosaltres puguem anar millor. I el tema de l'exportació, en aquest sentit, és absolutament fonamental, no?

Vostè feia referència a un projecte concret, que jo també m'hi voldria estendre una mica, que és el tema del corredor ferroviari del Mediterrani, no? Deixi'm dir-li primer que jo en aquest projecte crec que podem sentir-nos..., podem dir que estem especialment ben acompanyants, perquè aquí en aquest Parlament tots els grups pràcticament, doncs, fan una defensa d'aquesta infraestructura. Això és molt important.

Segon, anem de la mà amb altres territoris de l'Estat espanyol, concretament València, Múrcia, i també Andalusia; però especialment València i Múrcia d'una manera molt taxativa, no?

Tercer, ens movem a tot arreu per intentar que això acabi bé. Ens movem davant del Govern espanyol, que crec que no fallarà –crec que no fallarà–, crec que mantindrà l'aposta del corredor ferroviari mediterrani fins al final; la posició del Govern espanyol és fonamental en aquest sentit. I ens hem mogut a Europa, hem mogut cel i terra. Jo m'he vist personalment amb el president del Consell Europeu, el senyor Van Rompuy, amb el senyor Durão Barroso, amb dos o tres comissaris, amb algun vicepresident de la Comissió, aquests darrers tres o quatre mesos, o cinc, per intentar fer tota la pressió possible perquè finalment la Comissió Europea prengui aquest primera decisió. Espero que això sortirà bé, i si això surt bé serà una d'aquelles infraestructures que donarà confiança de cara no només a l'exportació, sinó a la nostra economia del futur.

La presidenta

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

La nova composició ha estat publicada al *Butlletí Oficial del Parlament*, i també està inclosa al dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que se'ns eximeixi de la seva lectura.

Projecte de llei

de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost (debat de totalitat) (tram. 200-00011/09)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Ara ja pot començar, senyor conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. (*Persisteix la remor de veus.*) Membres del Govern, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna...

La presidenta

Si us plau –si us plau–, una mica de silenci.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí...

La presidenta

Continui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. El sistema urbanístic del nostre país és altament complex, tant com ho és el desenvolupament urbà en un territori com el nostre, densament poblat, que ha estat sotmès a una alta pressió urbanitzadora. L'urbanisme democràtic a Catalunya s'ha inspirat en el principi que qui atorga els drets

edificatoris és el planejament, principi que ha estat i continuarà sent la clau del nostre model, un model millorable però que ha donat bons resultats.

Els temps canvien. Tots els indicadors fan palesa la greu crisi que afecta l'urbanisme i l'edificació. Des de l'any 97, el sector immobiliari va experimentar creixements continuats, amb xifres d'habitatges iniciats que varen arribar a superar les cent mil unitats els anys 2005 i 2006. Però l'any 2010 la caiguda de l'activitat se situà en tretze mil habitatges iniciats i vint mil d'acabats. El nombre d'ocupats és una altra mostra de la gravetat de la situació, amb unes 248.000 persones, que representen el 7,9 per cent de la població activa, davant de les 450.000 dels moments àlgids, que van arribar a representar el 12,5 per cent de l'ocupació a Catalunya. Les xifres d'abans eren excessives; les d'ara, indicadors del dramatisme de la caiguda.

La utilitat de les formes de garantir l'accés a l'habitatge també ha canviat. Durant aquests anys d'excés, el mercat immobiliari presentava moltes disfuncions, i la dinàmica inflacionista de preus feia que moltes persones, famílies i col·lectius tinguessin problemes per accedir-hi. És el que s'ha anomenat la «bombolla immobiliària» que finalment va esclatar.

La reacció de l'Administració per fer front a aquestes dificultats va ser diversa. Des de l'increment de l'oferta pública de sòl i habitatge al de les càrregues sobre el sòl per fer habitatge protegit. Malauradament, sabem que les càrregues urbanístiques sempre són absorbides pel preu final de l'habitatge, però en un mercat hiperinflacionista, i amb uns preus als quals no se'ls veia final, tot era possible. La nova situació també requereix canvis en aquest punt.

Un dels objectius d'aquesta reforma és adaptar la legislació urbanística a la nova realitat socioeconòmica de Catalunya. Es tracta d'afavorir la política territorial i urbanística fent-la més àgil, i per això el projecte redueix terminis, «solapa» tràmits o n'elimina. Tot això, sense eliminar les garanties de control públic en els processos urbanístic, principi del nostre sistema.

També pretén adaptar la norma a una realitat complexa de país. No es pot concebre el territori com un espai uniforme. A Catalunya conviuen realitats territorials diverses que exigeixen tractaments diversos. Intentar estendre la visió territorial de la Catalunya metropolitana al conjunt del país, penso que és un error i, més que resoldre problemes, en crea de nous.

Es tracta d'una modificació que s'emmarca i entén dins del conjunt dels projectes de l'anomenada «lleï òmnibus», i així, en la part que ja ha iniciat el tram parlamentari, hi poden trobar vostès canvis en la legislació relativa a l'habitatge, i, en paral·lel, els anuncio que el Govern aviat posarà en marxa els canvis necessaris en els decrets que regulen l'habitabilitat o els requeriments de mobilitat.

Permetin-me que destaquï algunes de les principals novetats que conté el projecte. Incidim, s'incideix molt directament en els procediments i condicionaments en la tramitació del planejament urbanístic, abreuçant procediments i eliminant condicionants.

I així el projecte, per exemple, habilita els plans directors urbanístic per delimitar i ordenar sectors d'interès municipal per a l'execució directa d'actuacions d'especial rellevància social i econòmica o de característiques singulars. Simplifica la tramitació de les modificacions dels plans directors urbanístics quan es refereixen a determinacions pròpies del planejament derivat. Clarifica que l'adaptació dels plans d'ordenació urbanística municipal als plans directors urbanístics no requereix en cap cas la seva revisió, es podrà fer per una simple modificació. També determina que els plans d'ordenació urbana municipal podran determinar directament sectors urbanitzables sense necessitat de recórrer a un pla parcial, l'única cosa que hauran de fer és concretar l'ordenació detallada. Redueix de quatre a dos mesos el termini per a l'aprovació per silenci positiu dels textos refosos. O una novetat important és que es recupera la possibilitat que es presentin propostes de modificació del planejament general per part de la iniciativa privada. També s'elimina la discrecionalitat d'incrementar fins al 20 per cent la cessió de sòl en les modificacions del planejament que suposin un increment en l'aprofitament, i estableix el percentatge fix del 15 per cent, que és el que a la pràctica s'ha aplicat. I pel que fa a la intervenció de l'edificació es substitueix la llicència de primera ocupació per un règim de comunicació prèvia.

Pel que fa a les reserves per habitatge en protecció oficial i als patrimonis públics de sòl i habitatge, les modificacions van encaminades a ajustar la legislació a les exigències de l'actual conjuntura econòmica. Així, per exemple, els municipis en què el planejament només distingeix entre sòl urbà i sòl no urbanitzable, és a dir, els municipis que anomenem d'«escassa complexitat urbanística», de menys de cinc mil habitants, que no siguin capital de comarca, i els que no superin determinada dinàmica edificatòria, queden exempts de reservar sòl per a la construcció d'habitatges protegits, però seguiran tenint l'obligació de reservar sòl per a l'acompliment dels objectius que defineixi la seva memòria social que acompanya el planejament. Aquells municipis podran destinar el producte obtingut de la cessió de sòl amb aprofitament a qualsevol finalitat del patrimoni municipal de sòl i habitatge.

També es proposa que els plans municipals vigents, si compleixen les condicions de la llei, puguin acollir-se a l'exempció de l'obligació de reserves mínimes d'habitatge de protecció oficial mitjançant la corresponent modificació del planejament. Amb això corregim una situació que s'ha manifestat a molts municipis del país on malgrat no haver-hi cap mena d'habitatge protegit se'ls ha obligat a fer les reserves. Molts alcaldes i alcaldesses en són testimonis privilegiats, d'aquesta anomalia. En aquest sentit, voldria recordar que la Llei de mesures fiscals i financeres del 2011 ja ha derogat la reserva addicional del 10 per cent del nou sostre residencial per la tipologia d'habitatge concertat de Catalunya que exigeixen, que s'exigeix en els plans d'ordenació urbanística municipal per als municipis de més de deu mil habitants i capitals de comarca. I haig de dir que això tindrà un efecte relatiu perquè aquesta, diguem-ne, exigència no havia arribat mai a entrar en vigor per les successives pròrrogues,

però també han de saber vostès que teòricament elevava fins al 40 per cent el sòl d'obligatòria reserva per a habitatge protegit.

En el sòl no urbanitzable també hi ha novetats, amb la finalitat d'afavorir la conservació del patrimoni rural, però també el desenvolupament de la Catalunya rural. En aquest sentit, s'admet que les masies o cases rurals incloses en el catàleg, a més de dedicar-se al que es pot fer ara –habitatge familiar, turisme rural i educació en el lleure–, es puguin dedicar també a restauració, a equipament o a serveis comunitaris. I a més simplifiquem el procediment per a l'autorització de les obres.

També es permet que, prèvia catalogació per raons arquitectòniques o històriques, les edificacions singulars en sòl no urbanitzable susceptibles de ser rehabilitades es puguin destinar als mateixos usos permesos a les masies i cases rurals excepte el de l'habitatge. I, en aquest sentit, doncs, facin volar la seva imaginació i trobaran moltes edificacions rurals que avui en dia no poden ni tan sols ser objecte de rehabilitació perquè la llei no en permet cap mena d'ús.

També s'admeten obres provisionals de conservació, adequació, millora i ampliació per al desenvolupament de l'activitat en les edificacions o instal·lacions industrials en sòl no urbanitzable legalment implantades, d'interès social, en termes econòmics i de llocs de treball. Amb això pretenem no posar en risc la continuïtat d'activitats d'interès reconegut preservant alhora el sòl no urbanitzable.

D'altra banda, i per tal de no entorpir la implantació de les explotacions agràries, s'estableix un procediment diferenciat i àgil aplicable als nous projectes i a les ampliacions de les construccions agrícoles i ramaderes en sòl no urbanitzable.

Pel que fa a l'avaluació ambiental de plans i programes, el projecte concentra en la legislació urbanística la regulació del procediment d'avaluació ambiental. Aquest fet és important, perquè actualment estava dividida entre la legislació urbanística i la legislació ambiental, fet que provocava inseguretats jurídiques i moltes confusions.

O, amb relació a la gestió urbanística, el projecte amplia fins a tres anys el termini de vigència de les entitats urbanístiques col·laboradores i aclareix les exigències per a la inscripció dels projectes de reparcel·lació, sent suficient a partir d'ara la certificació de l'acord aprovatori i del pagament o dipòsit de les indemnitzacions per l'extinció dels drets dels titulars que no resultin adjudicataris de finques.

Per últim, permeti'm que faci esment d'altres punts que conté el projecte de llei i que em sembla, doncs, important que vostès puguin conèixer. Així, pel que fa als municipis d'escassa complexitat urbanística, de què ja els he parlat abans, també s'elimina l'exigència de complir un estàndard mínim per espais lliures de vint metres quadrats de sòl per cada cent metres quadrats de sostre admès per a l'ús residencial. D'aquesta manera resollem el problema de tants municipis rurals obligats a gestionar zones verdes que ni utilitzen, ni necessiten. És el que passa, o és un exemple del que

els deia abans, quan volem estendre un model urbanístic metropolità al conjunt del país.

També s'admet que el subsòl dels sistemes de titularitat pública es puguin destinar a usos diferents del sòl sempre que siguin compatibles amb la funcionalitat del sistema. Clarifica aspectes relatius a la protecció de la legalitat urbanística. I elimina la preceptiva intervenció de l'Administració de la Generalitat en la resolució de determinats expedients sancionadors tramitats pels ajuntaments. I s'estableix una prorroga extraordinària per tal que les persones titulars de llicències d'obres atorgades amb anterioritat a la llei i paralitzades per causa de la crisi puguin continuar-les sense haver de sol·licitar una nova llicència adaptada a la nova normativa tècnica d'edificació i habitatge si aquesta adaptació resulta inviable econòmicament.

En un altre ordre de coses, s'unifiquen les comissions d'urbanisme i de política territorial en una única comissió, màxima autoritat urbanística a Catalunya.

I, finalment, per donar la màxima transparència i publicitat al planejament, es preveu incorporar en la publicació dels acords d'aprovació definitiva dels plans l'enllaç al Registre de planejament urbanístic de Catalunya que permetrà la consulta telemàtica de tots els documents del pla a través del diari oficial de la Generalitat de Catalunya.

En definitiva, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, estem davant d'un projecte de llei d'ample abast, sorgit del diàleg amb el territori, amb el món local i amb el sector, un dels més afectats, i vull subratllar-ho, per la crisi econòmica que ens colpeja; un projecte de llei que agilita l'activitat urbanística, facilita la feina als ajuntaments, redueix terminis i tràmits innecessaris, elimina càrregues ineficaces que la conjuntura ha fet d'impossible compliment; un projecte necessari que, n'estem segurs, contribuirà a fer les coses més fàcils, a dinamitzar el sector, facilitar l'accés a l'habitatge, l'activitat econòmica, garantint en tot cas el control públic de l'activitat urbanística; un projecte que ha de servir alhora per a construir un país urbanísticament endreçat i accelerar la sortida de la crisi. Espero que comptarà amb el seu suport.

Res més.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Seré molt breu en aquesta intervenció, perquè la raó de la presentació de l'esmena a la totalitat, també a l'altra llei, la de l'audiovisual, i també, ara, de tots i cadascun dels articles de les tres lleis òmnibus prèvies,

és l'incompliment del compromís que va assumir el Govern en el seu moment.

Inicialment el Govern va prometre dues coses. La primera és que les lleis òmnibus no anirien en una sola llei –això s'ha complert–, però la segona era que no s'hi faria el tràmit de lectura única. I aquí citaria a Xavier Trias que, en el seu moment, en l'època de la majoria absoluta d'Aznar, ja deia que amb el PP no calia pactar allò que havien de fer sinó que el que calia pactar era allò que no havien de fer.

En aquest cas, el Govern el que ha fet és, la Mesa del Parlament, del mateix partit que dona suport al Govern, el que ha fet és una trampa, el que ha fet és no aplicar el Reglament en el sentit que els terminis s'escurcen a la meitat, sinó que els mateixos tràmits també se'ls salta, i, en conseqüència, perquè poguessin entrar aquestes dues lleis en el dia d'avui, el que ha fet és no donar pròrrogues d'esmenes a la totalitat.

Entenem que això suposa l'incompliment dels compromisos. Entenem que, en conseqüència, aquí, el que està fent-se és el que aquest Govern intenta fer reiteradament, que és governar per decret, i amb això no ens hi trobaran.

Com que no ens hi trobaran, no entrarem en el contingut de cap d'aquestes lleis. Votarem en contra de tot el seu contingut, votarem en contra de tots els seus articles, perquè per a fer un govern que governa per decret a nosaltres no ens hi troben; ens agrada més la democràcia.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, vicepresidents, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa també volem fer constar la protesta per l'escurçament dels tràmits, ho farem constar així a la Mesa, però volem entrar també en el fons del projecte que s'ha presentat i explicar el perquè de la nostra esmena a la totalitat.

Nosaltres creiem que aquesta és una llei que es presenta fora de context, que crea inseguretat jurídica, que parteix d'un diagnòstic erroni del que està afectant l'urbanisme i l'habitatge, que, per tant, adopta inevitablement solucions en bona part equivocades, i, per últim, que atempta contra l'autonomia municipal i que d'alguna manera amplia, perquè ja hi era, un cert urbanisme de la imposició. Intentaré desenvolupar breument aquests temes.

Sobre el tema del context. Vostè s'hi ha referit: inevitablement i desitjablement, urbanisme, habitatge i medi ambient, en el nostre país i en l'àmbit europeu, tenen

una relació molt íntima. Per tant, si quelcom s'hagués pogut fer és tramitar conjuntament, per buscar una certa coherència, les modificacions que vostès volen fer, i nosaltres no compartim, però en tot cas s'haurien pogut discutir amb certa coherència, la modificació de la Llei d'urbanisme amb relació a la modificació de la Llei del dret a l'habitatge i la modificació d'avaluació ambiental. Perquè ara tenim un garbuix: tenim unes modificacions en la llei òmnibus, vostè s'hi ha referit, que afecten la Llei d'habitatge; la Llei d'avaluació ambiental de plans i programes s'està modificant en part aquí però també en part a la llei òmnibus, i ja vam modificar també alguna cosa anteriorment, i, en definitiva, podem arribar a un resultat inconcret i absolutament contradictori.

D'aquí, també que parlem d'«inseguretat jurídica». Miri, el que van proposar ara canviar fa just un any que està vigent; el 3 d'agost del 2010 entrava en vigor el text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya que venia de fins a deu lleis tramitades entre els anys 2002 i el 2010 en matèria d'urbanisme, d'habitatge i de medi ambient. Per tant, partíem ja d'un treball legislatiu que havia tingut perfectament en compte molts dels elements a què el conseller s'ha referit en la seva presentació; és una legislació que es va anar adaptant per tenir en compte el fenomen de les dificultats en l'accés al dret a l'habitatge, per tenir en compte la necessitat de protegir mediambientalment la qualitat del territori, que havia tingut en compte l'existència de la bombolla immobiliària, que havia tingut en compte, recordem-ho, fets com el fet del cas Palau o el cas Pretòria. Se'n recorden, que vam fer una modificació última per tenir prevenció davant de l'especulació i sobretot davant de l'apropiació de les plusvàlues generades per les modificacions puntuals urbanístiques per part de determinats sectors?

Per tant, el que vostè planteja com a necessitats a abordar es van abordar, i es van abordar amb un ampli consens, fins i tot amb el Grup de Convergència i Unió, que vam consensuar bona part d'aquestes lleis, i amb el món local. Estem parlant, doncs, que vam modificar..., partim de la Llei d'urbanisme del 2002, l'última que va fer el Govern de Convergència i Unió. El 2004 fem una llei, ja el nou Govern d'entesa, per al foment de l'habitatge assequible, sostenibilitat territorial i autonomia local –els tres elements que dic que ara perillen. Després tenim el text refós del 2005; el 2007 adaptem la Llei catalana d'urbanisme a la Ley del suelo espanyola –la Ley de suelo–, amb les noves mesures que s'hi introduïen, per exemple ampliant les cessions d'aprofitament mitjà, i també a la Llei de mesures administratives el 2009. El 2004 tenim la Llei de barris; el 2007, la Llei del dret a l'habitatge; el 2009, la regularització i millora d'urbanitzacions amb déficit urbanístic, i el 2009 també, a continuació, la d'avaluació ambiental de plans i programes.

I el diagnòstic ja hi era, i sabíem, hi havia una àmplia coincidència que el problema de la crisi immobiliària venia determinat no tant perquè faltés sòl en oferta, com equivocadament el 2001..., es va equivocar el Govern Aznar amb la liberalització –tot és urbanitzable mentre no es demostrï el contrari–, i el 2002,

el Govern de Convergència i Unió, en perfecta sintonia amb el món municipal i els altres grups polítics d'esquerra, vam sortir al pas d'aquesta interpretació, recordi-ho, eh?, i vam fer una actuació per preservar el sòl en aquest sentit, perquè, com més sòl es va posar en oferta, més creixien els preus. El problema que tenia aquest país era que la liberalització en els preus immobiliaris, conjuntament amb l'excessiva oferta de crèdit, fomentava artificiosament la capacitat de sobreendeutament de les famílies i això contribuïa a l'increment del preu del pis. I encara sabem una altra cosa: que això s'ho emportava majoritàriament el sòl, la repercussió, perquè els costos de construcció no s'incrementaven, ho absorbia l'especulació immobiliària en sòl, els promotors. Per tant, es van fer aquestes lleis per intervenir en això.

La Llei del dret a l'habitatge i les reserves per a habitatge de protecció oficial, a un preu protegit, senyor Recoder, això no és una càrrega; això es va explicar durant deu anys. Les càrregues seran la cessió del 10 per cent, del 15 per cent o del 20 per cent d'aprofitament mitjà; la cessió de vint metres o de vint-i-cinc per a zones verdes. Controlar el preu final de l'habitatge que es pot construir sobre determinat sòl no és una càrrega; és una característica, és una tipologia, és una zonificació perfectament assumible en el procés urbanitzador, però que és l'única manera de garantir, junt amb la reserva d'habitatges dotacionals i amb les diferents figures de protecció, la disponibilitat d'un preu final fix, segur que no estarà subjecte a especulació; per tant, atendre l'oferta d'aquell sector social que cada cop més quedava marginat de l'habitatge. D'aquí la importància de les quotes de reserva.

Nosaltres varem estar d'acord i estem d'acord que, si el preu concertat ara no té sentit, perquè el preu de mercat està a vegades per sota del preu del mercat lliure, canviem aquesta quota. Amb el que no estem d'acord és que es liberalitzi. I quan es va modificar en la llei d'acompanyament, nosaltres varem presentar una esmena per dir: «Escolti, no, no, el que cal en tot cas és que, si ara era 20 i 10, sigui 30 per a qualsevol de les fórmules d'habitatge de protecció oficial. De lloguer, especial, dotacional, col·lectiu, etcètera. Però un 30 per cent del parc potencial d'habitatges que es pugui construir..., actuem sobre això.»

Un altre diagnòstic en què estàvem d'acord: menys extensió urbana, més intervenció sobre de la ciutat existent, capacitat de transformació. D'aquí la importància dels plans especials de millora urbana, de la reforma urbana i la introducció en sòl urbà de les reserves d'habitatge de protecció oficial, clau per evitar una cosa que es diu a l'enunciat de la llei però que no es practica: és evitar la segregació especial dels barris de protecció oficial. Protecció oficial arreu: al centre històric, als barris degradats, als barris de classe mitjana, als eixamples, a tot arreu. Com? Figures de transformació urbana, reforma i millora urbana, i inclusió en aquests àmbits de l'obligació de reserves per a habitatge de protecció oficial, clau per assolir aquesta equiparació. I fins i tot allà on teòricament la tipologia no s'hi assemblés; això també es va introduir. Això ara s'ho carreguen. El mateix, la necessitat d'actuar amb polí-

tiques de cohesió urbana. La coherència entre política d'habitatge, política urbanística, política de barris, política d'urbanitzacions amb dèficit urbanístic. Actuar conjuntament, barrejar tipologies, fomentar els usos terciaris dintre de la ciutat: tot això està en la legislació que tenim.

Si es tracta de fer millores –i m'avanço a una conclusió que li volia fer, però crec que ara ve al cas–, el nostre grup estaria per haver fet justament el que li vam dir durant el debat de la llei òmnibus: és clar que hi han coses que es poden millorar dels tràmits i que estan en aquest projecte!, si es pot simplificar la vida a la gent en la tramitació de determinades llicències en medi rural, ens hi trobarà. Això era la llei òmnibus, la possibilitat d'introduir millores d'aquest tipus, que estem disposats a discutir i serem els primers a defensar. Però aprofitar això per parlar una vegada més de simplificació administrativa, de treure els problemes a la gent..., per fer què? Per fer... Diguem clarament què és el que hi ha, quin és el diagnòstic equivocat i les solucions equivocades.

Primera: «El medi ambient és l'enemic.» El medi ambient és el *leitmotiv*. D'aquestes consultes que vostès diu que han fet i que han atès les demandes del sector, una és aquesta. Per què? Perquè es compleix el que li vàrem dir quan van constituir el Departament de Territori i Sostenibilitat: en aquesta llei decau definitivament un element bàsic de l'avaluació ambiental, que és la diferència entre òrgan promotor urbanístic i òrgan ambiental. Tot es barreja. I on s'inclou? No s'inclou a la Llei d'avaluació de plans i programes, que també hauria pogut passar els tràmits urbanístics, d'avaluació, dintre. No, no, tot passa a la Llei d'urbanisme. Es simplifiquen i es suprimeixen tràmits de garantia ambiental. Així ho creiem nosaltres. I creiem que aquí hi ha prou elements per demostrar-ho.

Segon element: «L'enemic és l'habitatge de protecció oficial», la vella història... Home, senyor conseller, per què ve aquí a dir que la gran solució per activar el mercat immobiliari és treure reserves d'habitatge de protecció oficial en qualsevol de les modalitats? Si hauria de venir a dir: «Més..., tindreu un preu fixat en mòduls, amb una diversitat. Ampliem les figures, fomentem l'habitatge de protecció oficial en lloguer. Si ho feu d'aquesta manera, us simplifiquem les càrregues...» No, no, la llei no és el que ha dit vostè, és el que està escrit. I en el que està escrit es diu que ja no hi han reserves obligatòries d'habitatge de protecció oficial en molts dels municipis de Catalunya, sobre una teoria molt singular: aquest tema de l'habitatge de protecció oficial només és per a les grans ciutats; a l'interior del país no en fa falta. Perdoni, ho acaba d'explicar vostè. La suprimeixen, aquesta obligació de reserva.

Segona, disminueixen els percentatges de reserva per a habitatge de protecció oficial, quan s'haurien d'incrementar, o com a mínim mantenir, canviant les tipologies. Per què, si no...? Què estan fent? Alimentar l'expectativa que «un dia tornaran les nostres, tornarem al negoci, *business as usual*» –ja que aquí ens agrada parlar molt de *business* i de *friendly* i d'amics–, doncs, «tornarem a allò de, com més sòl per “rebanyar”, mi-

llor.» No, no, com més sòl en preu taxat, de qualsevol de les modalitats, millor, perquè és garantia que es pugui destinar a aquestes finalitats. I aquí, si vol, parlem de les càrregues urbanístiques associades a això.

Disminueixen les cessions de l'aprofitament mitjà. L'aprofitament mitjà és dotar els ajuntaments de patrimoni per fer polítiques de sòl i habitatge públic. I vostès el disminueixen, i especialment en els processos de transformació urbana, on es produeixen modificacions del planejament que comporten millores d'edificabilitat. L'excusa és: «És molt difícil comptar-ho.» Podia ser el 15, podia ser el 20... (*Veus de fons.*) Sí, ho ha dit: «És molt difícil determinar-ho, ha portat confusió, no s'ha aplicat.» Doncs, si hi ha complicació, per què no fem una opció? Sempre el 20; tot el sòl nou que es generi en operacions de reforma i millora urbana de tipus residencial, 20 per cent, com a mínim, per a habitatge de protecció oficial. No, l'opció és: «No, com a molt, 15 per cent.» Per què no incrementem això? Per què no fem aquesta possibilitat? Anem en la línia contrària!

Per últim, el tema que li volia parlar també de la segregació urbana. Ja ho he explicat: eximir determinats sectors d'urbanització de l'obligació de tenir habitatge de protecció oficial perquè la tipologia no hi lliga és un retrocés històric a una conquesta que s'havia fet en aquest país. L'habitatge de protecció oficial no és una xacra, no hi van els de la Mina, eh?, sinó que a Pedralbes hi ha d'haver habitatge de protecció oficial... (*Veus de fons.*) Doncs, si a Sant Cugat ho han fet, per què no ho mantenen? Si a Sant Cugat ho han fet, per què en un sector que hi puguin haver habitatges adossats no hi pot haver un bloc amb habitatges de protecció oficial? De qualitat, perquè tots ho són.

Però que és que arriben a l'extrem, amb una disposició addicional, de permetre la retroactivitat en aquests municipis que, tenint ja la reserva d'habitatge de protecció oficial, no hagin acabat la reparcel·lació! No havia passat mai. És a dir, planejament aprovat, urbanització feta: «Si encara no has acabat la urbanització...» Jo li podria dir municipis concrets, eh?, de l'entorn de Barcelona, però no de la primera corona, sinó més a l'interior, en què l'ajuntament ha paralitzat obres de millora i remodelació de barris dient: «Ens hem tret aquests morts dels deu habitatges de protecció oficial que havíem de fer per a la gent del poble. Pareu la reparcel·lació.» Home, és molt fort! Expliquem-ho. Tant costa incloure en aquests àmbits de sòl urbà existent aquest tipus d'habitatge de protecció oficial de forma integrada, harmoniosa, distribuïda en les diferents tipologies? El mateix està passant...

Per últim, perquè li he dit abans que era molt fort: el tema de la seguretat jurídica; és el tema de la inseguretat jurídica per variació del marc regulador. Ja no hi ha qui s'aclareixi. Parli –això que parla vostè amb els sectors– amb ajuntaments, amb secretaris, amb urbanistes, etcètera. No hi ha qui s'aclareixi, si cada any estem canviant aquest ordenament urbanístic.

Però encara, per últim i més important, que li ho he dit: l'urbanisme d'imposició, la desconfiança respecte a l'autonomia municipal. Miri, l'ampliació del con-

cepte d'interès supramunicipal a qualsevol actuació que sigui declarada per la Generalitat –agafi's– «d'especial rellevància social o econòmica», amb un pla director *vas que te tiras*. Res d'autonomia local, no fa falta modificar el planejament general... Sí, jo veig que algun alcalde sembla que ho troba bé; em sorprèn. Sap què vol dir? Que a Figueres li poden col·locar el que vulgui la Generalitat dient que és d'una rellevància social i econòmica interessantíssima. Abans..., les ARE en van ser una excepció; i deia: «per fer habitatge de protecció oficial amb determinades característiques i a través d'un consorci». Tenia nom, cognom i límits. Ara és qualsevol cosa. La central nuclear que alguns estan reclamant, la poden posar a Figueres, el Govern de la Generalitat, sense comptar amb l'alcalde de Figueres ni amb ningú –sí, li faran el tràmit d'audiència, etcètera. Poden requalificar sòl urbanitzable. On és el planejament territorial, conseller? Diu: «Procurarà ser harmònic amb el planejament territorial.» *Punto pelota.*

Això és urbanisme d'imposició, eh? Perquè aquí sabem el que hi ha. Sabem que hi han temes molt polèmics, que tothom que ha estat al Govern els hem hagut de patir: les plantes depuradores, les plantes de tractament de residus, les plantes de compostatge... –oh!, és clar que porten conflicte social, oi tant que t'has de barallar molt amb el territori, oi tant que has de negociar molt–, les zones edíliques, etcètera. Manera: mort el gos, morta la ràbia; s'ha acabat l'autonomia local. Pla director urbanístic i, a partir d'aquí, interès social o econòmic. Ja no sabem si és per a habitatge, per fer una central elèctrica o una gasística. No diem pas que no hi hagin de ser –i amb això acabo, senyora presidenta...

La presidenta

Sí, vagi acabant.

Salvador Milà i Solsona

No diem pas que no hi hagin de ser, diem que es faci planejament territorial, que ens marca l'àmbit, modificació corresponent del planejament urbanístic, participació municipal, concertació amb el territori, però no imposició. Què té a veure això amb l'agilitat? Sí, és clar, amb l'agilitat d'imposar les coses que la gent del territori pugui discutir, però no té res a veure amb la democràcia ni amb l'eficàcia.

Per tant, nosaltres demanem, de veritat, que retirin aquest projecte de llei, demanem a la cambra que voti l'esmena a la totalitat, i li tornem a dir, perquè quede clar: agilització, simplificació, tràmits més senzills, clarificació de conceptes que puguin haver portat aquests problemes de quines reserves hem de fer, el que vulgui. Vol una llei òmnibus? Això és una llei òmnibus. Però no vulguin voler fer passar bou per bèstia grossa. Al darrere de la simplificació administrativa i de l'agilitat...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...no hi poden fer passar un canvi més en el model territorial i urbanístic d'èxit d'aquest país, que ajudava les famílies que necessiten un habitatge.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Jo vull manifestar-li, conseller, la disponibilitat del meu grup a fer la relectura del text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya, però també –i començo per aquí– en base a una sèrie de principis que creiem que són absolutament fonamentals per parlar de l'urbanisme de Catalunya, del model urbanístic que es té a Catalunya, de la pràctica urbanística dels últims anys i d'un bon text, d'una bona llei, com és la Llei d'urbanisme, que en realitat no hauríem de perdre, que hauríem de conservar en els seus elements fonamentals, tot i que –vostè ho ha assenyalat– vivim en una conjuntura econòmica i social diferent, i segurament allò ens obliga a fer una relectura d'alguns dels punts.

Quins són, conseller, al nostre parer, els principis que caldria mantenir per obrir aquest debat?

El rol del planejament urbanístic en l'augment de la cohesió social, de la dinamització de l'economia i de la preservació del medi ambient. Aquests tres elements són elements clau, i crec que tota la cambra pot coincidir en aquesta manifestació.

L'aposta per un model de ciutat compacta amb diversitat d'usos i amb reducció de la possible segregació espacial i social. Aquest és un element fonamental que no només és matèria d'aquesta llei, és matèria també d'altres lleis, per exemple, la Llei de barris, convocatòria que hem perdut l'any 2011, perquè segurament no en fareu, i que espero que el 2012 tornem a recuperar, però que és un element important.

El manteniment de la competència dels ajuntaments en matèria urbanística, peça clau del discurs territorial del nostre partit, del qual som convençuts, i creiem que en aquesta matèria hi ha articles d'aquesta reforma que ho posa en qüestió en algun punt.

També, per una altra banda, és que, per al compliment d'aquest objectiu, d'aquesta reforma, és fonamental que es mantinguin en mans públiques l'impuls i la promoció del planejament. I, per tant, aquesta possibilitat que la iniciativa privada impulsi el planejament l'hem de llegir i rellegir i veure de quina forma es fa, tot i que la mateixa modificació manifesta que després l'ha de dur a terme l'ajuntament, eh? Però de totes formes és un tema important.

Un altre punt que per nosaltres és fonamental, conseller, és el manteniment de les reserves de sòl per a habitatge protegit. És un element clau, és un element im-

portant, és un element estratègic. I, en aquest sentit, crec que ens podem trobar perquè en més d'una ocasió ho hem parlat personalment. Aquesta és una qüestió que hi hem de trobar un encaix. Segurament hem de fer les modificacions que puguin facilitar la reactivació del sector, però no perdre justament allò que havia sigut una de les conquestes més importants, que és les reserves per a l'habitatge protegit; un habitatge protegit que és el que ens ha d'ajudar també a evitar processos de segregació social i ens ha de facilitar processos d'integració.

El seu company de coalició, Duran i Lleida, fa dos dies, de forma quasi vociferant i desesperada, parlava en contra dels immigrants i els nous immigrants, i que aquí el que no hi vulgui ser, el que no vulgui els deures, que marxi. Doncs, justament una política social d'integració ha de tenir habitatge, política d'habitatge i integració. I perquè hi hagi una política d'habitatge, no posada en un racó del poble, sinó distribuïda per tot el territori d'una ciutat o d'un poble, hem de tenir sòl per a l'habitatge. I aquesta és una cosa tan senzilla, tan clara, que jo sé que el grup majoritari, i vostè també, conseller, compartirem, i la reforma, per tant, no serà una escapçada d'aquestes possibilitats.

I l'altra qüestió, conjuntament amb el manteniment de les reserves, és el convenciment dels socialistes que hem de mantenir unes polítiques públiques de producció i de gestió de l'habitatge. La producció i la gestió de l'habitatge han de ser un servei públic, i no s'ha de perdre aquest element clau, i ha d'anar juntament, conjuntament, amb l'altre tema. I per això a nosaltres ens preocupa la situació que tenen els operadors públics de gestió de l'habitatge, de producció de l'habitatge, que són també promotors; perquè, quan parlem del promotor, a vegades pensem el promotor privat, no, els promotors públics, que són aquells que en les circumstàncies difícils donen la solució i que a més a més endeuten les seves entitats, que són moltes vegades els ajuntaments, en favor d'un objectiu social tan important.

I la necessitat que la política urbanística fomenti ciutats, pobles, municipis, en general, capaços de garantir al ciutadà una major qualitat de vida.

Si aquests són els principis..., li diré alguna de les inconveniències que trobem a aquest projecte, i, si tinc temps, entraré en algunes d'elles.

Una inoportunitat de reduir en les circumstàncies presents les previsions sobre l'habitatge protegit. S'ha dit abans, i jo crec que és un dels elements importants, en un moment en què les restriccions al crèdit i la manca de recursos fan gairebé impossible a molta gent accedir a l'habitatge. I és un tema que caldria que discutíssim bé en el tema de la ponència –si arribem a ponència.

La incorrecció d'eliminar l'obligació de repartir l'habitatge protegit de la manera més homogènia possible en el territori municipal. Realment, la uniformitat és un dels principis bàsics perquè tinguem unes ciutats equilibrades, unes ciutats madures; allò és un element clau.

La incongruència de reduir el percentatge de cessió obligatòria precedent. Abans s'ha dit, l'any 2010 en la llei d'acompanyament de pressupostos es va fer una modificació específica. A petició justament de molts grups de la cambra que es van manifestar, el Govern va operar per fer un increment d'aquestes cessions. I creiem que és un tema que s'hauria almenys de revisar en la forma que està plantejada.

La pretensió de traslladar als interessos privats una part de l'impuls i la promoció del planejament, que algú saluda, i saluda fins i tot des del món municipal, nosaltres, conseller, li hem de dir que hi tenim alguna reserva.

La supressió, que és un tema molt important, de l'obligatorietat de constituir garanties que s'han de disposar als ajuntaments per les operacions urbanístiques. Això és un problema, també, conseller, que hauríem de tractar d'una forma delicada, perquè no se substitueix en l'article però si se li suprimeix justament la garantia, la constitució de la garantia del 12 per cent.

Per tant, ara entraré a veure alguna de les modificacions i preocupacions d'aquesta llei que crec que hauríem de discutir amb profunditat i que estem disposats a discutir-ne amb tots els grups de la cambra i, en especial, amb el departament que impulsa la reforma.

L'ampliació de les finalitats dels plans directores urbanístics. És molt interessant, conseller, com, no vostè, però el seu grup parlamentari, ens va criticar durant molt de temps en els anys passats l'ús dels PDU, dels plans directores urbanístics; l'excés de l'ús dels plans directores urbanístics. Doncs, saludem l'ús d'aquesta figura, però tenim la reserva –s'ha dit també anteriorment– sobre quin és el rol de l'autonomia municipal en dir que sí, en dir que no i en la modificació del seu planejament. Però, en tot cas, saludem que és una mesura que pot ser necessària; l'hauríem de polir en aquests aspectes.

La reducció del deure de cessió en els casos de modificació del planejament urbanístic. Això és tremendament important, és la modificació de l'any 2010, és la modificació del 99.3. Cal ser molt rigorós i molt prudent en aquesta modificació.

La modificació dels tràmits de les edificacions en sòl no urbanitzable per a activitats agrícoles i ramaderes, i d'instal·lacions industrials establertes en sòl no urbanitzable. Ens preocupa bàsicament la reducció del termini d'exposició pública d'aquests temes; per quina raó aquesta reducció del dret a informació pública als veïns es fa. I això és un tema important que també caldria revisar.

La modificació del règim de reserves de sòl destinades a habitatge protegit. Aquest jo crec que serà l'article estrella d'aquesta reforma. Allò que no es fan obligatòries, en els municipis de més de cinc mil habitants, aquestes reserves. I coincideixo amb expressions que s'han dit anteriorment. Quan parlem de municipis de menys de cinc mil habitants a Catalunya, és possible, conseller, que estiguem parlant del 70 per cent dels municipis de Catalunya. És que el 70 per cent dels municipis de Catalunya no han de tenir reserves de

sòl per a l'habitatge protegit? Aquesta és una pregunta que em faig. També és cert, i li ho dic, perquè ens ho han manifestat alcaldes, i alcaldes fins i tot de la meua força política, que diuen: «En tenim; estem forçats moltes vegades a fer reserves que després no podem utilitzar.» Per tant... Però entre 5.000 i el municipi petit de 250, 750 o 1.000 habitants, crec que nosaltres hem de buscar un intermedi que ens resolgui, que ens doni solució al tema.

L'eliminació de les reserves addicionals d'habitatge protegit, que ja s'ha fet, i vostè ho assenyalava, amb relació a la modificació que es va fer en la llei d'acompanyament dels pressupostos del 2011, és un tema del qual estem disposats a parlar, però hem de saber aquest percentatge a què es destina. I és una de les qüestions –crec que ja en la reforma ho manifestava– que nosaltres també creiem que s'ha de poder tornar a discutir.

El punt de la reforma del 57.6, li ho torno a dir, l'obligació de la distribució homogènia de l'habitatge protegit en municipis, tremendament important, bàsic, bàsic per nosaltres –bàsic per nosaltres. Tenim un habitatge protegit de qualitat que no ha de fer por a cap altre promotor; en tot cas, li pot fer competència a un altre promotor en un àmbit determinat. Però en realitat no estem parlant per part nostra d'un habitatge que no tingui la qualitat necessària. I hem de distribuir en el conjunt del territori justament l'habitatge protegit.

La modificació dels estàndards d'espais lliures en municipis petits, la modificació del 58.1. Conseller, hi ha molts arguments aquí, però en tot cas els estudiarem i ja veurem què passa aquí.

La possibilitat dels privats de redactar el planejament general, article 101. Sí, possiblement algun municipi s'hi ha manifestat a favor, però nosaltres creiem que aquí hi ha d'haver sempre..., hem de preservar de totes formes...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sí; presidenta, ja acabo. I l'última, que és aquesta que li he dit abans, les modificacions dels 106.3 i 107.3, de supressió de l'obligació de constituir garanties per a l'executivitat dels planejaments urbanístics. Li adverteixo que les entitats municipalistes en aquest sentit no veuen amb bons ulls aquesta reforma.

Nosaltres no donarem suport a les esmenes a la totalitat. No és perquè no hi hagi raons, que n'hi ha, sinó perquè volem cooperar com a força municipalista també a Catalunya en una revisió que sigui prudent, que sigui solidària i que mantingui el caràcter reequilibrador de les polítiques urbanístiques en el nostre país, que s'han mantingut durant els últims set anys.

Gràcies, presidenta; gràcies, conseller, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyor president... Honorable conseller, senyors, senyores diputades, el Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme neix d'un error del Govern de la Generalitat. Cal recordar que aquesta modificació legislativa el Govern inicialment la va incloure en l'anomenada «lleï òmnibus». I aquesta decisió inicial del Govern, per part del Partit Popular, va ser un greu error que, tard i a força de reclamar-ho, va corregir.

Com el mateix títol del projecte de llei indica, el que avui iniciem és el procediment per modificar la Llei d'urbanisme. És per això que aquells que vulguin reduir aquest debat a una fotografia o a l'anomenada «geometria variable», no ens hi trobaran. El procés fins avui ha estat farcit de fotografies i de geometries variables, cosa que creiem que és un nou error del Govern. No trobaran el Partit Popular perquè el contingut de la Llei d'urbanisme així com les modificacions que es proposen tenen una gran importància i transcendència per al desenvolupament del nostre territori.

El Partit Popular aborda la modificació del text refós de la Llei d'urbanisme amb una gran voluntat de diàleg i de cercar consensos amb tots els grups parlamentaris; diàleg i consensos que ens permetin millorar la Llei d'urbanisme. I alhora aquesta voluntat de diàleg és completa, en tota la seva extensió. El fet que el Govern no hagi cercat un diàleg i un acord previ amb el nostre grup parlamentari ens permet entomar aquest procés amb tot el marge, sense cap limitació respecte al diàleg amb tots els grups parlamentaris.

El Grup Parlamentari del Partit Popular no ha presentat cap esmena a la totalitat; la nostra voluntat és millorar el text mitjançant la presentació d'esmenes a l'articulat.

L'aplicació pràctica del text refós de la Llei d'urbanisme ens permet arribar a les següents consideracions. La legislació urbanística vigent ha tingut aspectes positius que han permès millorar alguns dels dèficits que patim en l'àmbit urbanístic, però alhora també ha comportat efectes negatius, especialment pel que fa al constrenyiment en diversos àmbits en l'aplicació de la normativa urbanística per part especialment d'ajuntaments i de la resta d'operadors urbanístics.

Entenem des del Partit Popular que aquesta modificació s'ha de dirigir a suprimir aquells aspectes de la normativa que limiten injustificadament el desenvolupament urbanístic dels nostres municipis. Hem de modificar tots aquells aspectes que senzillament són una burocràcia injustificada i no pas una garantia per al nostre desenvolupament urbanístic. La simplificació del procés administratiu en l'àmbit de l'urbanisme ha de ser un dels pilars en què es fonamenti aquesta reforma de la normativa urbanística.

Alhora hem de tenir present que la realitat immobiliària i del sòl a casa nostra ha patit una gran transformació; els paràmetres de fa pocs anys ja no són aplicables ara. I tenim l'obligació, des del Parlament de Catalunya, de fer els ajustos necessaris en la normativa urbanística per adequar-nos a la realitat d'avui. Hem de ser capaços d'incloure aquelles modificacions que ens permetin, per una banda, garantir un desenvolupament i creixement urbanístic sostenible, amb les garanties necessàries, i alhora impulsar aquest desenvolupament i que aquest no s'aturi.

El problema avui és que molts dels instruments de planejament no són viables ni econòmicament ni finançament, i, davant d'aquesta realitat, tenim dues opcions: ser testimonis muts de la paràlisi o incloure modificacions que garanteixin la viabilitat econòmica i financera dels instruments de planejament i la seva sostenibilitat social. Les receptes no poden ser exactament les mateixes, sinó que cal fer ajustos, cal introduir modificacions que són imprescindibles.

Per manca de temps no podrem entrar a valorar totes i cadascuna de les modificacions proposades; és per això que ens centrarem en algunes d'aquestes modificacions.

Pel que fa a les àrees residencials estratègiques, els hem de confessar que ens han sorprès les modificacions proposades per un doble motiu. Per una banda, perquè aquestes modificacions no s'ajusten al posicionament de Convergència i Unió, que va mantenir quan es van aprovar aquestes àrees a través del Decret llei 1/2007, de 16 d'octubre. Amb motiu de la seva convalidació, Convergència i Unió manifestava que les àrees residencials estratègiques atropellaven l'autonomia local i que el Govern, amb aquesta mesura, no permetia als ajuntaments exercir la potestat de tramitar i aprovar el seu planejament. I afegien que aquesta mesura anava contra el Pacte per l'habitatge. I, per l'altra, entenem que les mesures proposades no tenen en compte la realitat de les àrees residencials estratègiques a casa nostra; mentre la majoria es troben paralitzades, en d'altres casos governs municipals de Convergència i Unió estan transformant aquests usos residencials, i especialment de promoció d'habitatge de protecció, en usos industrials, com el cas d'Igualada –i, per cert, amb la benedició del conseller.

Per tant, el que ens proposen modificar no lliga ni amb el que van defensar ni amb el que estan fent en el territori. Per tant, caldrà que el Govern ens expliqui quin és realment el seu posicionament.

Amb relació a l'augment del percentatge d'aprofitament en determinats tipus de sòl i disminució de determinades cessions obligatòries, caldrà, per al nostre grup, dur a terme un estudi més aprofundit. Creiem, per una banda, que és necessari ajustar els aprofitaments i les cessions a la realitat econòmica de Catalunya. Hi ha una realitat, que no és pas ideològica, que s'imposa: si les transformacions i els desenvolupaments urbanístics no són sostenibles, econòmicament i socialment, senzillament, no es duen a terme. Però, per altra banda, també, cal, alhora, mantenir uns estàndards mínims de qualitat pel que fa a la promoció de

l'habitatge de protecció, a l'obtenció de zones verdes i espais lliures i a l'obtenció d'una mobilitat sostenible.

Compartim que l'objectiu principal del procediment sancionador urbanístic és la restauració de la realitat física o jurídica alterada. Si construïm i superem l'alçada permesa, per exemple, el més important és que aconseguim que la construcció se situï a l'alçada que li correspon, per enderrocar l'excés de construcció.

Però, valorant que es vulgui treballar en aquest objectiu, creiem que la modificació proposada s'excideix. La modificació estableix que, si un cop enxampat l'infrafractor fa els canvis necessaris per complir amb la normativa, se li redueix la sanció en un 90 per cent.

Des del Partit Popular creiem que, malgrat la bona voluntat, transmetem un missatge perillós, tal com s'ha redactat la proposta: «Infringeix la norma, que si t'enxampen i incompleixes, quan t'han enxampat, l'import de la sanció només serà del 10 per cent.»

Per tant, ens preguntem: «Amb aquesta proposta, quin és la diferència entre els ciutadans que compleixen les normes i els que les incompleixen i s'adeqüen a la normativa un cop han estat enxampats?»

Defensem que cal minorar el percentatge de reducció de l'import de la sanció, per tal d'afavorir la restitució i el compliment de la normativa; però, alhora, sense transmetre el missatge que l'incompliment surt a compte.

Pel que fa a la nova regulació dels sectors d'interès municipal, creiem que pot ser un bon instrument, però, ben segur, caldrà una major precisió en la seva definició i en el seu ús.

És evident que cal fer prevaldre l'interès general, en determinades circumstàncies, malgrat que pugui ser controvertit en un determinat territori. Caldrà adoptar decisions d'ordenació del territori o preveure determinats equipaments. Però, alhora, també caldrà una major precisió de l'instrument per tal que no derivi en el contrari; és a dir que només s'utilitzi per a determinades ordenacions urbanístiques o per a només determinades ubicacions de determinats equipaments i que aquestes es concentrin en determinats territoris.

Això que sembla tan complex ho diem, perquè, en el territori que jo represento, l'Anoia, tenim moltes experiències d'aquest tipus en el passat, tant amb governs de Convergència i Unió com del tripartit.

Per altra banda, el tràmit d'esmenes ens permetrà abordar amb més profunditat l'anàlisi de les modificacions proposades pel que fa a la gestió dels patrimonis públics de sòl i habitatge, especialment pel que fa a les cessions gratuïtes i les alienacions oneroses –aquestes són uns àmbits en els quals el nostre grup parlamentari vol filar molt prim.

Coincidim que pot ser molt útil per assolir la simplificació administrativa el canvi del règim de llicència de primera ocupació dels habitatges al de declaració responsable i comunicació prèvia. En aquest sentit, són molt importants les aportacions del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, que s'han incorporat al text legal.

Cal treballar per garantir el màxim possible evitar els efectes negatius d'un mal ús de la comunicació prèvia.

Caldrà dotar els ajuntaments dels instruments necessaris per poder verificar amb rapidesa i eficàcia aquesta comunicació prèvia, perquè, si no, la conseqüència serà que els ajuntaments s'enfrontaran a tenir uns habitatges, amb persones que han estat vivint en el seu municipi, que ho fan en unes condicions que poden afectar la seva seguretat, i que..., on no es compleix la normativa en el cas d'aquest incompliment de la comunicació prèvia.

Respecte a les modificacions en el règim dels municipis sense pla d'ordenació urbanística municipal, no acabem de veure prou clara la solució proposada.

Entenem que, tot i respectar l'autonomia municipal, hem de cercar fórmules de major exigència per tal que aquests municipis es dotin del corresponent Pla d'ordenació urbanística municipal.

I sí, volem contrastar amb una major profunditat les modificacions que proposen en tres àmbits: les que afecten les masies i les cases rurals i rehabilitació d'altres edificacions singulars, les referides a expedients expropiatoris pel ministeri de la llei i el règim de sancions aplicades als municipis d'escassa complexitat.

Per acabar, creiem que el termini de vuit mesos, que preveu aquesta llei per tal que el Govern l'adapti al reglament, és excessiu i cal escurçar-lo.

I, finalment, en el tràmit d'esmenes que començarem, trobaran el Partit Popular en tot allò que suposi avançar en la simplificació administrativa, facilitar l'ordenació urbanística als ajuntaments i adequar la normativa urbanística a la realitat social i econòmica de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. Conseller, il·lustres diputats..., en el debat o en el plantejament inicial davant de la proposta del departament vam estar valorant la possibilitat de presentar una esmena a la totalitat o no presentar-la.

Ens semblava, del conjunt d'articles i de l'exposició de motius, que se'n desprenia una voluntat clarament de simplificar els procediments administratius, tot i que no estem d'acord en algun dels continguts que hi ha, i, per tant, doncs, vam estar valorant... Enteníem que valia la pena iniciar o explorar allò que no havia funcionat, per tant, amb molt clara voluntat de col·laboració per part d'aquest grup parlamentari cap al Govern i amb una clara voluntat de col·laborar, tot i que entenem que hi ha un seguit de principis que s'han de mantenir a la voluntat de la tramitació de la llei. Alguna cosa s'apunta en l'exposició de motius quan es

diu i es reconeix que el model existent fins ara, Llei d'urbanisme, és vigent, i que, per tant, tampoc no hi ha una clara voluntat de canvi en la mateixa modificació normativa, tot i que hi han algunes qüestions, que després desenvoluparem, que sí que apunten a un cert canvi de model i que sí que ens preocupa.

Entenem que darrere dels criteris de simplificació administrativa no es pot amagar una voluntat, diguem-ne, de perdre el control per part de l'Administració. No ens pot servir com a excusa la voluntat d'accelerar tràmits, i, per tant, donar més vida al sector, el fet que això es converteixi en «una barra lliure». No volem que a urbanisme que fins aquests anys..., en aquests darrers anys s'hi ha fet una ingent tasca en la planificació, on el Govern anterior va dedicar molts esforços, recursos, a un esforç planificador del país, per tant, que hi haguessin els plans territorials, que cada municipi o que molts municipis d'aquest país disposessin d'una normativa que fins ara no existia..., per tant, ens sembla important no anar enrere en aquest tema. Per tant, des d'aquest punt de vista, volem o ens agradaria que, sobre el conjunt de la llei, planés aquesta voluntat i aquest aire de planificació i que no anéssim enrere en aquest tema.

Des d'Esquerra Republicana, no compartim, segurament, les motivacions que a vostès els porten a fer aquesta llei. Segurament, nosaltres podem coincidir en la simplificació administrativa; no compartim amb vostès donar molta importància a desenvolupar econòmicament, a donar *canxa* –i permetin-me l'expressió– als constructors, als promotors, reconeixent que són un motor econòmic d'aquest país, però que, en tot cas, també veiem quin grau de responsabilitat té tot aquest sector a la situació que ens ha portat actualment d'aquesta crisi econòmica, basada en molts casos en la construcció, tot i que després hagi derivat en una crisi econòmica i financera.

Ens fa por que aquests canvis que poden semblar puntuals en la modificació de la normativa urbanística, que podríem arribar a entendre, atès el context actual i que, per tant, no existeix tanta pressió del mercat cap als ajuntaments ni cap a la mateixa Administració, podríem entendre'ls, sempre que siguin puntuals. Si això és un model que ha de perviure en el futur, ens fa por que, en el moment que l'activitat econòmica torni a agafar la seva fortalesa i torni a agafar el seu ritme, se'ns giri en contra. Per tant, jo penso que, d'alguna manera o altra, haurem de blindar també aquests mecanismes.

Per nosaltres, el model urbanístic, el model aplicat fins aquest moment és el que ha de funcionar. L'urbanisme, la normativa urbanística té una alta capacitat política, d'incidència política, en la gestió de les nostres vides. Per tant, entenem que l'han de guiar un seguit de principis com són el desenvolupament sostenible i, també, una clara funció social. S'apuntava o s'apunta en la llei la possibilitat que es desplaci l'habitatge protegit cap a certs barris. Ens preocupa. Aquest fet ens preocupa, perquè pot comportar la construcció d'uns certs guetos, la consideració que l'habitatge protegit només és per a una certa tipologia de persones, quan, en definitiva, el que hem aconseguit –i s'ha aconseguit

des del Govern anterior– és universalitzar, mentalitzar a tothom de la necessitat d'aquest habitatge protegit, perquè tothom n'ha de ser partícip i tothom hi ha de poder tenir accés.

Entenem que un urbanisme ha de ser respectuós amb tota l'arquitectura tradicional, que s'ha d'adaptar a la realitat social i econòmica, i, per tant, també, des d'aquí coincidim amb les paraules del conseller quan deia que no es pot fer urbanisme des de Barcelona per aplicar a la resta del país. Però també tinguem en compte que el que això, hi insisteixo..., el que no poden ser pobles de postal, no podem tenir pobles de postal que són molt macos els caps de setmana, però, al final, hi ha gent que hi viu cadascun dels dies, i que, per tant, en pateix les conseqüències..., això en el que no es pot convertir és en «una barra lliure» als municipis i que no hi hagi cap tipus de control.

Entenem, també, que un urbanisme responsable ha de tendir a la reducció del consum de territori, per exemple, de béns finits, com són l'aigua i l'energia, i que, per tant, també ha de tendir a la reducció de la mobilitat obligada. Perquè tot això implicarà costos posteriors a l'Administració. En aquests moments, molts ajuntaments se les veuen i se les desitgen per intentar, doncs, tenir un servei de recollida de la brossa en perfectes condicions, a causa dels mils i mils de quilòmetres que han de recórrer per poder donar aquest servei.

Per tant, conseller, hi insistim, política de mà estesa, però això no és un xec en blanc; volem parlar d'un seguit de coses i estarem amatents a tota la tramitació i esperem que les nostres aportacions siguin escoltades també.

Podem estar d'acord, i podríem estar-hi d'acord, en el fet que la integració del procediment urbanístic i ambiental pot ser una fórmula de reduir temps, i, per tant, agilitzar, però el que no volem tampoc és que això signifiqui, al mateix temps, que no hi hagin prou garanties, i això signifiqui una desregularització del tipus ambiental en el tema urbanístic.

Ens preocupa, també, la desaparició de les reserves mínimes per a habitatge de protecció pública en els municipis menors de cinc mil habitants. Hi insisteixo, no es pot regular el mateix a Barcelona o a qualsevol entorn metropolità que en un municipi. El que passa és que faríem un flac favor si a partir d'aquí ho eliminéssim del tot. Estem d'acord que segurament hi ha municipis que no requereixen..., per la seva tipologia, per la seva grandària, per un seguit de qüestions, segurament, no són perceptors de demanda d'habitatge social, però obrir aquesta porta amb un tall tan gran, ens sembla que és un error. Perquè, hi insisteixo, darrere d'això hi ha un tema conceptual: si ara ho perdem per facilitar segons quines coses, pot ser que després no ho puguem recuperar.

Per tant, si hem de tenir flexibilitat als municipis petits, per evitar que hi hagi habitatge social, perquè no hi ha demanda, també haurem de tenir flexibilitat en els municipis grans, on sí existeix una alta demanda, i, per tant, potser sí que en aquests municipis haurem d'incrementar les obligacions de treballar per a habitatge social i preservar l'habitatge social.

Un altre tema que ens preocupa molt, i ha sortit també en la intervenció dels altres grups parlamentaris, és el tema dels sectors d'interès supramunicipal. Ens preocupa, atesa la mala experiència d'alguna altra actuació urbanística que hi ha hagut en el mandat i que, segurament, doncs, ha generat una mala maror en el territori, que això no es repeteixi en els següents anys.

Per tant, entenem que segurament el Govern ha de tenir una certa capacitat de fer algunes propostes a través dels plans directors. Però, en tot cas, el que hem de garantir i hem de generar sempre és que hi hagi el màxim consens territorial, que no sempre serà possible, però cercar aquelles fórmules que permetin que una decisió no sigui del tot imposada, sinó que hi hagi suficientment diàleg entre les administracions per arribar a un punt.

Ens preocupa també, per exemple, alguna de les coses que desapareixen en el projecte de llei, com és la no-obligació dels propietaris de sòl urbà no consolidat de no participar en els costos de l'establiment de les xarxes de transport públic. Ens sembla que és un pas enrere en aquest tema. Perquè, si facilitem..., hi insistim, aquells senyors o aquestes persones, aquests promotors obtenen, els han obtingut, uns alts beneficis econòmics que després repercutiran sobre unes despeses socials a les quals haurà de fer front l'Administració. Per tant, ja hem d'intentar facilitar les coses, però potser que tampoc no ho posem tan fàcil i no ho regalem tot.

I, finalment, i tot i que no són objecte d'aquesta llei, però sí que ens agradaria fer-hi referència, com a mínim, en altres ocasions que hem tingut d'intervenir en aquesta tribuna..., és el tema de la Llei d'urbanitzacions i la Llei de barris. Entenem que són dos mecanismes que, conjuntament amb la Llei d'urbanisme, van ser eines molt potents al servei del territori i al servei de la cohesió social, i entenem i fem un prec una altra vegada, conseller, que hi hagi, es doti de suficients recursos aquestes dues eines, aquestes dues lleis, per intentar dotar de recursos els municipis per fer polítiques socials i de cohesió social.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, president. *Conseller*, diputadas, diputados, nosotros compartimos y también elevamos protesta por el procedimiento seguido con esta ley. Se han acordado plazos, y entendemos que, aunque sí hubo, se dieron unos plazos en el trámite de información pública cuando esta ley estaba dentro de la ley omnibus, finalmente, tal y como se somete a la aprobación de este texto, o como mínimo a la tramitación, no ha habido la preceptiva información pública, como entendemos que debería haber sido.

Pero, dicho esto, nosotros no hemos presentado enmienda a la totalidad, somos favorables a que se tramite esta ley, porque todo aquello que suponga simplificar trámites consideramos que es favorable a la propia Administración pública, porque supone una disminución de burocracia y, asimismo, supone un avance y una ventaja para el propio administrado.

Ahora bien, esa aprobación inicial a la tramitación de este texto no quiere decir que estemos de acuerdo o que dejemos de lado que hace falta y que no se puede renunciar al control de la legalidad que ha de ejercer la Administración con..., y que supone las garantías que tienen los particulares respecto de su administración, de que va a obrar correctamente.

Esto ocurre, por ejemplo, en lo que hemos visto en la ley que ahora se somete a aprobación para su tramitación, con la supresión de garantías de ejecución de las obras, que se deben garantizar cuando se aprueba un plan parcial, y esa garantía es para ejecutarlo, no para tener un derecho congelado en el tiempo de que ya se ejecutará, sino que... Y más con una circunstancia económica cambiante y..., y bueno, y una normativa cambiante también.

Nos parece también importante preservar las reservas de suelo para vivienda protegida, como un factor clave de cohesión social. Pero, en cualquier caso, y como somos partidarios de esa tramitación, por entender que es importante suprimir en algunos casos trámites, en otros casos plazos..., que desde luego, con la maraña de legislación urbanística que hay, complica mucho y definitivamente los proyectos; por ejemplo, lo que puede ser un plan de ordenación urbana, que puede llegar a tardar más de cinco años en tramitarse y que incluso compromete un..., o sea, pasa la legislatura o el mandato del alcalde, a lo mejor, que lo ha promovido, y que se convierte en un arma arrojadiza por parte de otro partido político.

Por ello, en todo caso, para mejorar o para aclarar algunos aspectos que nos parecen discutibles, nos reservamos para el trámite de enmiendas al articulado.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé. Molt honorable vicepresident, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, penso que la modificació elimina traves, agilitza processos i, a més a més, doncs, també el que fa és facilitar, agilitzar els tràmits de..., i, per tant, en aquest sentit entenc que afavoreix la recuperació econòmica.

Bé, penso també que..., penso donar suport a la iniciativa presentada pel Govern, i especialment pel conseller Recoder, que per mi el que fa és racionalitzar i agilitzar, doncs, la regulació administrativa. L'activitat econòmica lligada a l'urbanisme necessita més agilitat, i aquesta agilitat entenc que la trobem quan els

plans d'ordenació urbanística municipal, doncs, estableixen l'ordenació, com diu aquest projecte de llei, sense la necessitat de tramitar un pla parcial.

També penso que s'afavoreix la recuperació econòmica si, tal com s'ha exposat aquí, les llicències, doncs, que s'han atorgat abans, abans de la modificació, de l'entrada en vigor de la modificació, són..., permetran continuar les obres que s'han aturat amb motiu de la crisi, sense necessitat de sol·licitar una nova llicència.

També penso, doncs, que escurçar els terminis pel que fa referència a l'aprovació d'instruments de planejament urbanístic també afavoreix la recuperació econòmica, i també el que fa referència a la supressió de l'obligació de l'aprovació dels projectes d'urbanització en el sector durant el tràmit de planejament, això ajudarà a contribuir a fer més àgil i a fer més eficient la regulació urbanística.

Bé, també penso, doncs, que..., estic totalment a favor de simplificar les autoritzacions d'obres en edificacions rurals, catalogades, i també el que fa referència a les construccions noves vinculades a l'activitat rústica.

Només amb l'agilització i la racionalització no acabarem amb la crisi, però sí que certament afavorirà la seva recuperació. Crec que les intervencions han estat molt interessants, especialment, si em permeten, la de l'exconseller Salvador Milà. Jo conec el conseller Recoder i conec la seva especial sensibilitat, potser més racional que ideològica, en qüestions mediambientals, i en aquest sentit, doncs, crec que si hi donem tràmit –i el meu vot serà a favor que continuï la tramitació–, crec que totes les exposicions aquí fetes pel diputat Sanglas, del Grup Socialista, i per en Salvador Milà i pel Partit Popular..., allà es podran fer les esmenes a l'articulat i entrarem en la ponència, que jo crec que és un tema prou important perquè segueixi la tramitació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, i finalment, per fixar posició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Roigé, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, president. Conseller, senyores i senyors diputats, «el nostre país necessita menys normes, més ben fetes, més fàcils d'entendre i més fàcils de complir»: d'aquesta manera, amb aquestes paraules, s'expressava el president Mas al recent debat de política general. Amb les anomenades «lleis òmnibus» –i aquest projecte de llei és una d'elles– es pretén pel Govern eliminar al màxim la burocràcia i donar facilitats a la gent que té iniciatives i ganes de fer coses. Cal arribar a una administració àgil, eficient, al servei del ciutadà, que faciliti els tràmits i que per sobre de tot ajudi a reactivar el país i l'activitat econòmica.

I aquest projecte de llei que modifica el text refós de la Llei d'urbanisme té aquest objectiu: agilitzar els processos urbanístics, simplificar la regulació admi-

nistrativa i impulsar d'aquesta manera l'activitat econòmica. La modificació, per tant, s'emmarca en les mesures d'austeritat, d'agilitat i d'aprimament que està impulsant l'executiu per tal de contribuir a la reactivació econòmica del país, que és l'objectiu prioritari fixat pel Pla de govern 2011-2014.

L'objectiu, però, d'aquesta modificació no és trencar amb els principis del text refós de l'any 2010; no es preveuen, per tant, canvis conceptuals d'aquest. L'objectiu, tal com ha exposat el conseller, és aconseguir una millor legislació urbanística, més àgil, més fàcil per al ciutadà, que doni respostes a les necessitats que al llarg d'aquests anys d'aplicació s'han anat generant. En definitiva, l'objectiu de la modificació és simplificar tràmits, suprimir aquells entrebancs que podien dificultar la creació d'activitat econòmica, i, com saben, la prioritat d'aquest Govern és fer totes les modificacions normatives que ens portin a reactivar l'economia del nostre país.

Amb aquest projecte de llei es pretén aconseguir ajustar, per tant, la realitat..., algunes qüestions que a la pràctica ha resultat complex que fossin portades a terme, a la vegada que s'aconsegueix ordenar determinades realitats. Es tracta d'assolir d'aquesta manera un sistema, uns procediments més eficients que ajudin a aconseguir el compliment de les finalitats preteses. I aquesta llei no és en cap cas fruit de la casualitat; és fruit, com ha dit el conseller Recoder, de l'experiència i, per tant, fruit d'un intens diàleg amb el sector de l'urbanisme i de l'habitatge, tant públic com privat, i també amb les administracions locals, amb els ajuntaments, que són els que, més enllà de la planificació territorial, tenen la iniciativa en el planejament urbanístic. I això, senyors d'Iniciativa..., els que eren experts a afectar l'autonomia local eren vostès. Només cal veure com imposaven diferents normes i com imposaven diferents criteris al territori. Li'n faré una mica de memòria: ARE, plans territorials, etcètera.

Tot i això, entrant ja en el que marca aquesta llei, el conseller ja ha avançat quins són els principals apartats de la llei i què és el que es modifica amb aquest projecte, però sí que voldria referir-me des del Grup de Convergència i Unió a aquells punts que creiem més importants en aquesta modificació legislativa.

Tal com hem exposat, un dels objectius principals és simplificar tràmits, i d'aquesta manera, per tant, aconseguir una administració més fàcil per al ciutadà. Així, la reforma preveu concentrar en la legislació urbanística tota la regulació dels processos d'avaluació ambiental dels plans urbanístics. D'aquesta manera se simplifiquen processos i s'aconsegueix més agilitat. També s'agilitza la tramitació urbanística requerida per a la transformació de sòl urbanitzable, en habilitar els POM, els plans d'ordenació urbanística municipal, per tal que puguin concretar directament l'ordenació detallada d'aquells sectors urbanitzables que es pretenguin desenvolupar de manera immediata, sense haver de tramitar un planejament; per tant, estalviant molt temps als ciutadans i també als ajuntaments.

D'altra banda, a fi de permetre la implantació de manera àgil i eficaç d'actuacions que, per la seva especial

rellevància econòmica o per les seves característiques singulars, siguin d'interès supramunicipal es preveu crear una nova finalitat per als plans directors urbanístics, no com es feia abans, quan es governava..., sinó amb una finalitat que siga de rellevància econòmica.

També es clarifica que la importància dels POM, la importància i l'adaptació dels POM als plans directors no requereix en cap cas la seva revisió.

I així també, amb la finalitat de simplificar la tramitació, es redueix el termini de quatre a dos mesos pel que fa al silenci positiu en els texts refosos, i també es faculta el director general per tal de donar-li la conformitat de la seva publicació.

Pel que fa al planejament derivat, es proposa eliminar alguna de les exigències de la regulació vigent, com per exemple el fet de no determinar el període màxim per constituir la garantia de les obres d'urbanització, i també la supressió d'aprovar els projectes d'urbanització com a condició d'eficàcia dels plans parcials.

Pel que fa a les cessions, que també ha sortit molt avui al debat, fruit de les modificacions del planejament, aquest projecte elimina els percentatges variables entre el 15 i el 20 per cent, i l'estableix al 15. D'aquesta manera s'ajusta el text normatiu al que ja era la realitat i, a la vegada, es fa més efectiu el principi de seguretat jurídica.

I, entrant en l'àmbit del sector de l'habitatge, aquest projecte efectua modificacions per tal d'ajudar a reactivar el sector, i també reduir, a més a més, les càrregues d'aquells municipis on la realitat no s'ajustava al que preveia l'anterior text refós; i això sí que és comptar amb autonomia local. D'aquesta manera, partint del fet que la Llei de mesures fiscals i financeres del 2011 ja ha derogat la reserva addicional del 10 per cent del sostre residencial per a la tipologia d'habitatge concertat de Catalunya, aquest projecte elimina també, com ja s'ha dit, l'obligació de reservar sòl a aquells municipis d'escassa complexitat, així com els municipis menors de cinc mil habitants que no siguin capital de comarca. Això sí, estiguin tranquils, continuaran els municipis tenint l'obligació de reservar suficient sòl per a l'acompliment dels objectius definits a la memòria social.

Es tracta, per tant, en aquest àmbit d'efectuar les modificacions necessàries per a ajustar la legislació vigent a l'actual conjuntura econòmica i fer que els ajuntaments tinguin aquella reserva d'habitatge que realment necessitin. Senyors d'Iniciativa, després del que he sentit, els faig una recomanació: surtin de l'àrea metropolitana, vagin al territori, parlin amb els alcaldes i sabran realment quina és la realitat i la necessitat del territori. No per reservar més sòl aconseguirem més habitatges per als ciutadans. El que cal és una política d'habitatge que respongui a la realitat del moment i resolgui els problemes a la ciutadania.

Aquesta llei actua també en sòl no urbanitzable, ampliant els usos i agilitzant la tramitació d'expedients en sòl no urbanitzable, sovint massa complexos per al ciutadà. D'aquesta manera, la nova llei agilitza la tramitació de llicències per a la rehabilitació i recons-

trucció de masies, en suprimir la necessitat de sotmetre també el projecte a informació pública quan ja ho havia estat al catàleg. S'amplien també els usos permesos a les masies i cases rurals, i d'aquesta manera en sòl no urbanitzable es contribueix a facilitar el manteniment de les masies, i també s'ajuda que es mantingui el sòl del terreny no urbanitzable. I, per tal de facilitar a les empreses la seva activitat, es permet en sòl no urbanitzable l'ampliació d'implantacions industrials. Així, aquelles empreses que des d'un inici tenen la seva activitat en sòl no urbanitzable poden ampliar les seves instal·lacions, i, per tant, no és necessària una modificació que els suposi o que els afecti en la seva activitat econòmica.

Pel que fa a les llicències, i lligat a la situació econòmica del sector immobiliari, se substitueix la llicència de primera ocupació per règim de comunicació, com ha exposat el conseller, fet que simplifica notòriament els tràmits als ciutadans i també als ajuntaments. Mentre que tenim present la situació de molts immobles als municipis del nostre país es possibilita prorrogar fins a 31 de desembre de 2014 les llicències d'obres en vigor o caducades en posterioritat a l'1 de gener de 2008, sempre que, després d'haver iniciat les obres autoritzades, no es puguin acabar en els terminis fixats a causa de l'actual conjuntura econòmica. Això estalviarà al propietari o promotor sol·licitar nova llicència o haver d'enderrocar la construcció feta per a adaptar-se.

Per tant, agraïm el suport al projecte de llei dels grups que m'han precedit i que així han mostrat el seu suport i la seva voluntat de col·laboració.

I, per a acabar, només dir que avui portem a aprovació un projecte de llei que ens permetrà tenir un nou marc normatiu urbanístic que ajudarà a la reactivació econòmica, facilitant els tràmits als ajuntaments, comptant amb el ciutadà i aconseguint així una administració més àgil, eficient i al servei del ciutadà.

Moltes gràcies, president, conseller, senyores i senyors diputats.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Sí, per dues al·lusions de la diputada de Convergència, i també una del conseller, del diputat Joan Laporta. No, miri...

La presidenta

Atès que ha presentat vostè esmena a la totalitat, té dos minuts.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, senyora Meritxell Roigé, Iniciativa per Catalunya està en el ter-

ritori i el visitem més del que vostè es pensa. I, sap que trobem quan anem pel territori? Joves que han de marxar dels seus pobles perquè no tenen un habitatge digne que el puguin assumir, mentre s'estan construint urbanitzacions de luxe al costat i no hi ha cap cessió per al poble. *(Veus de fons.)* Això també li trobem, eh? També la gent... *(Veus de fons.)* No tots, no tots són hereus. Jo comprenc que aquí hi han moltes pubilles..., hi han moltes pubilles i molts hereus, però hi ha gent que vol treballar en el territori i també necessita un habitatge de protecció oficial. *(Veus de fons i rialles.)* Sí, això els fa riure, però, vagin i que els ho expliquin. Quanta gent ha de... *(Veus de fons.)* Què...? Perdoni, senyora presidenta.

Segona qüestió, regular el que és..., si consideren vostès que el urbanisme i el territori és un bé comú i no susceptible només d'aprofitament privat, entendrà que és perfectament legítim i necessari establir regulació. Regular allò que és comú és protegir el que és una herència per als nostres conciutadans. I, per tant, la liberalització total ja sabem a quins models d'ocupació del territori ens ha portat.

I, per últim, el senyor Laporta..., ha semblat.. –vostè no hi era, senyora presidenta, però–, ha semblat fer una certa contraposició entre raó i ideologia en temes mediambientals. I jo li vull dir que per arribar a una idea ambiental cal haver raonat molt abans i que cal tenir molt coneixement per arribar a conclusions importants que et porten a una ideologia que segur que també podríem compartir.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga. Meritxell Roigé i Pedrola demana per parlar.)

Senyora Meritxell Roigé...?

Meritxell Roigé i Pedrola

Per al·lusions al senyor Milà.

La presidenta

Té trenta segons.

Meritxell Roigé i Pedrola

Senyor Milà, després d'escollar-lo continuo reiterant que el seu desconeixement del territori és cada cop més evident, que el que li cal és sortir de l'àrea metropolitana, anar-hi. Si fos per vostè, segur, i per les seves normatives, segur que no es podria viure al territori. En tot cas, li ho diu algú que viu a l'extrem del país i que vol continuar vivint-hi.

La presidenta

Senyor Milà, ara sí que té vint segons.

Salvador Milà i Solsona

No, és que abans me n'he descuidat..., com que la senyora és de Terres d'Ebre, la meua..., penúltima, l'última va ser a Aguilar de Segarra amb els defenses forestals; la penúltima va ser al Pinell de Brai on el seu Govern vol imposar un abocador contra la voluntat del poble. Miri si el conec! *(Veus de fons.)* I vagi a l'ajuntament a preguntar.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 105.5 del Reglament, passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Atès que les votacions han estat 14 vots a favor, 118 en contra i que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de modificació de l'article 5 del Decret llei 3/2010, de mesures urgents de contenció de la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic, pel que fa a la determinació del tipus de gravamen general de l'impost d'actes jurídics documentats (debat de totalitat) (tram. 202-00029/09)

Passem ara al punt cinquè de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 5 del Decret llei 3/2010, de mesures urgents de contenció de la despesa i en matèria fiscal per a la reducció del dèficit públic, pel que fa a la determinació del tipus de gravamen general de l'impost d'actes jurídics documentats. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

Senyor diputat, ja pot començar.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Senyores i senyors diputats, la setmana passada es va produir el debat de política general. Jo, personalment, i crec que molts dels membres d'aquesta cambra, i molts dels ciutadans que van seguir el debat, ens vam quedar perplexos en conèixer com el president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, presumia davant del president del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds de mantenir els tipus impositius que va deixar el Govern tripartit, de mantenir els tipus impositius en el màxim que estableix la llei.

El programa electoral de Convergència i Unió, aquell que titulava «Comença el canvi», en el seu punt 479 afirmava textualment: «Revisarem els increments impositius adoptats l'any 2010 pel Govern i que afecten

l'impost de transmissions patrimonials, l'impost d'actes jurídics documentats, l'impost de matriculacions i l'IRPF.»

Doncs bé, al més pur estil Zapatero, el senyor Artur Mas va canviar d'opinió el passat 27 de setembre, i va assegurar que el que va prometre en campanya electoral no ho complirà i que, per tant, mantindrà la mateixa política impositiva que va adoptar el Govern tripartit.

Per tant, aquell que ha representat la política fiscal de més disbauxa, de més impostos i que ha acabat significat més atur i estancament és ara la política que fa seva el Govern de la majoria minoritària de Convergència i Unió. Amb aquesta política el Govern d'Artur Mas sembla més un govern *taxes friendly* que no pas un govern *business friendly*, tal com li agrada autodefinir-se. De voler ser l'amic de l'activitat econòmica i productiva, s'està convertint en l'amic dels impostos, de la pressió i l'esforç fiscal.

Per tant, podem discutir entre tots com podem veure la llum al final del túnel, però segur que aquesta no vindrà només d'aplicar la tisora i d'apujar impostos. Més aviat el contrari, s'han d'establir mesures que assegurin l'equilibri pressupostari, la disminució de l'endeutament i el compliment de l'objectiu de dèficit; però, alhora, també s'han d'establir mesures per a reactivar l'economia, per a afavorir la inversió, la demanda i, en conseqüència, la creació d'ocupació.

Uns pensen que ha de ser l'Administració pública qui ha de fer aquesta funció de despesa, de decidir què s'ha de produir i què no s'ha de produir, de decidir quines activitats es poden iniciar i quines no es poden iniciar, de decidir quines inversions s'han de fer i quines no s'han de fer. En canvi, per a altres, per a nosaltres, per al Partit Popular de Catalunya, la millor opció és que les persones, les famílies, les petites i mitjanes empreses, els emprenedors, els autònoms, les microempreses i les empreses en general siguin elles les que prenguin les decisions, siguin elles les que decideixin de què treballar, què produir i com invertir.

I és per això, perquè puguin seguir prenent aquestes decisions, que cal que l'Administració pública ajudi, incentivi, afavoreixi els agents civils. I és amb aquesta voluntat que, des del Partit Popular de Catalunya, demanem que es retornin diners a les butxaques dels catalans i catalanes, a les butxaques dels particulars, contribuents, famílies i agents productius en les seves guardioles i caixes perquè puguin fer front als seus compromisos, als seus deutes, perquè puguin consumir i invertir; en definitiva, perquè es pugui recuperar el creixement econòmic i l'ocupació.

Nosaltres preferim que siguin les persones, les famílies i els agents productius els qui prenguin les decisions i no un buròcrata des d'un despatx sense cap incentiu ni motivació per a aconseguir l'assignació més eficient dels recursos.

I és per això que presentem aquesta proposició de llei per tal d'afavorir la demanda, la inversió i així aconseguir fer efectiu un estímul per a la reactivació econòmica. Als contribuents, a les famílies i als agents pro-

ductius no els importa si els diners són gestionats pel polític Zapatero o pel polític Artur Mas. El que volen tots aquests agents és pagar menys impostos, és haver de destinar menys dies i hores del seu esforç laboral al pagament d'impostos, al pagament de taxes i al pagament de preus públics. Tot el contrari del que ens va anunciar la setmana passada el president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, que deia que no solament mantindria els tipus impositius adoptats pel Govern tripartit, afirmant amb cert orgull el 49 per cent de tipus màxim del IRPF, en el punt més elevat que estableix la llei, sinó que, a més, ens va anunciar pujada de taxes universitàries, transport públic i preus públics. A més d'anunciar-nos noves figures impositives sense concretar quin serà el fet imposable, com i quan s'aplicarà i quina recaptació es pretén aconseguir. Per tant, més incertesa impositiva, un element nociu per atreure nous inversors i per donar seguretat jurídica als inversors que ja tenim. Sens dubte, una decisió profundament electoralista, presentada en plena precampanya electoral d'una persona que s'autoatorga un gran sentit de país i no de partit.

Davant d'aquesta política de paràlisi i de profund conformisme que està adoptant el Govern de Convergència i Unió, el Partit Popular de Catalunya no ens quedarem de braços creuats. Nosaltres estem liderant, el Partit Popular de Catalunya, l'oposició al Parlament de Catalunya de forma responsable, amb fermesa i exigència. I és per això que presentem alternatives amb un únic objectiu: treure Catalunya de la crisi.

No fa ni dos mesos, el Govern del PSOE, del qual Carme Chacón, candidata al Congrés del PSC, n'és membre, va aprovar la rebaixa en quatre punts de l'IVA en habitatges de nova adquisició. Doncs, bé, el Partit Popular de Catalunya amb aquesta proposició de llei volem retornar al tipus de gravamen de l'impost d'actes jurídics documentats als nivells anteriors a l'apujada que va efectuar el Govern tripartit. Volem disminuir un impost indirecte, regressiu, que no té en compte les circumstàncies personals, un impost que afecta a tothom per igual en temes percentuals amb independència del poder adquisitiu. En definitiva, volem donar menys pes a un impost que en alguns casos significa un fre per a moltes famílies per poder accedir a un habitatge.

Per això no entenc per què el PCS quan ho presenta el senyor Zapatero hi donen suport i quan ho presenta el Partit Popular de Catalunya s'hi oposen. De fet, sí que ho entenc en el sentit que el senyor Zapatero forma part del seu partit, però crec que el ciutadà quedarà profundament desconcertat amb les seves posicions polítiques, volàtils i imprevisibles: «Ara apujo impostos, ara elimino impostos, ara despesa a tort i a dret, ara congelo pensions i rebaixo els sous dels treballadors públics.»

Quan el Partit Socialista decideix rebaixar l'IVA en un 50 per cent en l'adquisició de nous habitatges, vostès es mostren entusiastes i ho presenten com una fórmula excel·lent per lluitar a favor de la recuperació econòmica. Quan el Partit Popular de Catalunya presentem una proposició de llei en què demanem una disminució d'un 16,6 per cent a l'impost d'actes jurídics documentats, vostès s'hi oposen, vostès diuen que no. Vos-

tès diuen que no, els socialistes, a una rebaixa d'un impost, ho torno a repetir, indirecte, regressiu, que afecta de forma lineal a tothom, independentment del nivell de renda, sense tenir en compte les circumstàncies personals.

Vostès continuen, els senyors socialistes, en l'habitual incoherència en política econòmica, que els ha portat, com ja avançava abans, a apujar l'IVA en general, per abaixar-lo després en determinats béns; eliminar les deduccions per l'adquisició d'un habitatge, per acabar disminuint en un 50 per cent l'IVA en l'adquisició de nous habitatges; eliminar l'impost sobre el patrimoni, per ser antic i retrògrad, per després tornar-lo a introduir; rebaixar l'impost sobre successions, per després oposar-se a una nova rebaixa molt inferior a la qual vostès van fer; a derogar la Llei d'estabilitat pressupostària, per endeutar-se fins a les dents per després acabar donant suport a la iniciativa del Partit Popular d'introduir en la llei de lleis el principi d'estabilitat pressupostària.

Vostès, PSC, com fa el Govern de Convergència i Unió, no saben on volen anar. Aquesta incoherència en política econòmica i fiscal que caracteritza el PSC els va portar a apujar un 20 per cent un impost indirecte i regressiu, com és l'impost d'actes jurídics documentats en plena crisi econòmica, dificultant encara més les possibilitats d'accedir a un habitatge per part de les famílies.

Una posició, una decisió, la que van adoptar vostès, el Govern tripartit, que ha provocat que l'èxode de rendes, capitals i inversions cap a altres zones d'Espanya s'hagi incrementat, atès que l'increment del tripartit només representa..., només en aquesta figura impositiva, representa un 20 per cent més que la mitjana d'aquest tipus impositiu en les zones més dinàmiques d'Espanya; per competència fiscal, perquè asfixia i dificulta l'accés de moltes famílies a poder accedir a un habitatge, perquè es tracta d'un impost que es va augmentar en plena crisi econòmica i d'estancament i que va intensificar les dificultats de les famílies per accedir a un habitatge.

Per tots aquests motius és imprescindible que impulsem la inversió, que estimulem la demanda, que els agents productius augmentin la seva facturació perquè apostin per la contractació. I això no es farà fent més gran l'Administració, sinó fent que l'Administració funcioni. Ajustos sense incentius, que afavoreixin la inversió, la demanda i l'ocupació és més crisi, més atur i més estancament. I és aquest el bucle en què s'ha situat el Govern de la majoria minoritària de Convergència i Unió, un govern desbordat per les circumstàncies, que no sap on va.

A l'inici d'aquesta legislatura, la majoria minoritària de Convergència i Unió, amb una esmena a la totalitat, sense diàleg, pensant que disposava d'una majoria absoluta que no té, va tombar la primera proposició de llei que presentava el Partit Popular de Catalunya en aquesta legislatura: una llei d'estabilitat pressupostària que pocs mesos després Convergència i Unió ha acabat portant en aquest Parlament.

En aquesta mateixa línia, uns mesos després, amb més estancament, amb més dificultats, amb més anuncis

d'augment i de creació de nous impostos, sense cap visualització de la llum al final del túnel que ens prometia el senyor Artur Mas en campanya electoral, la majoria minoritària de Convergència i Unió torna a fer ús del mateix *modus operandi*: torna a atribuir-se una majoria que no té, torna a presentar una esmena a la totalitat, torna a tombar, sense cap voluntat de diàleg, aquesta proposició de llei que avui presenta el Partit Popular de Catalunya.

Estem davant d'un impost que només significa un cost transaccional, atès que no grava un valor afegit, un benefici o una renda del treball, sinó més aviat el contrari: és un impost que grava escriptures, actes i testimoniatges notariaus; grava aspectes estrictament formals per a la finalització d'una determinada operació; un impost on s'aplica el 0,5 per cent de forma subsidiària en cas que la comunitat autònoma no l'hagi modificat, i, naturalment, a Catalunya s'ha modificat i està en l'1,2 per cent; un impost que afecta, fonamentalment, les persones i famílies que hagin subscrit una hipoteca, tot i no ser un impost exclusiu d'hipoteques, un impost que representa una despesa addicional per poder accedir a un habitatge.

Per això demano i emplaço els diferents grups parlamentaris que no donin un cop de porta en aquesta proposició de llei, en aquesta iniciativa, a favor de la reactivació econòmica, i de donar aire a les nombroses famílies que estan patint dificultats greus en matèria econòmica; que es repensin les diferents esmenes a la totalitat presentades, i que optin perquè aquesta iniciativa pugui superar aquest primer debat de totalitat.

Amb aquesta proposició de llei, el Partit Popular de Catalunya tornem a ser els que liderem en aquest Parlament la presentació d'iniciatives, propostes, idees, com fem des de l'inici d'aquesta legislatura, per afavorir la solvència de l'Administració pública, que permeti garantir la universalitat, la gratuïtat i la qualitat dels serveis socials bàsics, i mesures que ajudin a la reactivació econòmica, a la inversió, a la demanda, i, per tant, a l'ocupació, que és avui el principal problema que té la nostra societat, tal com ha esmentat abans la nostra presidenta del Partit Popular, Àlicia Sánchez-Camacho.

I és per això que presentem aquesta proposició de llei de rebaixa de l'impost d'actes jurídics documentats de l'1,2 a l'1 per cent, tal com es trobava abans de l'apujada que va efectuar el Govern tripartit.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Samper.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats..., senyor Coto, coincideixo amb vos-

tè en una part de la seva proposta de resolució que està esmentada al final de tot, diria jo que gairebé de passada, i és que reclama una reforma fiscal. I, efectivament, aquesta és una de les principals lliçons que hem d'extreure tots plegats d'aquesta crisi: necessitem una reforma fiscal perquè tenim un sistema fiscal que és insuficient i que també, en molts casos, és ineficient. I aquesta reforma fiscal ens l'hem de plantejar, entre tots, amb el màxim consens possible –això sempre que sigui possible efectivament–, amb rigor i sense demagogia, sense aquestes demagògies tan fàcils que es fan, a vegades, de dir: «La dreta abaixa impostos i l'esquerra els apuja.» Perquè depèn de quins impostos s'abaixen i a qui afecten, depèn de quins impostos s'apugen i a qui afecten, i, sobretot, depèn d'una cosa que vostès sempre obliden de mencionar: per a què fem servir aquests impostos.

Perquè la discussió sobre els impostos s'ha de lligar a la despesa i al nivell de sistema públic d'estat del benestar que volem col·lectivament, i, per tant, a la igualtat d'oportunitats i al nostre benestar col·lectiu.

Vostè, avui, en lloc de parlar amb un cert rigor i defugint la demagogia, crec que ha fet tot el contrari: intentar mostrar com a incoherents decisions que són simplement l'exercici de governar una crisi i d'afinar en els detalls.

No són incoherències, senyor Coto, totes aquestes que vostè ha mencionat, perdoni'm, fent oposició de l'oposició. No ho són en cap cas, són, simplement, un exercici de governar que s'allunya del blanc i el negre i convindria que per al debat públic vostès contribuïssin a allunyar-se d'aquest blanc i negre, tot i que en semblen bastant incapaços.

En tot cas, mentre aquesta reforma fiscal no vingui, no la plantejem, no l'aprovem, vostè comprendrà que nosaltres no els podem acompanyar en aquest senderi desbocat de rebaixa d'impostos perquè sí, en tot moment, faci fred, faci calor, quan creixem, quan no creixem, quan afecten ciutadans que ho necessiten, quan no, perquè sempre demanen vostès el mateix. Ho demanaven fa deu anys, ho demanaven fa cinc anys, ho demanaven fa uns mesos i ho continuen demanant avui: abaixar impostos, sempre i en tot moment. I nosaltres, hi insisteixo, no els acompanyarem, i per això hem presentat una esmena a la totalitat.

Ens deia vostè, a nosaltres, que no sabem on anem. Nosaltres sabem claríssimament on van vostès –claríssimament–: a tenir una societat més injusta i menys suficient per donar oportunitats a tothom i per ajudar a la gent a desenvolupar lliurament els seus projectes de vida.

Concretament, senyor Coto, i ja per acabar, vostè demana en aquesta proposició de llei una cosa molt concreta que és revertir l'increment que va fer el Govern d'esquerres de l'impost d'actes jurídics i documentats, que, en cap cas, va ser un increment en tots els conceptes de l'impost d'actes jurídics i documentats, perquè com vostè sap molt bé, eximia aquells col·lectius més vulnerables, per exemple, la gent jove que es fa una hipoteca o, per exemple, els habitatges de protecció oficial.

Nosaltres creiem que aquesta apujada, moderada, raonable, és necessària per fer una cosa que és imprescindible de fer en aquests moments i que, malauradament el Govern de Catalunya no està fent. Vivim en una situació de crisi econòmica sense precedents, i, al mateix temps que lluitar contra la crisi, hem de fer una altra cosa que és reduir el dèficit. I això és molt i molt complex. I el que no podem fer és posar Catalunya o Espanya a l'alçada del que només fa el sultanat de Brunei, que és intentar reduir el dèficit només retallant despeses, i, en cap moment, anant als ingressos. El Govern de Convergència i Unió ho va fer en el passat pressupost, amb el seu suport inestimable, i va reduir el que quedava de l'impost de successions i donacions. I això, des del nostre punt de vista, no té absolutament cap sentit econòmic, absolutament cap sentit social i és elevadament perjudicial per a Catalunya.

El Govern d'esquerres, quan va haver de fer un decret de retallades, perquè el va fer –per molt que avui vostès ho vulguin negar, el va fer a partir del maig del 2010 quan la crisi de Grècia–, va fer un decret de retallades dolorós, que van defensar no amb satisfacció però sí amb convicció, perquè era el que s'havia de fer, però va acompanyar, aquest decret de retallades, amb apujades d'impostos: va apujar l'IRPF per a les rendes més elevades i també va apujar impostos com aquest que avui vostè vol eliminar, que és aquesta apujada moderada de l'impost d'actes jurídics i documentats. Això ens sembla una manera raonable d'afrontar aquests moments complexos que van en una doble direcció, hi insisteixo, lluitar contra la crisi i, al mateix temps, reduir el dèficit.

Si vostès per fer això estan disposats a carregar-se la cohesió social d'aquest país, i a no poder afrontar la recuperació econòmica... –perquè, escolti, sense cohesió social no hi ha recuperació econòmica que valgui–, jo, sincerament, vostè podrà entendre que no els acompanyarem; és més, intentarem combatre-ho amb totes les nostres forces.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

El president

A continuació té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats..., bé, jo qualificaria –però així molt ràpidament– la proposta, no tant la intervenció, però, que ho deixo estar, sinó la proposta, d'irresponsable, i fins i tot d'insensible socialment, no? Després parlaré, fins i tot, amb un toc de cinisme, no?, amb l'afectació d'impúdic que té la paraula, també, i la corrent del cinisme.

Però jo me pregunto: «Senyors del PP i senyores del PP, però que no ho veuen, què és el que està passant a la societat catalana en aquests moments? No ho veuen, que molta gent està patint? No ho veuen, que l'atur

és elevat? No ho veuen, que el Govern de dretes de Catalunya, que vostès hi donen suport, està provocant una situació de caos en els serveis públics important? No ho veuen, que els ingressos continuen disminuint i vostès proposen reduir-los?»

Però com s'atreveix, senyor Coto, perdoni, dir aquí que els agents cívics diuen que volen pagar menys impostos? –cívils, perdó. I la civilitat? I la idea d'«estat»? I la idea de «país»? Que, evidentment, tots hem de pagar impostos per redistribuir la riquesa i per tenir serveis socials. Vostès els està dient i donant suport: «No, no, que no en paguin, que en paguin els menys possibles.» Però qui pagarà la resta?, qui pagarà l'estat del benestar?, qui pagarà els serveis socials?, qui pagarà l'educació?

Si us plau, no faci aquest discurs, perquè és un discurs molt i molt irresponsable. I tenint en compte el frau fiscal que hi ha en aquest país i a més les poques mesures –quan dic «aquest país», vull dir aquest i l'altre, l'Estat espanyol–, les poques mesures de lluita contra el frau fiscal, vostè ens està dient que traguem tots els impostos possibles i visca l'alegria i campí qui pugui.

Miri, el Govern d'esquerres va augmentar la fiscalitat perquè els ingressos minvaven; minvaven per culpa de la crisi, no pas per culpa del Govern de la Generalitat. En tot cas, després les accions que fa el Govern de la Generalitat poden ser, són responsabilitat seva. Però, en tot cas, la disminució brutal dels ingressos ve determinada per una situació financera, per una situació concreta externa, que, evidentment, aquí s'intensifica pel sistema que tenim –econòmic– al nostre país, no?

I en aquest context es va apujar l'ITP, l'impost de transmissions patrimonials, del 7 al 8, i també el d'actes jurídics documentats, de l'1 a l'1,2 per cent.

Jo li pregunto, senyor Coto, senyors del PP i senyores del PP, han calculat què significa passar de l'1,2 a l'1 per cent? Ho han calculat? És el primer que hauria d'haver dit vostè, senyor Coto, el primer: això significa 89.213.300 euros menys d'ingressos al Govern de la Generalitat de Catalunya. En aquesta situació ens hem d'estalviar, hem de deixar d'ingressar 90 milions d'euros? Veritablement vostès creuen que hem de fer això? Després li explicaré a qui afecta aquest impost. En aquest context de retallades brutals de serveis, de drets, on s'han tancat quasi mil llits, les llistes d'espera augmenten un 23 per cent, vostès volen reduir els ingressos en 90 milions d'euros?

Miri, l'ICS ha plantejat que o arriben 75 milions d'euros a base de retallar els sous dels metges o van 1.500 metges més interins al carrer. Què farem? Més metges interins al carrer, amb la seva proposta, amb 90 milions d'euros menys d'ingressos? Perquè són menys ingressos. Vostè ha de dir què farem o què deixarem de fer amb aquests 90 milions d'euros. O, si no, per sortir aquí a dir que està molt bé passar de l'1,2 a l'1, home, està bé, però em sembla que és un pèl irresponsable, no?

Diuen: «L'augment a l'1,2 per cent està colpejant directament les famílies domèstiques.» Home, el que colpeja les famílies d'aquest país són les polítiques de Convergència i Unió i les polítiques seves, que vostès

els han donat suport en els pressupostos. No fem un doble llenguatge: vostès han donat suport als pressupostos del Govern de la Generalitat que porten a una situació econòmica, social i política concreta. I aquesta és la realitat.

I la senyora Guiteras, presidenta de la Taula del Tercer Sector, diu que –deia ahir, no?– 330.000 persones hauran esgotat el subsidi d'atur el mes de febrer i no podran cobrar la renda mínima d'inserció per les restriccions del Govern de Convergència i Unió, amb el suport del Partit Popular. Diu: «Les dades de pobresa ens porten a situacions de postguerra.» Situacions de postguerra! O sigui, en menys d'un any hem situat el país –en tot cas, el Govern actual tindrà la responsabilitat que tingui– en situacions de postguerra amb relació a la pobresa. Ho diu la senyora Guiteras. I jo ho confirmo, el nostre grup parlamentari confirma aquesta visió.

I vostès, 90 milions menys d'euros que volen ingressar! Volen encara, com deia Krugman, com a fanàtics del dolor, continuar encara portant més dolor als homes i dones d'aquest país que estan en aquesta situació?

El subsidi d'atur, el senyor Homs deia l'altre dia, el senyor Homs deia: «No, no, això no és problema nostre; el subsidi d'atur és de Madrid, el problema és de Madrid», apellant, ells, que no volien tirar endavant la renda mínima d'inserció sinó continuar amb la renda mínima d'inserció, no?

I aquest deu ser el camí de la transició nacional que deu voler fer Convergència i Unió, no?, un camí que deixa de banda els més vulnerables i els diu que s'espavilin o que vagin a reclamar a Madrid si no els paga el subsidi d'atur. Miri, de patriotes d'aquest tipus, com el senyor Homs o com el Govern de Convergència i Unió, l'infern n'està ple, com dirien al meu poble. És un refrany molt popular, que nosaltres utilitzem sovint.

Clar, vostè deia: «Això fa difícil l'accés a l'habitatge.» Vostè creu que això fa difícil l'accés a l'habitatge? No, això no fa difícil l'accés a l'habitatge; l'accés a l'habitatge el que el fa difícil és que no hi hagi..., que durant aquests deu mesos no hi hagi habitatge de protecció oficial construït. Això sí que fa difícil que molta gent amb pocs recursos no tinguin una modalitat per accedir a l'habitatge. El que fa difícil l'accés a l'habitatge és el tancament de caixes, brutal, de les caixes i bancs –bé, ja no en queda cap, o en tot cas en queda una–, dels bancs, que han fet cap al crèdit privat. Aquesta és la realitat de la dificultat per accedir a l'habitatge, no l'1,2 per cent de l'AJD. Això, evidentment, no crea cap tipus de dificultat, no?

En el que hi ha el problema en aquest país és en la manca de llocs de treball, i aquesta sí que és una realitat, que el Govern de Convergència no ha fet res. I aquest matí, amb les preguntes al president Mas, tampoc ens han dit..., tres cosetes que fan amb el SOC i alguna coseta més; no hi ha un pla de xoc de creació de llocs de treball. Això sí, hi ha un pla de xoc de destrucció de llocs de treball: la Generalitat acomiada cinc treballadors cada dia des que va pujar el Govern.

Comptin, només han de fer que sumar i dividir. I, senyora vicepresidenta, vostè, això, estic convençut que ho sap fer. Dividint dona aquesta realitat: cinc treballadors diaris, la Generalitat ha expulsat del lloc de treball! I vostès deien que encara..., el senyor Coto deia que la iniciativa privada és bàsica. Home, amb aquesta realitat de la iniciativa pública, evidentment que ho deurà ser, no?

Diu el senyor Coto, els senyors del PP diuen: «En matèria fiscal cal impulsar, per un cantó, la baixada d'impostos» –llegeixo textualment– «i, per l'altre, fer importants deduccions a les persones més vulnerables.» Bé, en la segona part hi estem completament d'acord, no?

Vostès, conjuntament amb el PSOE i Convergència i Unió, que sempre els ha donat suport, durant molts anys han abaixat els impostos en els successius governs de l'Estat espanyol. És que els han abaixat tots; tots els que afectaven les classes altes, tots els que afectaven els poderosos. Han rebaixat el tipus alt de l'IRPF, el varen rebaixar; varen disminuir l'impost de societats; varen fomentar les Sicav, que només cotitzen a l'1 per cent; a més a més, varen impedir que els inspectors de la comissió de valors, doncs, inspeccionessin, evidentment, aquestes Sicav, que és un niu de frau fiscal brutal; han eliminat l'impost de patrimoni.

Home, clar, si vostè va amb la idea que no calen impostos, evidentment encara li'n falten uns quants. Però vostè creu que la societat responsable, moderna, com és la catalana, i l'espanyola, necessita receptes com les de vostè, que ningú pagui impostos i rebaixar impostos al màxim sense tenir en compte el que signifiquen els impostos com a redistribució de la riquesa, sense saber el que significa com a manteniment de l'estat del benestar?

Clar, això ha significat deixar d'ingressar 28.000 milions d'euros. Vostès –Partit Popular, PSOE i Convergència i Unió–, en els successius governs, han deixat d'ingressar 28.000 milions d'euros, que irien destinats al que creguessin convenient. Com poden dir ara, venir aquí també continuant aquesta actuació?

Miri, jo suposo que aquesta..., algú els ho ha suggerit; jo és que estic convençut que això no ha sortit de vostès. Algú els ho deu haver suggerit. Jo penso, llegint la pàgina web de l'Associació de Promotors i Constructors d'Espanya, que ho deien, que això era un «robo», l'1,2 per cent, un robatori –deien «robo», perquè era en castellà, bé–, un robatori l'1,2. O fins i tot la banca, no? Precisament els que ens han portat a aquesta situació de crisi segur que deuen ser els que els han suggerit a vostès que fessin aquesta modificació del decret, no? I, com escolanets, amb una dosi de cinisme, doncs, ho han portat aquí al Parlament per poder-ho discutir.

Escolti, Espanya i Catalunya tenen una pressió fiscal de vuit punts per sota de l'europea, de la mitjana europea. Vuit punts per sota! I vostès encara ens diuen que hem de rebaixar més els impostos. La pressió fiscal a Catalunya no és la més alta de l'Estat espanyol, no és veritat com ho diu en el seu text; a Madrid encara és més alta, però no vull pas entrar en aquesta compe-

tència. És la que hem de tenir. I nosaltres creiem que hauríem de tenir un altre tipus de pressió fiscal.

I vostè diu: «Deduccions a les persones més vulnerables.» Home, s'ha descuidat de dir-ho; hi ha deduccions a les persones més vulnerables: aquest 1,2 per cent no afecta els habitatges protegits, no afecta els préstecs hipotecaris d'habitatges protegits, que només els afecta el 0,1 per cent; no afecta a les joves; no afecta les persones amb alguna discapacitat, que només els afecta el 0,5 per cent i no l'1,2. Hi ha deduccions als més vulnerables, clares i contundents, en aquesta proposta que varem proposar.

En canvi, és curiós, vostè..., jo que estava convençut –m'ho he mirat bé, no?– que potser haurien tocat algunes exempcions fiscals que sí que hi han, que provenen del decret de l'Estat espanyol. Sap quines són? L'Obra Pia del Sants Llocs, aquests no paguen res. I ja saben que parlant de l'«obra» i si, a més, «pia» a l'Església catòlica, estem parlant de molt de material. L'Església catòlica no paga. No l'he sentit queixar-se. Estaria bé que pagués impostos, l'Església catòlica! L'AJD, l'impost de transmissions patrimonials i algun altre. No, i ho dic perquè parlàvem del tema, no és que hi tingui una especial dedicació per parlar del tema de l'Església catòlica, però ja que vostè parla d'impostos, parla d'exempcions, doncs, parlem que paguin tots. I, clar, parlar de les propietats i de les transmissions de l'Església catòlica en un país ultracatòlic com és l'espanyol, comprendrà que estem parlant de milions d'euros. Excepte que vostès també participin en aquest ultracatolicisme i ja els sembla bé, doncs, que la situació sigui la que hi ha. Que això no ho sé, eh?, ja m'ho diran.

Nosaltres pensem que cal un pacte fiscal aquí, a Catalunya, per redistribuir la riquesa. Fem aquest pacte fiscal. Vostè parlava de reforma fiscal, ja sé que no parlava del mateix que nosaltres, però parlem-ne. Per crear llocs de treball, per mantenir l'estat del benestar. Ho he sentit aquest matí, que ho deia la senyora Sánchez-Camacho. Hi estic d'acord, i vostè també: cal crear llocs de treball. Estem d'acord en això. Però com volem crear llocs de treball disminuint els impostos o alguna activitat...? Ja sé que vostè creu que l'Estat hauria de desaparèixer quasi; li he donat un toc d'anarquisme, li he trobat, que fins i tot m'ha espantat veint de vostè: «L'Estat no ha d'existir, no faci res, que l'economia vagi per lliure, que els privats vagin fent i que no toqui res.» «Buròcrata», li ha dit vostè... Perdoni, al conseller d'Economia, jo crec que el senyor Coto el deu considerar buròcrata, perquè vostè, com el Departament de Treball, doncs, també deuen intentar dirigir cap a on han d'anar les inversions d'aquest país, perquè com a país volem saber què volem tenir. Estem d'acord a invertir en l'energia nuclear o estem d'acord a invertir en les energies renovables? Qui ho decidirà, el mercat? No, ho han de decidir els governs. I llavors fer exempcions fiscals, fer el que calgui per tal de potenciar allò que nosaltres hem decidit; no que campis qui pugui i que sigui la iniciativa privada, no? Bé, un anarquisme de dretes, evidentment, eh?, és el que vostè em marcava, no?

Miri, nosaltres li fèiem una proposta. Miri, ara vindran els pressupostos. Bé, el dia 10, no sé si serà capaç de presentar-los, si no farà un incompliment flagrant, un més dels que ja fa el Govern. Li farem una proposta. Miri, paralitzem les modificacions de l'impost de successions que s'han fet els últims anys, tornem al principi, amb algunes modificacions que calia fer, que eren més per posar-lo al dia, modernitzar-lo, i així ens estalviarem o recuperarem, podrem recuperar al llarg dels diferents anys també uns 600, 700 milions. Aquí les dades varien. M'és igual: 600 milions d'euros. Per què no ho fem? Vol una reforma fiscal? Volen augmentar els ingressos? Anem aquí. Si volen ho fem temporalment, d'acord, temporalment, dos, tres anys, fins que la situació millori. D'acord. Però això significarà tenir aquests ingressos, doncs, que ara no tenim.

Escolti, posem un impost, una taxa sobre l'energia nuclear. Ho tenen altres comunitats autònomes. Posem-ho, no passa res, no afecta les economies domèstiques. Posem una taxa sobre les transaccions financeres, no afecta les economies domèstiques; en tot cas, afectarà aquells que ens han posat en aquesta crisi: el sector financer i el sector bancari. Per què no ho fem? Ho podem fer. Hi ha comunitats autònomes que ho tenen a l'Estat espanyol. Per què no podem fer-ho?

Li diré més. Miri, es poden comprometre, si no ho volen amb els pressupostos, perquè tenen una relació ambivalent amb Convergència i Unió, ho facin, si és que guanyen, el Partit Popular, les eleccions de l'Estat –tots els déus possibles no ho vulguin. Però, en tot cas, si és així (*remor de veus*), si és així, ep!, des del meu punt de vista –des del meu punt de vista. Ho comprendrà, senyor Luna, jo sóc d'esquerres, no sóc de dretes, no? Ho comprendrà. Miri, quan guanyin, doncs, mantinguin aquesta reforma estranya que han fet els socialistes sobre l'impost de patrimoni; posin aquesta taxa sobre les centrals nuclears, que n'hi ha més que a Catalunya; posin tots aquests impostos sobre transaccions financeres. I aquí farem, evidentment, un augment d'ingressos que repercutirà en l'economia catalana i repercutirà al nostre país. Sobretot, també un impost sobre les grans fortunes, a nivell estatal, d'aquesta manera al senyor Mas ja li trauran el mort de sobre, perquè no sap com sortir-se'n, de l'anunci que va fer, no? Aquesta és la realitat. Ho facin, i ja està. Tenim una manera. Jo no dic que sigui això ja la manera definitiva per..., però és una manera per sortir-se'n, de la crisi.

En definitiva, per nosaltres cal mantenir i potenciar l'estat del benestar i crear ocupació com a elements bàsics. I això només es pot fer amb una bona política d'ingressos, amb un sistema fiscal redistributiu...

La presidenta

Senyor Boada...

Joan Boada Masoliver

...i, evidentment, amb una racionalització de la despesa. I cal augmentar els ingressos per potenciar llocs de treball en l'economia verda, que és la que en aquests moments a la resta d'Europa està creant llocs de tre-

ball. Les receptes que apliquen on governa també el Partit Popular són les mateixes que aplica el Govern de Convergència i Unió, que per això li donen suport...

La presidenta

Senyor Boada, se li ha acabat el temps.

Joan Boada Masoliver

Per la qual cosa nosaltres creiem que, hi insisteixo, aquesta proposició de llei que vostès han presentat és irresponsable i, a més, insensible socialment.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, senyores i senyors diputats, una qüestió prèvia que il·lustrarà la meua intervenció: què ens demana l'ànima? Contestar-li, senyor Boada (*rialles*), en part a la senyora Martínez Sempere –menys–, però no toca en aquest tràmit parlamentari, malgrat que vull que entengui, senyor Boada, que concedim importància a allò que diu, i ho valorem. Però no entraré en aquest debat, perquè, si no, el tindria amb vostè, no el tindria amb el senyor Coto, i parlamentàriament no seria el més adequat. Em centraré exclusivament en la intervenció del senyor Coto, i ometré bona part de l'argumentació –tota– que ha fet el senyor Boada.

En què estem d'acord, diputat Coto, en què estem d'acord? Doncs, en un munt de coses, que és la primera cosa que crec que ens convé constatar. Volem acabar amb la crisi i fer-ho aviat; estem d'acord. Volem, a més, reduir el dèficit per imperatiu de la nostra activitat política com a govern i per l'imperatiu dels mercats, fent els deures; estem d'acord. Ens dol practicar els ajustos pressupostaris amb la duresa amb què els hem de practicar; estem d'acord. I a més creiem que hem de reactivar l'economia per sortir d'aquest cicle que ens complica molt i molt la vida com a país, ciutadà a ciutadà, ciutadana a ciutadana; estem d'acord. En tot això, estem d'acord.

En què més estem d'acord, del que ens planteja el Grup Parlamentari Popular? Som partidaris de la moderació fiscal, no volem excessos en la fiscalitat. I en això hem treballat molt de temps –molt de temps–, hem treballat anys fent veure que la fiscalitat en si mateixa no és un valor que hem de preservar de totes totes, sigui quina sigui la situació; també en això hem estat d'acord. I, doncs, hem corregut un llarg camí explicant que els abusos en l'àmbit de la fiscalitat són contraproduents per a l'economia productiva. I hem fugit d'aquesta, en fi, buidor del debat dels rics i dels

pobres, i tota aquesta història que ja sabem on condueix i què fonamenta i què justifica. En tot això estem d'acord.

Dit el que he dit, senyor Coto, li dono una resposta cordial, malgrat que freda, a les consideracions que vostè ha fet des d'aquesta tribuna. Cordial però freda. No sé a què ve, diputat Coto, aquesta necessitat de desqualificar aquesta majoria minoritària i l'acció del Govern, amb un punt de discrepància entre l'1 i l'1,2 per cent d'actes jurídics i documentats. Diputat Coto, pensi-s'ho. O sigui, a què ve? Ja sé que bona part de la intervenció la dedica vostè als grups de l'oposició, que per això estem en període preelectoral; jo ja ho entenc. Però si poguéssim evitar algunes de les informacions que vostè situa en aquest debat i alguna de les asseveracions que fa a la política del Govern, doncs, jo en dos minuts enllestiria, dient-li que no, pel que ara li diré a continuació. Però, en canvi, vostè posa aquí una artilleria que és una artilleria, des del punt de vista personal, absolutament fora de mira, diputat Coto. Després faré una referència final a aquesta qüestió.

Doncs, en què no podem estar d'acord avui –en què no podem estar d'acord avui? En la filosofia? No, la compartim. En els continguts genèrics? No, els portàvem al nostre programa electoral? En l'oportunitat? Sí. Això és el que discutim, senyor Coto, una cosa tan concreta, diputades i diputats del Grup Parlamentari Popular, una cosa tan concreta sobre si això és oportú ara, en aquest moment, o no.

Deixi'm llegir un argument de més autoritat, la del president Mas –vostè hi ha fet referència. Contextualitzem el que va dir el president Mas, diputat Coto, li sembla bé? «Hem mantingut durant l'any 2011 i mantindrem durant el 2012 els nivells fiscals que va aprovar l'anterior Govern de la Generalitat durant la passada legislatura. Això afecta els tributs com l'IRFP, situat a Catalunya al 49 per cent, impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, entre d'altres.» Ho fem perquè en aquest context explicava el president Mas el cràter de les nostres finances. Un cràter que vostè ha ventat, ha ventat amb finalitats polítiques, de crítica des de l'oposició i amb caràcter electoral, clar que ho ha ventat, i que és brutal. Estem parlant d'una xifra que ni en les més aventurades de les nostres percepcions, quan estàvem a l'oposició, ens l'hauríem pensat. No nosaltres, diputat; tampoc els diputats socialistes. No nosaltres, tampoc els diputats socialistes creien que el dèficit arribaria al nivell a què va arribar; vull pensar que fins i tot molts dels dirigents del Govern no van estar amatents al volum d'aquest dèficit, i crec en la bona voluntat a l'hora d'expressar aquesta qüestió.

Ara, això és tan gran, la realitat és tan gran, que, evidentment, algunes mesures hem de prendre. Quina és la que pren el Govern? Home, anem a parilitzar aquest nivell per veure si quan la crisi passi podem anar a la reducció que vostè proposa. Torno a repetir l'argument per si no és clar: durant el 2011 i el 2012 això ho aturem, i tornem a veure si el 2013, reactivada l'economia, som capaços de modular aquest tant per cent que vostè reclama de disminució. Ni més ni menys. Diputat Coto, no és raonable –no és raonable?

I he explicat en aquesta cambra i no sé si això va ser cregut o no, el següent. Nosaltres –el conseller Mas-Colell no em desmentirà–, no cregui que vam haver de decidir alegrement sobre la suspensió definitiva de l'impost de successions. No cregui que aquesta va ser una qüestió pacífica. No cregui que no teníem dubtes com a grup parlamentari –no sé si el Govern, no en formo part; això ens ho pot dir el Govern, la vicepresidenta i el conseller. Clar que en teníem! I en aquell moment, coneixedors de la realitat que teníem, vam prendre una decisió de la que teníem en aquell moment: «Complirem el nostre programa electoral, que Déu ens ajudi.» I el vam complir.

Ara, diputat Coto, estem en una realitat que ens fereix doblement: el que pensàvem i el que és. Però vostè com a ciutadà de Catalunya ha d'estar tan ferit, tan ferit per la tempesta com nosaltres. No cal alarmar ningú, no cal fer dramatisme amb ningú. És terrible, la situació financera. I hem de ser capaços, doncs, d'això, de veure com ajudem tots plegats que això no empitjori. «Escoltin», ens diuen des de l'oposició, «tornin enrere l'impost de successions.» I ferms. Ja ho entenem, que aquesta és l'argumentació de l'oposició, clar que l'entenem, és la que faríem probablement si estiguéssim allà, diputat, clar que l'entenem, però aguantem ferms.

Però no volem anar més enllà, i els demanem: no es posin una medalla de cartró dient: «Oh!, és que nosaltres som gent estupenda que recaptàvem de 1,2 a l'1.» Què costa aquesta mesura, diputat Coto? (*Pausa.*) No, no, què costa aquesta mesura, diputat Coto? (*Veus de fons.*) Quan intervingui ho dirà. El diputat Boada ja ha donat una xifra. Jo diré la que em donen des de la conselleria, que en això hi entenen més que jo, que els parlo: 57,6 milions d'euros.

Doncs, sembla, senyor Coto, que això ara no ho podem acabar de justificar, tenint en compte –tenint en compte– el que significa globalment per a les finances ara i el que porta des del punt de vista d'impuls de l'economia productiva. No vull reproduir cap argument dels que ha donat l'oposició, però algunes coses que els hem dit són: fer aquesta mesura que significa 57,6 milions d'euros ajudarà a una reactivació de l'economia en l'àmbit del sector immobiliari? Doncs, Coto, ja ho desitjaríem... No. No de manera decisiva. Si té en compte, a més, que les novacions i les subrogacions n'estan exemptes, que és el que està passant. Qui coneix la realitat sap que el que s'està produint, què són? Novacions i subrogacions, i n'estan exemptes. Doncs, per què complicar tot plegat això, senyor Coto? Jo crec que ens ho podríem estalviar.

La gravetat de la situació és la que no ens permet donar suport a aquesta iniciativa, que creiem que és ben intencionada però que té un punt, si m'ho permet, té un punt d'allunyat de la responsabilitat que crec que ha de presidir la tasca de tots els grups parlamentaris.

I ara vull fer..., queda poc temps, però vull fer-li una digressió, senyor Coto, que crec que pot ser d'utilitat; i no voldria que la interpretés vostè com a cap consell, Déu nos en guard, a aquestes alçades, de donar cap consell a cap diputat o diputada, però vull fer-li aques-

ta digressió. I la digressió és la següent. Els principis són molt importants, diputat; les idees força són molt importants, diputat; tot allò que veritablement forma el corpus del que defensem com a partit, com a grup parlamentari, com a diputats adscrits a una manera d'entendre el món és molt important, no ho podem trivialitzar. Si vostè és un liberal que creu en la moderació fiscal –i ho és–, no trivialitzi aquest concepte, no doni arguments permanents perquè, surti el sol o ploqui, «nosaltres deixem això». Perquè no és això, i vostè ho sap.

Diu: «Escolti'm, jo estic per la moderació fiscal.» I aquest Govern també. «Jo estic perquè no s'incrementin els impostos.» I aquest Govern també. «No estic perquè en època de crisi no es mudin els impostos», que diria sant Ignasi –bé, sant Ignasi no va parlar dels impostos. (*Remor de veus.*) No va parlar dels impostos, sant Ignasi... (*Veus de fons.*) Això és una concessió a les caracteritzacions que ha fet el diputat Boada sobre el paper de l'Església (*rialles*), és per compensar, diputat; és per compensar, no pateixi. Sant Ignasi va parlar de mudar les actituds, jo parlo de mudar els impostos. En època de crisi, diputat, no. I en això estem d'acord, però no ho trivialitzem, perquè si vostè surt a la tribuna, aquí, a dir: «S'ensorra el món i vostès, petits governs d'incomplidors, fan que el món s'ensorri, perquè no rebaixen el 0,2 de les transmissions patrimonials», tothom escolta i diu: «Però de què estan parlant..., d'actes jurídics documentats... De què estan parlant aquests col·legues?»

No podríem entendre, diputat Coto, que defensar les nostres idees, els nostres valors, els nostres principis..., ep!, amb el que plou i amb la que caurà, demanant més impostos, més impostos, més impostos per aquells que creuen que la crisi s'arregla a favor d'incrementar els impostos, perquè així paguen un grup petit, petit de ciutadans rics, i afavoreixen tot el conjunt gran, gran, gran de ciutadans que tenen dret a tenir una redistribució, cosa que en principi podem compartir. Si vostè és capaç de trivialitzar aquesta idea, diputat, no ens en sortim, i li fa un flac servei a allò que pensa, allò que defensa, allò per què lluita, que és pel que lluita aquest Govern.

Per on he començat i per on acabaré? He començat..., en què estem d'acord, en què estem també d'acord. I en què estem en desacord?, només en què estem en desacord? Doncs, en l'oportunitat. Tinc massa experiència parlamentària per apellar a vostè perquè retiri aquesta iniciativa. Això no passa. Hauria de passar en un sistema democràtic, hauria de passar, diputades i diputats, que els arguments ens convencessin i diguéssim: «Escolti, té raó –té raó.» Ep!, i que votéssim coses. Hauria de passar, però no passa mai. Per tant, jo no li demano que la retiri, demano que compregui els nostres punts de vista, demano que defensem junts la moderació fiscal, demano que lluitem per la reactivació i demano que tot això ho tinguem en compte quan vinguin els propers pressupostos. Prova de l'àcid: els propers pressupostos, que veurem com som capaços de mirar de contenir, mirar, tractar de contenir la pressió fiscal, tractar de domar-la tenint en compte aquesta situació i avançar junts en tot allò que es pugui.

Penso, diputat, que no ens queda més remei, dit això, dit això no ens queda més remei que votar que no. I em sap greu votar que no compartint tantes coses com compartim. Home, ep!, en l'àmbit econòmic, no cal dir-ho; que quedi precisat l'assumpte. I vostè, si m'ho permet –i acabo, senyor Coto–, hauria d'intuir de dir: «Escolti, és veritat. Tenim tants flancs oberts, que per què obrir-ne gratuïtament un més.»

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Sí, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Boada, vostè parla de la recaptació, i ha pensat quant significa per a una família aquest impost? Un habitatge que tingui un valor de 250.000 euros, jo ho crec, possible a Catalunya, amb la rebaixa que proposem significaria un estalvi de 500 euros. Potser per a vostè, senyor Boada, 500 euros són insignificants, però ja li asseguro jo que 500 euros, a dia d'avui, amb la crisi i l'atur que estem patint, no és que siguin insignificants, és que per a moltes famílies són vitals.

I el mateix que li deia, senyor Fernández Teixidó, 500 euros per a una família són 500 euros per a una família. Vostè diu: «És que l'1,2..., l'1 per cent.» Bé. Per a vostè, potser també són insignificants 500 euros; ja li dic jo que per a moltes famílies, a Catalunya, no ho són.

Miri, senyor Boada, el que sí m'ha sorprès és que vostè no m'hagi dit ni neoliberal, ni hagi parlat dels mercats. I potser vostè, Iniciativa Verds no ho han fet perquè han quedat completament desautoritzats per parlar dels mercats després de conèixer, segons les declaracions de patrimoni dels diputats al Congrés dels Diputats, que el seu col·lega, el camarada Gaspar Llamazares, té 300.000 euros en fons d'inversió. Potser per això ja no es dediquen a donar lliçons sobre els mercats.

Miri, senyor Boada, vostè, Iniciativa Verds, són el Partit Comunista disfressat de moviment ecologista i antiglobalització. I vostè, com fa habitualment el seu grup, acostuma a utilitzar una verbositat inflamada i vàcua, que s'assimila molt a la que utilitzen els líders populistes sud-americans, a l'estil Hugo Chávez i Evo Morales. Però el problema no és la verbositat que utilitzen, el problema és el que s'amaga sota aquestes paraules. I el que s'amaga és un missatge que diuen a la gent: «No treballis, no t'esforcis, l'Administració ho fa per tu.» I, quan aquest sistema que vostès defensen s'ha portat a terme, s'ha portat a la màxima expressió... –per cert, mai democràticament, i l'exemple és la Unió Soviètica o Cuba–, quan aquest sistema s'ha acabat portant a la màxima expressió, el que ha acabat generant és més pobresa, és més dificultats, és més deteriorament del medi ambient, que vostès tan defensen, i, en definitiva, és perjudicar la societat.

I, com s'ha pogut veure amb les seves paraules, vostès no tenen cap tipus de voluntat de rectificar. I vostè, senyor Boada, parlava que..., «clar, és que falta habitatge públic». Escolti, no recorda que vostès han deixat 3.264 habitatges buits, el seu partit, quan ha governat? No ho recorda? Això és recent, eh? Per tant, jo l'emplaço que algun dia –espero que més aviat que tard– rectifiquin.

Miri, senyor Fernández Teixidó, com ja li he dit en altres ocasions, i ja li vaig dir en altres debats des d'aquesta tribuna, el senyor Artur Mas s'està convertint en el Zapatero català, que diu una cosa en campanya electoral..., li ho he citat abans, punt 479 del seu programa electoral, amb el lema «Comença el canvi», que diu que els impostos, aquests impostos que vostè ha fet menció, els retornarien a l'apujada anterior al Govern tripartit. I l'exemple més evident que vostès diuen una cosa en campanya i fan la contrària quan governen és que vostès han decidit mantenir la mateixa política fiscal del Govern tripartit, i no solament ho faran, sinó que, a més, presumeixen de fer-ho, i encara ens anuncien més taxes universitàries, més preus públics i la creació de nous impostos, sense saber el fet imposable, quan s'aplicarà i a qui afectarà aquest impost.

Però el problema, senyor Fernández Teixidó, és que si vostès no estimulen l'economia, i només es dediquen a aplicar la tisora i a apujar impostos, el que succeirà és que seguirem amb la mateixa situació de crisi i d'estancament i d'atur que està patint l'economia catalana. I al final, si no rectifiquen, el que acabarà succeint és que el senyor Artur Mas passarà de ser el Zapatero català a convertir-se en el Georgios Papandreu espanyol. I amb la seva posició de vot, un altre cop en aquesta proposició de llei, vostès sembla que no pensin rectificar, i jo espero i desitjo, i l'emplaço, a vostè com a portaveu, president de la Comissió d'Economia i portaveu econòmic del seu partit, que rectifiquin i que canviïn d'opinió.

I, per últim, dirigint-me a la senyora Martínez-Samper, vostès, el PSC, i vostè, com que viuen en la confusió permanent, doncs, les seves paraules tenen el valor que tenen. Vostès canvien d'opinió constantment. I així ho fan quan governen i així ens va a tots. I les dades de l'atur d'ahir en són l'exemple més evident: avui apugen impostos, demà eliminen impostos i al dia següent introdueixen nous impostos. Avui malbaraten i demà congelen pensions i rebaixen els sous dels treballadors públics. I sempre amb un denominador comú, que és el suport de Convergència i Unió a les seves polítiques.

Per tant, pot ser que avui presentin una esmena a la totalitat, com, de fet, han fet, però és possible que demà ho acabin aplicant allà on governen.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Joan Boada i Masoliver demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Boada...?

Joan Boada i Masoliver

Gràcies, presidenta. No, només...

La presidenta

Per al·lusions, suposo.

Joan Boada i Masoliver

Per al·lusions..., sí, sí, perdoni.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Boada i Masoliver

Gràcies. No, només dues qüestions: una, sobretot, que li exigeixo una certa dignitat parlamentària, al senyor Coto, quan fa referència al meu company i amic Gaspar Llamazares, d'Izquierda Unida, per la insinuació que ha pogut fer. És digne, és just, i forma part de la seva vida i el seu treball que pugui tenir els diners que té, i no té res a veure amb la meua ideologia i el meu plantejament. Vostè ha posat una ombra de dubte que no té cap dret a posar-la. I li demano i li exigeixo dignitat parlamentària.

I, amb relació a les nostres possibles relacions ideològiques amb altres formes, amb la Unió Soviètica, o Cuba, o no sé quants ha dit... Miri, per no insultar la intel·ligència dels diputats i diputades d'aquesta cambra, no li replicaré.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, intervenció per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquesta proposició de llei de modificació del tipus de gravamen general de l'impost sobre els actes jurídics documentats. Una proposició de llei que es presenta en el marc de la política fiscal que defensa el Partit Popular, que ens l'han detallada molt bé avui, després de fer una equiparació dels qui no defensem aquesta política amb actituds pròpies de l'economia planificada, que crec que tots plegats, sobretot d'alguns grups, però tots plegats, doncs, n'estem força lluny, d'aquells plantejaments, vostès ens han posat sobre la taulaquina és la seva política fiscal.

Una política fiscal que, després de llegir la seva exposició de motius, i preparant aquesta intervenció, vam intentar fer-la quadrar, i l'Excel ens donava error; ens donava error perquè vostès intenten fer quadrar una equació que no quadrar: reduir impostos, reduir l'endeutament i mantenir la despesa social no pot ser, tot alhora no pot ser. És una equació impossible. I és el

que vostès defensen aquí. Potser ho defensen aquí perquè estan a l'oposició, no tenen tasques de govern, i a partir del 20 de novembre, probablement, vostès tindran tasques de govern al país del costat i els tocarà... (*veus de fons*), potser, canviar alguns d'aquests plantejaments.

Vostès acusen sovint la resta de forces polítiques, sobretot, als que van formar part del Govern de la Generalitat fins al passat novembre, de fer un cert malbaratament de la despesa pública, de les finances públiques. I vostès ho senten en la despesa, però s'obliden dels ingressos; en ingressos també es pot malbaratar. I el que s'ha produït a l'Estat espanyol, arran de les reformes fiscals que vostès van aprovar als anys 98 i als anys 99, ha estat un malbaratament dels ingressos: fent rebaixes fiscals a qui més tenen, a les rendes més altes. Només cal mirar el tipus efectiu que avui paguen les rendes més altes en els impostos sobre la renda. Ha anat caient, d'estar superior al 40 per cent a tot just –tot just– superar, ben penosament, el 30 per cent.

Aquesta política de rebaixes fiscals, aquesta alegria en rebaixar impostos als qui més tenen també forma part d'aquella festa que *The Economist* ens va dir fa uns mesos que s'havia acabat. No només és la festa del totxo, també és la festa de les rebaixes fiscals a qui més tenen, i que, per responsabilitat, no ja només per una qüestió ideològica, sinó que, per responsabilitat, s'ha de corregir.

Vostè ens ha pintat, doncs, tot un programa fiscal, que esperem que, si guanyen les eleccions estatals, no l'apliquin, perquè ens aboca a l'Estat mínim. Ens aboca a una idea d'Estat gairebé de l'antic règim, en què l'Estat només s'ha de dedicar a tenir l'exèrcit i a mantenir la corona. I algun estat modern, un estat del segle XXI, un estat democràtic ha de fer alguna cosa més, com és mantenir l'estat del benestar; i per això es necessiten impostos, i per això hi ha d'haver impostos progressius, i per això hi ha d'haver impostos que qui més té pugui contribuir més, en funció també de les seves possibilitats.

Davant del seu model, d'aquest model d'Estat mínim, de no pagar impostos, davant d'aquesta equació impossible que vostè ens plantejava, Esquerra Republicana té un altre model; en primer lloc, la plena responsabilitat fiscal. Perquè quan vostè parla de competència fiscal entre territoris s'oblida que no és una competència perfecta. Perquè aquí hi ha algú que està adulterant les normes del joc, perquè hi ha territoris, a l'Estat espanyol, que poden competir fiscalment amb Catalunya perquè per la porta del darrere, el pare Govern estatal els dona una paga més alta que als catalans, que al Govern català.

Quan hi han comunitats autònomes, territoris de l'Estat que les transferències que tenen, que la balança fiscal amb l'Estat és positiva, evidentment que poden competir amb Catalunya rebaixant impostos. Nosaltres defensem la plena responsabilitat fiscal: que reaptem, que tinguem capacitat normativa en el marc harmonitzat de la Unió Europea, que gestionem, que liquidem, que inspeccionem els impostos; per tant, la

independència fiscal. Però també, aquesta independència fiscal, la volem posar al servei de retornar la funció redistributiva que ha de tenir tot sistema fiscal. I en el context actual, que si se n'han d'aplicar, de polítiques d'austeritat, siguin d'austeritat progressiva: qui tingui el cinturó més ample que se l'ajusti més, no l'ajustem sobre els que ja els tenen prou «apretat», perquè els acabarem..., els acabarem escanyant.

Fetes aquestes consideracions de caràcter general, que crec que eren necessàries perquè d'una proposició de llei que modifica en un sentit molt petit un tipus de gravamen se n'ha fet un debat sobre la política fiscal, permetin-me que entri al contingut del projecte de llei.

Nosaltres donarem suport a les esmenes a la totalitat. En primer lloc, per al context; un context de feblesa de les finances públiques, de caiguda d'ingressos tributaris, per això es va fer el Decret llei 3/2010, i creiem que les causes que van motivar aquell decret llei, que la caiguda dels ingressos tributaris i el manteniment necessari de la despesa social en molts àmbits, per no produir una crisi social, doncs, creiem que es mantenen, es mantenen les causes. Per tant, no hi ha, no tenim cap motiu per poder modificar, per modificar aquell decret llei que establia un ajust dels impostos a la situació de crisi.

I li faré una altra pregunta: a quina despesa estan disposats a renunciar per aquests entre 57,6 milions d'euros, que ens citava el diputat Fernández Teixidó o els 90...?, és igual, en tot cas, triï la xifra que vostè vulgui, però digui quina despesa renuncia per aplicar aquesta proposició de llei; 90 milions d'euros és el cost que té en aquests moments les retallades que estan havent-hi en l'atenció primària en el nostre país. Per tant, digui'ns, vostè, a què pensa renunciar; en definitiva, qui pagarà les misses d'aquesta proposició de llei? I, veient la línia, creiem que les misses, si s'acaba aprovant –i, pel que intuïm en aquest debat no serà així, per sort–, les acabarien pagant els de sempre.

En segon lloc, per als suposats efectes que vostè atribueix a aquesta proposició de llei. Vostè fa un exercici argumental interessant, que és: a partir de l'efecte que pot tenir aquesta proposició de llei sobre casos particulars... –citava la família que s'estalviaria aquests 500 euros en una modificació hipotecària–, *a contrario sensu*, fa un efecte de caràcter general de recuperació econòmica. I està bé que hom cregui molt en la potencialitat de les propostes que aprova el Parlament, però crec que, evidentment, és exagerat que a partir d'aquesta modificació es pugui recuperar, sigui el que diu textualment en la seva exposició de motius d'aquesta proposició de llei, que és «l'inici de la recuperació econòmica».

Home, creiem que vostè atorga massa potencialitats que no té aquesta reforma, que, a més, pot permetre un augment de la inversió, de la demanda, etcètera. Creiem que està equivocat, perquè, si realment hi haguessin fonaments que ens induïssin a pensar que seria així, no dubti que la majoria de grups d'aquesta cambra li donarien suport, i no és el que es trobarà avui.

I després vostè ha posat sobre la taula alguns arguments que creiem que contribueixen a la confusió. En

primer lloc, el de competència fiscal entre territoris. Crec que abans ens hi hem referit. I en aquest sentit Catalunya, en aquesta competència fiscal, juga aquest partit, com deia abans, amb les mans lligades, perquè no tenim plena responsabilitat sobre l'esforç fiscal que fan els ciutadans de Catalunya, i per això aquest Parlament la setmana passada va aprovar una proposta resolució en la línia d'aconseguir un sistema de finançament basat en el concert econòmic. I barreja també, en aquest argumentari, el context d'augmentos o baixades de l'euríbor, les comissions bancàries que s'apliquen en modificacions de préstecs hipotecaris, quan ja hi ha àmbits de treball, per exemple, en tot el que són les comissions bancàries, en algunes que són abusives, ja hi ha unes línies de treball que estem fent en aquest Parlament, i en algunes que hi participa el seu grup, i que els animo a participar-hi amb molta més intensitat.

També vostè indueix a la confusió quan ho centra en operacions hipotecàries, quan aquest impost grava també documents de caràcter mercantil que s'han d'entrar a registre, com el Registre mercantil, o documents que s'han d'entrar al Registre de la propietat, i que són aquests els que constitueixen la base més important de recaptació de l'impost d'actes jurídics documentats.

Per tant, entenem que també per aquest motiu vostès estan equivocats. Vostès normalment en aquesta cambra, quan parlen de política econòmica, fan apel·lacions al rigor, a la disciplina, i creiem que en la seva proposta se'n troba a faltar molta. I hi ha també grups parlamentaris, i creiem que així ho hem de dir, que canvien d'opinió quan estan al Govern, o no. I no ens podem estar de fer referència al debat del Decret llei 3/2010 que va haver-hi, quan el mateix diputat que avui des de Convergència i Unió s'ha oposat –s'ha oposat– a aquesta proposta ens deia: «Ara» –obro cometes–, «ara, transmissions patrimonials, actes jurídics documentats –per cert, en un moment esplèndid de la progressió del negoci immobiliari, en un moment perfecte per fer-ho. I a més...» –punts suspensius, coma–, «un puntet, el 0,20, diu: “Això no té massa efecte.” Si no té massa efecte, no ho facin –si no té massa efecte, no ho facin–, i, si ho fan, reconeguim que té efecte» –tanco cometes. És a dir allò que fa un any vostès rebutjaven avui es veuen obligats a mantenir-ho, i la situació de crisi és la mateixa, si no més greu.

Per tant, els encomio, també, que allò que avui defensen des del Govern, allò que avui defensen de rigor, ho haurien pogut pensar també fa un any quan s'hi van oposar amb uns arguments que recorden la intervenció...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant...

Pere Aragonès i Garcia

...en què vostè –i acabo, presidenta– ha acusat el diputat del Partit Popular, de fer-ho per electoralisme.

Creiem que ara és moment de la responsabilitat. I nosaltres, que defensem el mateix quan estem a govern i a oposició, rebutjarem aquesta proposició de llei donant suport a les esmenes a la totalitat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas... (*Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.*) Senyor Fernández Teixidó? (*Veus de fons.*) Trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Trenta segons, tindrem. Senyor Aragonès, jo esperava que això vostè no ho diria, perquè l'única cosa que li hem de dir avui és: «Sap per què avui nosaltres hem de posar distància en aquest punt del programa? Pel maleït dèficit que vostès han estat capaços de muntar, justament per això.» És a dir: «Vostè per què deia allò?» Perquè la xifres que vostès ens donaven en aquell moment no coincideixen en absolut amb les xifres que aquests senyors, el Govern, s'hi ha trobat. I, clar, que vostè ens digui: «Home, digui el mateix abans que ara...» Resulta que ni abans tenien raó ni ara tampoc.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyor Cañas... (*Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.*) Un moment, senyor Cañas.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, per al·lusions, i molt breument...

La presidenta

Trenta segons.

Pere Aragonès i Garcia

Miri, jo crec que aquesta reflexió que vostè ha fet d'aquest canvi d'opinió el podria haver pensat a l'abril d'aquest any quan van renunciar a l'impost de successions (*remor de veus*) provocant unes polítiques d'austeritat que afavoreixen –que afavoreixen–, les seves polítiques d'austeritat, a qui més té i a qui més pot contribuir. Jo crec que això ho hem de corregir tots plegats. (*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó! Senyor Cañas, ja pot començar.

Jordi Cañas Pérez

Muchas gracias, presidenta. Y gracias a los diputados, que me permitan intervenir. Hoy hemos visto la versión *Tea Party* del Partido Popular; el señor Coto, au-

tonombrado portavoz de este neofundamentalismo ultraliberal. Está bien... Pero mire, yo le voy a decir... Yo cuando veo la ley que ustedes quieren modificar, veo que pone «contención del gasto y, en materia fiscal, reducción del déficit público». Yo..., me gustaría que ustedes asumieran el principio de realidad, es que el déficit es el que es, no ha ido a mejor, ha ido a peor. Entonces, ¿su propuesta es positiva? Bueno, sí, en un mundo perfecto, que no es este.

De todas maneras, yo estoy convencido que ustedes tiene un objetivo, que es una coartada electoral. Yo estoy convencido que la oscuridad pagana de la oposición será iluminada a partir del 20-N con una aparición mariana del poder. (*Rialles.*) ¡Ustedes verán la luz! –¡verán la luz! Verán la luz y esa luz les hará ver la realidad: que con menos no se puede hacer más, queridos amigos; no se puede hacer más, se hace menos. Y entonces esta posición de rebaja permanente de la presión fiscal se transmutará por arte mágico o religioso en aumentar impuestos. Yo lo vaticino, lo vaticino desde esta tribuna: aumentarán impuestos. Yo estoy convencido que subirán el IVA, seguro, y entonces me gustaría escucharlos.

Detrás de su propuesta, hay una lógica política y hay una lógica ideológica, ¿eh? Y detrás de la ideología hay ideas. Y la suya está muy clara, tiene un modelo de sociedad muy concreto –asistencial, de beneficencia, caritativo, compasivo–, mientras algunos defendemos un modelo de sociedad fundamentado en derechos, en la justicia social y en la igualdad de oportunidades, y eso tiene un coste, y para eso sirven los impuestos. Estos impuestos deben de estar bien distribuidos, deben ser progresivos, justos, equitativos, y tienen que dar servicio y dar respuesta a las necesidades que el colectivo, el conjunto de la sociedad y de sus fuerzas políticas determinen. Pero, claro, es paradójico ver cómo por un lado alguien está exigiendo que no se recorte el gasto público, que está exigiendo un aumento del gasto social, y en paralelo propone una disminución del déficit.

También es entrañable escuchar al representante de Convergencia y Unión, es entrañable; lo que pasa es que hace muy poquito. Yo no sé si usted desconocía el déficit, debe ser usted el único; aprobó aquí el descenso de 200 millones de euros de los ingresos de la Generalitat con la eliminación del último tramo del impuesto de sucesiones. Yo estoy convencido que usted está herido, seguro, ¿eh? A usted le molesta muchísimo, y está usted preocupado; la situación es terrible. Pero, claro, la realidad desacredita su postura: es que ustedes decidieron prescindir de los ingresos públicos. Por lo tanto, no entiendo por qué no apoyan la medida del señor Coto, del Partido Popular. Seguro que usted después me lo intentará refutar.

Yo lo que planteo es: ¿ustedes por qué no plantearon, mientras pudieron, mientras estaban en proceso de cortejo con Convergencia y Unión, incorporar esta medida en las medidas de acompañamiento de los presupuestos, por ejemplo? Algo que hubiera sencillo y lógico, ¿verdad? ¿Por qué no? Es curioso; me gustaría obtener respuesta.

¿Por qué? ¿Por qué lo proponen ahora, sabiendo que su propuesta es irresponsable? Porque hay una fecha, que es el 20-N.

Nosotros estamos en la disposición de negociar con el conjunto de fuerzas parlamentarias la necesidad de estudiar un modelo de fiscalidad que se ajuste a las necesidades financieras de nuestra comunidad y a los principios de progresividad, redistribución y justicia social. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Estamos de acuerdo. Creemos que medidas parciales –acabo, presidenta– solo tienen como intención generar coartadas y generar titulares que ya están –ya están– definidos: el PP es el partido que busca bajar impuestos, que quiere bajar impuestos, y el resto de la cámara no. Lo que pasa es que creo que el conjunto de ciudadanos sabrán que su propuesta es irresponsable y que la postura del resto de fuerzas políticas en esta cámara entiende el principio de realidad y está en la línea de no engañar a los ciudadanos y de asumir la responsabilidad que colectivamente tenemos que tener todos frente a la situación de crisis que vivimos.

Gracias, presidenta; gracias, diputados.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. No, és que baixo rient perquè, senyores i senyors diputats, això no és debat del Tea Party, això és el debat de la *party*, directament. Perquè, clar, aquest debat situa el Parlament com el que és: un veritable parlament de segona, d'una comunitat autònoma de règim comú del Regne d'Espanya. Intentar construir un debat ideològic entre el liberalisme i la socialdemocràcia amb una proposta per abaixar l'impost d'actes jurídics documentats de l'1,2 per cent a l'1 per cent demostra la categoria política i la intensitat ideològica real que es pot generar en aquest Parlament de Catalunya.

Home, si us plau, deixem de fer entre tots plegats la demagògia i la fallàcia que la ciutadania precisament ens demana que deixem de fer. Aquí el que hem de començar a entendre és allò que deia Gramsci quan utilitzava aquella metàfora del «sostre de vidre», i és que no podem arribar al cel, no podem tocar el cel, hi ha un sostre de vidre, hi ha un sostre de vidre que es diu Espanya, hi ha un sostre de vidre que ens diu que les lleis es fan a Espanya i que el debat fiscal es fa a Espanya, i que aquí l'únic que podem fer és propostes d'aquesta categoria recaptatòria, com la que fa el senyor Coto, absolutament nímies i que no tenen cap tipus d'impacte real. I ara parlarem sobre això.

Que vostè digui –que vostè digui– que una mesura com aquesta significarà l'inici de la recuperació econòmica..., miri, és menys probable que el senyor Duran i Lleida aconseguixi el concert econòmic. Que aquesta proposta signifiqui l'inici de la recuperació

econòmica és menys probable que el senyor Duran i Lleida aconseguixi el concert econòmic. No fem broma, si us plau; no fem broma sobre aquestes qüestions. Aquesta mesura –aquesta mesura– el que significa senzillament és el seu lluïment en aquesta tribuna i començar a fer unes pràctiques que segurament li aniran molt bé per quan vostè se'n vagi al Congrés dels Diputats a Madrid a poder fer realment propostes en política fiscal, amb un fons ideològic, o bé –això ho dubtem–, es faci independentista i aposti perquè aquesta cambra parlamentària pugui realment fer debat ideològic.

En aquests moments on estem discutint i estem qüestionant retallades a la sanitat, a l'educació, que es tanquen quiròfans, no podem acceptar que encara es sostreguin més recursos públics a la Generalitat de Catalunya, ni que sigui en una quantitat tan petita com l'impacte econòmic que té aquesta proposta. No podem, senyor Coto, s'ha de ser més formal. Vostè no pot dir que aquesta proposta va en la línia de reduir el dèficit públic. Vostè no pot dir que aquesta mesura va en la línia de reduir el dèficit públic; vostè no té clars ni els criteris més elementals d'economia i de micro-economia.

En aquests moments la compravenda d'habitatges és absolutament inelàstica perquè les famílies estan absolutament endeutades. I, per tant, no és per la disminució d'aquest impost d'actes jurídics documentats que s'incrementarà de tal forma la compravenda d'habitatges que al final aconseguirem una major recaptació fiscal. Això no funciona així. Si apliquem aquesta mesura, aquests pocs milions d'euros de recaptació que implica, però que ara mateix són imprescindibles per no tancar més quiròfans, per no tancar més serveis d'urgència, per no haver de retallar els sous ja molt retallats dels professionals sanitaris, per no haver de desplaçar-los, vés a saber fins a quan, els complements salarials a què tenen dret, no podem caure en aquest tipus de demagògia i no podem fer servir aquest Parlament com un laboratori, com un camp de proves, com un intent de construcció de debats ideològics, perquè això no va per aquí; això és un parlament que en aquests moments no té aquestes capacitats. Està bé que vostè vulgui fer pràctiques, però faci-les a les universitats, no en aquest hemicicle.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé; moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, jo en primer lloc el que voldria dir, que sí que ens podríem evitar algunes disquisicions, però vull donar les gràcies a les ocurrences, a les ironies fines i a la capacitat dialèctica d'alguns diputats que m'han precedit, perquè fan molt més amè el debat parlamentari.

Dit això, penso que, realment, el que ens proposa el Partit Popular de retornar el tipus efectiu de l'impost d'actes jurídics documentats a l'1 per cent en lloc de l'1,2 per cent, doncs, bé, no és una barrera infranquejable, com hi fan referència, doncs, en la seva proposició. Entenc que aquest increment..., ha fet l'exemple dels 250.000 d'hipoteca; jo l'hi faria que en la hipoteca mitjana estem parlant de 150.000 euros; per tant, el diferencial serien tres-cents euros. Evidentment que això no és una xifra menystenible, però no és una barrera infranquejable.

D'acord amb el rerefons econòmic, diputat Coto. En aquest sentit penso que l'augment de la pressió fiscal, doncs, afebleix, per descomptat, la recuperació econòmica. A més a més, penso que reduir la renda familiar disponible, doncs, ofega les possibilitats d'augment del consum privat; per tant, els incentius, les rebaixes fiscals en aquest àmbit i en altres àmbits, crec que és una bona manera d'esperonar la demanda, i estic segur que el Govern, doncs, estaria encantat d'abaixar els impostos. Per tant, en el rerefons econòmic, jo estic força d'acord amb el seu plantejament.

Però sí que li he de dir que no estic gens d'acord amb el doble joc, el doble joc que practiquen, doncs, vostès. No poden estar criticant sistemàticament les retallades, per exemple, en sanitat i estar exigint la baixada d'impostos. Perquè com financem aquests serveis, si no és amb impostos? Per tant, o més impostos o més retallades –o més impostos o més retallades–, no es pot tenir tot, si no és que acabem, doncs, amb l'espoli fiscal a què estan sotmeses les finances de la Generalitat. I aquí vostès en són còmplices, són còmplices d'aquesta espoliació fiscal. Per tant, si volen abaixar els impostos el que han de fer és donar suport que recuperem els impostos que se'n van a Espanya i no tornen. Això és el que haurien de fer.

Bé, el meu pensament és que el Govern es troba en la disjuntiva de: o més retallades o més impostos. En aquest sentit, penso que retallar més seria socialment pitjor que no mantenir, doncs, aquest tipus efectiu de l'impost d'actes jurídics documentats. Per tant, votaré a favor de l'esmena a la totalitat i en contra de la proposició.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 105.5 del Reglament, passem a la votació de les esmenes a la totalitat presentades.

S'inicia la votació.

Atès que les esmenes presentades han estat aprovades, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Xavier Muro i Bas i Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats...

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2008 (tram. 257-00001/09)

Iniciem el següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2008. D'acord amb l'article 163.5 del Reglament, presenta l'informe l'il·lustre senyor Jaume Amat, síndic major de la Sindicatura de Comptes.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor síndic, ja pot començar.

El síndic major (Jaume Amat i Reyero)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, comparec davant del Ple d'aquest Parlament per presentar l'Informe de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2008, d'acord, com ja ha anunciat la presidenta, amb el que preveu l'article 163.5 del Reglament d'aquesta casa. Aquest informe ha estat aprovat pel Ple de la Sindicatura de Comptes de Catalunya el dia 9 de desembre de l'any 2010, amb un vot particular. El Parlament de Catalunya va admetre a tràmit l'informe el passat 21 de gener del 2011.

En l'elaboració de les diferents parts de l'informe hi han participat els diferents equips d'auditoria dels síndics que en aquell moment presidien els departaments sectorials amb competències en el Compte general, és a dir, el síndic Joan Colom, que en aquell moment era el síndic major; el síndic Agustí Colom, el síndic Enric Genescà i jo mateix, Jaume Amat.

Es presenta, com cada any, aquest informe en compliment de la llei que estableix que la sindicatura ha d'examinar i comprovar anualment el Compte general de la Generalitat de Catalunya i elaborar el corresponent informe per al Parlament. En aquest acte es tanca el cicle pressupostari que es va iniciar amb l'aprovació en aquesta casa del pressupost del 2008.

El Compte general està format per dos volums: el volum I, que és el del sector administratiu, i el volum II, que és on consten les quatre diputacions de Catalunya, les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial i financer, i el Compte general de les empreses públiques. El procediment i tràmit d'aquest informe ha seguit la normativa anterior a la llei aprovada també en aquest Parlament, la 18/2010, de la Sindicatura de Comptes, i segueix el tràmit marcat en el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya.

L'objectiu de l'informe respecte al volum I és examinar i comprovar que els comptes es presentin d'acord amb els principis, normes comptables i pressupostàries que li són d'aplicació, i examinar i comprovar que l'activitat econòmica i financera reflecteix..., els comptes es realitzen d'acord amb el principi de legalitat. La part de l'informe corresponent al volum II inclou un examen i una comprovació formal dels comptes retuts, i, per tant, en aquest apartat aquest volum no s'ha d'entendre com un treball específicament de fiscalització.

El resultat dels treballs de fiscalització realitzats permet manifestar que el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici 2008 es presenta d'acord amb els principis, normes comptables i pressupostàries que li són d'aplicació, i l'activitat econòmica i financera que reflecteixen es realitza d'acord amb el principi de legalitat, amb les observacions i recomanacions que es detallen a l'informe i de les quals a continuació faré un breu resum.

La Intervenció General de la Generalitat de Catalunya va presentar dins de termini el Compte general amb els estats consolidats i agregats. Les dades principals consolidades són les següents. Respecte al pressupost consolidat de l'exercici 2008, les obligacions reconegudes han estat de 30.730 milions d'euros; drets liquidats, 29.461 milions. Necessitat de finançament: el dèficit no financer ha estat de 3.140,4 milions d'euros, i el romanent de tresoreria negatiu ha estat de 4.217 milions d'euros. L'endeutament viu consolidat a llarg termini ha estat de 13.363 milions d'euros, i el de curt termini, 2.772 milions; sumats els dos, dona un endeutament total viu consolidat de 16.135.

En el compte, i si ho analitzem ara, l'anàlisi de l'evolució d'aquestes macroxifres, veurem que probablement del 2007 al 2008 és on es dona un salt important de xifres. El resultat financer, si ens n'anem al 2005 hi havia un resultat financer de menys 609; el 2006, de menys 119; el 2007, de menys 538, i el 2008, de menys 3.141 milions d'euros. El romanent de tresoreria consolidat, el 2005 hi havia una xifra de menys 1.110; el 2006, menys 2.042; el 2007, menys 2.840, i el 2008, menys 4.217. A nivell d'endeutament consolidat, també en milions d'euros, la xifra el 2005 era 11.000 milions; el 2006, 11.060 milions; el 2007, 12.569, i el 2008, 16.135.

Passant a analitzar el compliment dels objectius d'estabilitat pressupostària, les necessitats de finançament de Catalunya, calculades després dels ajustaments que fa la Intervenció General del Estado –això és el perímetre que es determina com a SEC 95–, donen, situen

al final les necessitats de finançament en una xifra de 5.272 milions d'euros, és a dir, el 2,58 del PIB regional. Aquesta xifra, 5.272, supera amb escreix el límit que s'havia previst i que estava determinat en el Consell de Política Fiscal i Financera, de l'1 per cent del PIB regional, que s'elevava a 2.041 milions d'euros. S'ha de dir que en el Ple del Consell de Política Fiscal i Financera del 7 d'octubre del 2009 es va constatar que totes les comunitats havien incomplert els seus objectius. El Govern de la Generalitat, el 16 de desembre del 2009, va aprovar un pla econòmic i financer de reequilibri 2010 i 2011, que el Consell de Política Fiscal i Financera va considerar idoni, és a dir, va aprovar les mesures d'aquest pla en la reunió del 15 de juny del 2010.

L'endeutament viu de totes les entitats dins d'aquesta base SEC 95 que marca el perímetre de les institucions que, juntament amb el Govern de la Generalitat, determinen el total d'endeutament..., ens donava un endeutament viu de 18.070 milions d'euros, per sobre dels 17.940 que es marcaven en l'actualització del pla de sanejament vigent.

Passant directament a les conclusions, tant des de l'apartat d'observacions com recomanacions que surten, que es marquen en l'informe del Compte general, se'n poden remarcar o se'n defineixen les següents.

Per calcular el dèficit no financer de l'exercici –això són les propostes, recomanacions que fa la sindicatura respecte a l'informe de fiscalització que ha fet–, caldria considerar l'efecte total de desplaçament de despeses. Caldria, a la vegada, reformar la normativa catalana perquè regulés tota l'activitat econòmica i financera del sector públic català de manera consolidada. Aquests dos aspectes es repeteixen des de..., hi ha, com a mínim, tres o quatre comptes generals on recomanem aquests dos aspectes.

Cal millorar els sistemes de consolidació utilitzats en l'agregació dels comptes. Cal vigilar el fet que les xifres de despesa desplaçada per al 2008 han crescut respecte al 2007, atès que vam passar de 663 milions a 2.505 milions d'euros.

El compte d'endeutament consolidat no inclou com a endeutament financer determinats instruments de finançament cada vegada més utilitzats, com els censos emfiteùtics, el sistema del *confirming*, etcètera. Si al deute financer consolidat viu del perímetre SEC, 95 al qual abans he fet referència –eren 18.070 milions d'euros–, hi sumem aquestes operacions financeres, ens dona un deute consolidat total de 21.450 milions d'euros.

D'acord amb la memòria presentada, el total d'inversions executades i no imputades al pressupost vigent, per haver utilitzat sistemes que ajornen el pagament i modifiquen el concepte d'inversió, com el mètode alemany, concessions i drets de superfície i arrendament, l'any 2008 havia crescut un 63,5 per cent respecte de la xifra de l'any anterior.

Aquestes serien les observacions que es remarquen respecte a l'exercici 2008, com he dit abans, moltes d'elles que neixen d'observacions anteriors. Hi ha un

altre apartat del compte on es remarquen les observacions que s'arrossegueu d'exercicis anteriors i que el 2008 la fiscalització ha mantingut, atès que la informació se segueix.

D'entre els més importants o els més remarcables, podríem parlar que continua havent-hi disfuncions en l'enregistrament d'operacions de comptabilització i classificació d'imports en la partida no correcta del pressupost –dins del compte està determinat cada un d'aquests defectes o problemes d'enregistrament comptable.

Molts immobles construïts per l'Institut Català de Finances i equipaments són ocupats pel departament corresponent, sobretot Ensenyament, escolars i de sanitat, abans que el contracte de lloguer es formalitzi i se'n reconeixen obligacions sense cap mena de pagament.

La Sindicatura de Comptes segueix mostrant el seu desacord amb la manera de comptabilitzar –això ho recalquem any rere any– les operacions adreçades a unificar el deute mitjançant la subrogació o cancel·lació.

En la liquidació dels pressupostos del Servei Català de la Salut, de l'ICS i de l'ICASS no s'inclou part de la despesa realitzada per manca de crèdit pressupostari.

En la liquidació del pressupost de despeses del Servei Català de Salut hi ha despeses comptabilitzades en capítols diferents de la seva pròpia naturalesa.

Continua mancant una memòria justificativa dels costos i rendiments dels serveis públics i del grau de compliment dels objectius i programes, que hauria de constar en el Compte general.

Es facilitarien les tasques de regularització i agregació de comptes si es disposés d'un procediment automàtic de conciliació de comptes.

I es continuen detectant mancances en el mètode de valoració de l'immobilitzat material en l'actiu del balanç del compte.

Juntament amb aquestes conclusions i observacions, seguidament i breument remarcaré aquelles xifres, aquelles dades que he cregut que poden ser més importants o que representen probablement part de la informació que està recollida en el compte.

En el Compte de l'Administració de la Generalitat s'han liquidat 29.187 milions en ingressos, amb un increment del 6,2 per cent respecte a l'any anterior, i les obligacions reconegudes, que representen un 96,9 per cent del crèdit definitiu, han tingut un creixement del 8,2 per cent.

En les despeses de personal, la variació en obligacions reconegudes respecte a l'exercici anterior ha estat d'un 10,7 per cent, i la variació en nombre d'efectius ha estat de 5.466 persones, és a dir, un augment del 4,5 per cent, i destaquen 2.304 en personal docent, 930 en mossos d'esquadra i 1.750 en Administració general i serveis.

La despesa de béns corrents i de serveis ha crescut un 10 i mig per cent en obligacions reconegudes, i desta-

ca l'increment en lloguers per contractes vinculats a operacions iniciades a partir de la concessió de drets de superfície.

Les transferències corrents representen el 58 per cent de les obligacions reconegudes en el pressupost.

Respecte a l'endeutament a llarg termini, el límit permès per la Llei de pressupostos no ha estat sobrepassat. S'han ingressat 1.310 milions de deute públic i 1.465 milions de préstecs a llarg termini, utilitzant diferents sistemes, que també queden reflectits en els capítols corresponents del Compte general.

La càrrega financera d'aquest exercici ha estat de 1.282,53 milions d'euros. L'estimació de la càrrega financera futura suposa un 20 per cent d'increment respecte a l'exercici anterior, l'any 2007.

Els compromisos de despesa adquirits amb càrrecs a exercicis futurs passen de 26.426 milions d'euros, l'any 2007, a 40.723 milions d'euros, l'any 2008, sense incloure la càrrega financera futura estimada.

Respecte a la contractació administrativa, i d'acord amb les dades de la Junta Consultiva de Contractació de la Generalitat, l'any 2008 es van adjudicar 1.251 contractes d'obra, 2.537 de subministrament i 3.699 de serveis. Els comptes de les entitats autònomes de caràcter administratiu l'any 2008 corresponien a vint-i-cinc entitats, en el volum 2 del Compte general, que ja hem dit abans que no era objecte de fiscalització en el sentit pur de la fiscalització, sinó que hi ha el retiment dels comptes tal com els han retut i l'anàlisi d'ells, dels resultats d'aquests comptes, que representen els comptes de les 4 diputacions provincials, de 4 entitats autònomes industrials i comercials o financeres i de 69 empreses de la Generalitat de Catalunya.

Per acabar, voldria concloure la meua intervenció manifestant que aquest síndic és conscient que cal, per part de tothom, fer un esforç per poder presentar l'informe definitiu del Compte general –és a dir, el 2011 presentem el del 2008–, en terminis més curts i propers a l'exercici fiscalitzat.

Val a dir que la Sindicatura de Comptes ja té preparat el Compte general del 2009, pendent del corresponent tràmit d'allegacions i que els equips d'auditoria de la sindicatura han començat a treballar en el Compte general del 2010, que va ser presentat per part de l'interventor general de la Generalitat el passat 12 de juliol.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Moltes gràcies, il·lustríssim senyor síndic. A continuació, per fixar la seva posició sobre l'informe, sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Honorable presidenta... Honorable conseller, membres de la sindicatura, senyores diputades, senyors diputats, l'Informe de fiscalització del Compte general

de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici 2008 i que ha estat elaborat per la Sindicatura de Comptes, s'ha explicat pel síndic major, tenia per objecte o té per objecte examinar i comprovar que els comptes es presenten d'acord amb els principis comptables, i que l'activitat econòmica i financera que reflecteixen es realitzaven o es van realitzar d'acord amb el principi de legalitat.

L'informe el tenim a mans. El síndic major l'acaba de presentar. El nostre grup parlamentari no en farà cap valoració des del punt de vista tècnic. Ara, valoració política dels comptes, sí; de les polítiques que definien els pressupostos, també; de la prioritització de la despesa i dels ingressos, de la contenció que ja es va començar a fer, sí; i de la contextualització del moment que ens toca viure, que ens va començar a tocar viure el 2008 i que continua en aquests moments, gestionar aquesta situació, també.

S'ha expressat: l'any 2008 la Generalitat de Catalunya va presentar un dèficit de 5.272 milions d'euros, 2,58 per cent del PIB català, que després es va acordar, atès que totes les comunitats autònomes havien sobrepassat els límits de deute que es van pactar amb el Consell de Política Fiscal i Financera, com eixugar i com regular aquest dèficit que es va produir als comptes del 2008.

La liquidació del pressupost de la Generalitat de l'any 2008 ha estat clarament marcada pel canvi de cicle econòmic. A la caiguda dels ingressos vinculats al sector immobiliari, que ja va tenir efecte sobre el pressupost del 2007, s'hi va sumar una reducció dràstica d'altres ingressos tributaris. Aquella situació va provocar que la Generalitat de Catalunya deixés d'ingressar, per diversos conceptes l'any 2008, prop de 3.400 milions d'euros i, tot i que els comptes elaborats pel Govern ja preveïen una davallada dels ingressos, l'impacte d'aquest descens en la recaptació ha estat més gran o va ser més gran de l'estimat.

Aquest increment del dèficit ha estat generat pel conjunt de les administracions públiques afectades, totes elles, per la caiguda d'ingressos tributaris. Què vull dir amb això? Que aquesta situació no és exclusiva de Catalunya i no és atribuïble només al Govern de la Generalitat. De fet, cal recordar que el Govern de l'Estat va passar de registrar un superàvit de més de 3.600 milions, l'any 2007, a un dèficit, el 2008, només amb un any, de més de 30.000 milions.

En aquesta mateixa línia el dèficit del conjunt de les comunitats autònomes es va multiplicar per vuit durant l'exercici 2008. Govers com el de França, amb un dèficit del 3,3 per cent; el dels Estats Units, amb un 6,3; el del Regne Unit, amb un 4,8, o el d'Itàlia, amb un 2,7, exemplifiquen aquesta situació.

Però, escoltin, prèviament jo crec que el Govern de la Generalitat –no, ho crec, no, ho diuen els números– havia fet la feina en la direcció correcta. De fet, el Govern de la Generalitat, de l'any 2004 a l'any 2006, va reduir de forma efectiva el dèficit un 65 per cent i la despesa desplaçada un 30 per cent, herència de l'etapa de Govern de Convergència, quasi..., de l'any 2003, quasi un 1 per cent del producte interior brut, amb una diferència respecte a la situació en el 2003 del 2008,

que el 2003 el creixement del producte interior brut de Catalunya era d'un 3 per cent. Amb això què vull dir? Que tots els governs han hagut de..., o juguen amb uns marges de dèficit per tal de tirar endavant les seves polítiques.

Conclusió, o una primera conclusió: nosaltres som partidaris, els socialistes, el Grup Parlamentari Socialista, de l'equilibri amb mesura de les finances públiques. L'equilibri és garantia de progrés i és garantia, també, de l'estat del benestar. En les èpoques de creixement no es van produir increments desaforats de la despesa, vam aplicar una bona part dels ingressos a disminuir el dèficit i la despesa desplaçada, sobretot en el sector sanitari.

De fet, els primers governs que van adoptar mesures de contenció en la situació de crisi econòmica va ser el Govern del president Montilla. L'abril de 2008, mesos abans que a l'octubre del 2008 esclatés de forma abrupta la crisi financera amb l'ensorrament del principal banc d'inversions mundial, el Lehman Brothers, el Govern de la Generalitat ja havia començat a adoptar mesures de contenció de la seva despesa.

La incertesa respecte a les conseqüències de la crisi van ser enormes. De fet, aquestes incerteses encara duren avui. Fins i tot, una de les causes de la crisi que va iniciar-se el 2008, és a dir, la manca de regulació, la manca de control del sistema financer, de les pràctiques especulatives dels mercats que llastren les economies, encara no s'han encarat adequadament per les resistències justament d'aquells que estan en l'origen de la crisi.

La memòria també és fràgil, però els aconsello anar o fer consultes al diari de sessions, que encara estan frescos. Els vull recordar que mentre el Govern d'entesa, el Govern d'esquerres, començava a contenir la despesa, les formacions polítiques que llavors estaven a l'oposició –ara una governant i l'altra força donant-li suport entusiasta– feien propostes a tort i a dret de més despesa corrent, de més inversió en totes i cada una de les àrees de gestió governamental.

Una cosa és certa, el Govern de l'any 2008 va mantenir la despesa pública en sectors, des del nostre punt de vista, estratègics per ajudar a dinamitzar una economia que ja estava en signes clars de contracció. Es va ajustar la despesa sense afectar la inversió ni la prestació de serveis; prestació de serveis públics que, per a nosaltres, és essencial per mantenir un estat del benestar en termes de qualitat; serveis que es van ajustar millorant la seva eficiència, però sense arribar, des del meu punt de vista, al nivell de deteriorament que poden arribar ara i que ja denunciaven, dia sí i dia també, no només l'oposició en el Parlament de Catalunya, sinó tots els sectors afectats, i que pot provocar en alguns serveis públics la fugida d'usuaris a proveïdors privats, amb una espiral de deteriorament d'aquests serveis públics.

El Govern del president Montilla va actuar, des del meu punt de vista, des de la més pura ortodòxia. Molts de vostès ho van criticar i ara el president Mas amb un punt de dramatisme qualifica de cràter dels comptes aquelles polítiques d'ortodòxia. Pura ortodòxia del

que opinaven i feien en els seus països els dirigents del G-20 que, reunits el 15 de novembre de l'any 2008 a Washington, van fixar el full de ruta.

Dos conceptes d'aquell full de ruta: intervenir directament amb els pressupostos públics en el sistema financer per evitar la caiguda i aplicar... –i aquesta sí que és una part que li correspon al Govern de Catalunya–, aplicar estímuls fiscals per mantenir la despesa en política social i l'esforç inversor per contribuir al manteniment de l'activitat econòmica i esmorteir l'augment de l'atur. Dos conceptes agafats sense canviar ni una coma de la reunió del G-20, el 15 de novembre del 2008, a la capital dels Estats Units. Justament el que va fer el Govern d'entesa: contenció i aplicar les receptes del G-20, que ens porten a reduir el dèficit mantenint la prioritat de les polítiques públiques a l'any 2009. Aquest serà un altre debat quan discutim els comptes del 2009.

Primavera del 2010, esclata una nova crisi de confiança. El maig d'aquell mateix any, de l'any passat, la Unió Europea marca un nou full de ruta, i Catalunya com la resta de comunitats autònomes de l'Estat deixen de col·locar d'un dia per l'altre deute en els mercats internacionals.

El Govern de la Generalitat reacciona ràpid: un nou paquet de mesures, el conseller Castells presenta un decret per convalidar-les el 9 de juliol del 2010. Convergència i Unió i el Partit Popular no hi donen suport. La raó de fons, no ens enganyem, no era la contenció de la despesa, era que en aquest mateix paquet hi havia un altre concepte, que era l'increment de pressió fiscal a les rendes més altes; posició que hem vist confirmada amb la supressió de l'impost de successions, justament fa pocs mesos, a les famílies més benestants del país. I que, utilitzant les dades aportades pel mateix president de la Generalitat de Catalunya en el debat de la darrera setmana, fent sumes i restes ens dona que la majoria actual, el Govern actual, ha renunciat al voltant de 300 milions d'euros, no 50, com diuen vostès. És un exercici..., un pur exercici de suma i resta de les dades que va portar el president de la Generalitat.

Contenció en serveis públics? Sí, però esforç fiscal, també. L'actual Govern, des del nostre punt de vista, només està aplicant una part d'aquesta fórmula; és un Govern que està avesat a les retallades. Doctrina, aquesta, la de les retallades exclusivament, que cada cop és més contestada per un sector d'economistes prou reconeguts: el mateix Govern dels Estats Units o dirigents de la Reserva Federal nord-americana i, fins i tot, del Banc d'Anglaterra.

Per anar acabant, i des de la perspectiva del Grup Socialista, la gestió del Govern d'entesa, del Govern d'esquerres, des del punt de vista de les seves finances, va ser la correcta. El Govern de la Generalitat, de 2004 a 2006, va reduir de forma efectiva el dèficit: un 65 per cent de l'herència que vam rebre. El dèficit dels últims anys a Catalunya es deu a la caiguda d'ingressos, no al desgavell de la despesa. Els equipaments estan aquí. Les infraestructures estan aquí. Els metges, els mossos i els mestres també estan aquí. Els podem veure, no? Si durant el Govern d'esquerres haguéssim

pagat una festa permanent, ara no li seria tan difícil al Govern de Convergència i Unió i tan costós per a la gent fer les retallades.

A partir del 2007, a pesar de la crisi econòmica, el Govern de la Generalitat de Catalunya va complir els objectius d'estabilitat pressupostària fins a l'exercici 2009 sense deixar, per molt que es digui o que es vulgui afirmar, a l'estacada el país. El 2010 el Govern va continuar amb els esforços de contenció i austeritat en els comptes públics aprovant mesures complicades des de la banda de la despesa –reducció dels sous dels funcionaris i del personal que dona servei amb recursos públics–, però també va aplicar mesures de la banda dels ingressos: equiparació de l'impost de transmissions... –aquest matí se n'ha parlat–, equiparació de l'impost de transmissions patrimonials a l'apujada de l'IVA que havia fet l'Estat i augment del tipus marginal del tram autonòmic, ho torno a repetir, de l'impost de renda a les persones físiques per als trams de renda més alts.

El Govern actual, en canvi, retalla despeses, des del nostre punt de vista, sense criteris i a la vegada redueix ingressos, suprimint impostos a les rendes més altes, i ara ens insinua copagaments, tot i que avui l'honorable conseller de Sanitat ens deia que no era la seva posició; la setmana passada, segurament, en un exercici intel·lectual, ens afirmava una cosa diferent. Però, bé, estarem amatents a aquest debat.

Escoltin, polítiques per reduir el dèficit, sí, però sobretot polítiques pensant en les persones per esmorteir els efectes d'aquesta crisi tan brutal.

Finalment, per il·lustrar la feina feta per l'anterior Govern, Catalunya va tancar l'any 2003 com a tercera comunitat autònoma amb més dèficit de les quinze comunitats autònomes espanyoles del règim comú; el 2008 érem la vuitena, és a dir, havíem millorat la gestió, i el 2010 manteníem aquesta posició de vuitena comunitat autònoma. Quan es conegui la liquidació definitiva dels recursos provinents del model de finançament actual, és molt probable –fetes les sumes, les restes, per les dades que ja coneixem– que aquesta posició encara millori i passem de la vuitena comunitat a la tretzena de les quinze comunitats autònomes de l'Estat de règim comú. Per tant, el Govern, el conseller Castells, el Govern del president Montilla, feia, des del nostre punt de vista, des del punt de vista de la feina econòmica i financera, correctament la seva funció. Principis d'austeritat pressupostària, que implica austeritat en la fase expansiva de l'economia, que ens va portar a reduir els dèficits anteriors. I prioritització de la despesa en temps difícils per mantenir l'Estat del benestar.

Senyores diputades, senyors diputats, ens podem estar de moltes coses, ens hem d'estar de moltes coses, però no podem renunciar a una sanitat pública de qualitat, a una educació amb vocació pública que sigui la millor inversió per al futur i, sobretot, a les polítiques de coneixement que han de donar el plus a la nostra economia per tornar a créixer en un futur immediat.

Senyora presidenta, gràcies; senyores diputades, senyors diputats...

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas...

Jordi Terrades i Santacreu

I anunciem, presidenta, que demanem votació separada dels punts 1 i 2 i de la resta.

La presidenta

D'acord.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, señoras y señores diputados, en primer lugar, quisiera agradecer al equipo de Sindicatura de Cuentas, al equipo técnico, el esfuerzo realizado para preparar el Informe sobre la Cuenta general 2008, pues somos conscientes de las dificultades técnicas que se han tenido que superar para llegar a elaborar este informe con el nivel de detalle y de concreción que presenta, y que ha permitido a mi grupo realizar un estudio bastante completo de las consecuencias económico-financieras de la gestión política durante el ejercicio que nos ocupa, así como presentar des del Partido Popular las recomendaciones al Gobierno que se incluyen en el dictamen de la comisión.

En este sentido, también queremos agradecer al Grupo de Convergència i Unió su generosidad al apoyar la detallada y ambiciosa propuesta de resolución que mi grupo presentó en la Comisión de Sindicatura de Cuentas del pasado 2 de junio y que constituye el dictamen que hoy se presenta en este Pleno.

Para el Partit Popular de Catalunya, la transparencia en la gestión y en la información que llega a los ciudadanos es fundamental. Por ello, creemos que es nuestra responsabilidad política poner de manifiesto todos aquellos aspectos contables y de gestión que la sindicatura apunta y que no deben quedarse en un informe más, que se apruebe sin más. Así es cómo el Partido Popular de Cataluña está trabajando en la Comisión de Sindicatura de Cuentas.

Creemos que es nuestra responsabilidad profundizar y presentar a los ciudadanos un dictamen completo, detallado, sobre los aspectos más alarmantes de la gestión del Gobierno socialista de la Generalitat durante el ejercicio 2008 que la sindicatura nos facilita en su informe; los mismos detalles alarmantes que señala la auditoría externa que ahora ha encargado el actual Gobierno de la Generalitat.

Este empeño en reforzar todos los controles parlamentarios a la gestión pública nos llevó a incluir en el dictamen, en primer lugar, la obligación del Govern no solo de seguir las indicaciones de la sindicatura, sino también de informar al Parlamento de las acciones emprendidas para cumplirlas, así como de los resultados obtenidos. Esperamos que el actual Gobierno de Convergència i Unió cumpla este punto del dictamen

y, en un período razonable, informe a este Parlamento al respecto, pues entendemos que los ciudadanos tienen derecho a saber no solo qué hizo mal un gobierno, sino también qué hace el nuevo Gobierno para corregirlo.

En el dictamen presentado, incluimos la preocupación por la antigüedad y el elevado número de recomendaciones de la sindicatura que no se cumplen año tras año –nos lo acaba de exponer el *síndic major*–; también instamos al Gobierno actual a implantarlas en este mismo ejercicio.

Para comenzar con el análisis del informe, tengo que decir que resulta sorprendente, casi increíble, que, después de tantos años de gestión autonómica, no dispongamos de cuentas consolidadas en Cataluña con todas las garantías contables.

Las consideraciones realizadas por el interventor general en las alegaciones al informe de que no es obligatorio, que es complejo, que ninguna otra administración realiza esta consolidación, no son excusa, a nuestro entender, para que la Generalitat no haya resuelto en todos estos años una cuestión que es básica en cualquier grupo financiero del mundo: disponer de la información exacta de su propia realidad económico-financiera para tomar las decisiones más adecuadas y generar la necesaria confianza exterior, más importante, todo esto, si cabe, en Cataluña, por la extensión y la complejidad que presenta su sector público.

En este sentido, es también muy sorprendente que todavía esté por delimitar el perímetro de entidades que se tienen que considerar públicas en Cataluña, así como la homogenización y compatibilización de criterios y conceptos contables. Entendemos que, en aras de la transparencia, todas aquellas entidades que surgen al amparo del sector público, han de poder ser controladas y analizadas en un marco único y común para la Administración general y el resto del sector público.

Por estos motivos, pedimos en el dictamen a la Generalitat, primero, que delimite normativamente todo el sector público y también que la Intervención General establezca los criterios para contabilizar de manera adecuada y homogénea las transferencias entre entidades públicas. Creemos que es la única manera de contar con contabilidades comparables y estados consolidados sin descuadres, que hoy no tenemos. La única manera de tomar decisiones correctas es contar con la información completa, verdadera y adecuada.

Desde el Grupo Popular, nos preocupan las observaciones y recomendaciones del informe que ponen de manifiesto que la Generalitat el 2008 presentó unos estados contables no tan negativos como fue la realidad del ejercicio. Parece que la Generalitat se esforzó, como dicen los auditores, por maquillar las cuentas, esto es, utilizar todas las herramientas contables disponibles para presentar los mejores resultados. Esto, si bien no es ilegal, incumple el principio de transparencia y objetividad que da sentido a la contabilidad, pues, si tenemos cuentas maquilladas para hacerlas más atractivas, no estaremos seguros de que las decisiones que se deriven de su análisis sean las adecuadas.

La contabilidad está al servicio de la gestión, es una herramienta de gestión; lo demás es engañarnos, es intentar ocultar una gestión defectuosa y, por tanto, en definitiva, no se está preservando el interés general.

Comentaremos algunos ejemplos. Concretamente, estamos hablando, por ejemplo, de los 2.500 millones de euros de gastos del 2008 que no se contabilizaron hasta el 2009, es lo que se llaman «gastos desplazados». En 2003, estos gastos desplazados fueron 2.900 millones y, en 2002, 2.300, casi, millones de euros. Esta costumbre de desplazar gastos de un ejercicio a otro se intentó corregir en el año 2004, pero volvió cuatro años más tarde, como decimos, 2.500 millones en el 2008. Efectivamente, como indica la sindicatura, estos gastos se tendrían que considerar para calcular el déficit no financiero del ejercicio en el que se producen. La actuación de la Generalitat socialista, esos años, no hizo sino pasar el problema al ejercicio siguiente, se podría pensar que por si las cosas iban mejor y el déficit, de alguna manera, se compensaba y no se notaba en ese ejercicio.

También nos referimos a los derechos de dudoso cobro que, según lo provisionado en las cuentas individuales por este concepto y sin saber si se tienen que eliminar por si son transferencias, porque ya les digo que no está claro el criterio para calcular las transferencias internas, estos derechos de dudoso cobro, si se contabilizaran bien, aumentarían el saldo negativo de remanente de tesorería consolidado en 124 millones de euros, un 3 por ciento más.

O instrumentos financieros de endeudamiento como el *confirming* y los censos enfitéuticos, que, considerados deuda, tal y como marca el Sistema europeo de cuentas nacionales y regionales de 1995, habrían aumentado el endeudamiento total en 3.343 millones de euros más, además de generar mayores gastos financieros que se tendrían que haber considerado con cargo a ejercicios futuros.

O las inversiones ejecutadas en 2008 pero que se pagarán en futuros ejercicios; son 1.973 millones de euros, que, según los criterios del sistema europeo, deberían incluirse en el cálculo del déficit no financiero del año. Este concepto, además, creció un 63 por ciento respecto del 2007.

O el cálculo de las necesidades de financiación del sector público catalán. Cuando la Intervención General del Estado aplicó las normas del sistema europeo del 95 a las cifras que recibió de Cataluña, las necesidades de financiación de la Generalitat aumentaron un 68 por ciento, 2.137 millones de euros adicionales, que no aparecen en ninguna entidad pública catalana.

Como vemos, un cúmulo de errores y de alternativas contables, pero siempre con un objetivo, que es esconder deuda y esconder déficit.

A pesar de todos estos conceptos no contabilizados y escondidos que hemos comentado, Cataluña sobrepasó ampliamente en el 2008 el límite de endeudamiento fijado por el Estado, los planes de saneamiento no se cumplieron y el problema se fue agravando año tras año. El déficit catalán corregido por la Intervención

General del Estado superó en un 150 por ciento el límite establecido.

Vemos que estas cuentas del 2008 son ya una buena base para la dramática situación financiera que hoy sufre Cataluña, por lo que muestran y por lo que esconden, pero que siempre acaba saliendo a la luz, como vamos viendo.

Estas cuentas son también la consecuencia de un presupuesto que preveía un déficit de 414,41 millones de euros, pero que acabó siendo de 4.370,32 millones de euros, más de diez veces superior. Parece difícil equivocarse tanto en un presupuesto. Un presupuesto que nos presentó el *conseller* socialista Castells y que, desde el Grupo Popular, ya dijimos que no era creíble, que la previsión de ingresos no era realista y que la previsión de gastos para algunas partidas nos parecía excesiva. Desde el Gobierno tripartito lo negaron y nos llamaron «alarmistas».

Recuerdo a los señores diputados que estamos hablando de las cuentas del 2008, el año en el que el Partido Socialista prometió el pleno empleo a los españoles, el año en que los socialistas negaban los evidentes indicios de que las cosas ya no iban tan bien, el año en que no se tomaron las medidas adecuadas para proteger nuestra economía. Al contrario, el Gobierno socialista dilapidó el poco superávit que le quedaba en gastos de muy poco recorrido. ¿Recuerdan ustedes el plan E? Ahora tenemos las mejores aceras de Europa, pero lamentable, dramáticamente, los peores porcentajes de paro. ¿Recuerdan los brotes verdes? El Partido Socialista nos ha demostrado, en el conjunto de España y también en Cataluña, su incapacidad para enfrentarse a las situaciones difíciles, para prever los problemas y para planificar las soluciones con las herramientas que tiene un gobierno: el presupuesto y la gestión del presupuesto.

Desde nuestro punto de vista, fueron tres los errores del Gobierno socialista catalán que nos han llevado a enfrentar una realidad económico-financiera tan dramática. Primero, presupuestación equivocada, más voluntarista que realista, lo que impidió planificar la gestión adecuada a la situación económica que era previsible para el 2008. Segundo, gestión muy deficiente de los recursos públicos, incurriendo en gastos exagerados para el nivel de ingresos y la delicada situación financiera de la Generalitat ya en el 2008. Hay que decir que una desviación presupuestaria del 1.055 por ciento es una cosa que no es ni admisible ni seria. Y tercero, contabilización deficiente y maquillada, lo que impidió contar, como hemos dicho, con las cuentas realistas, comparables, consolidadas que permitirían tomar las decisiones adecuadas a futuro. En cualquier empresa, estos errores se calificarían como una falta de responsabilidad o de conocimiento en términos de gestión económica y financiera y, por supuesto, tendrían graves consecuencias para los responsables.

Tengamos en cuenta que la gestión pública es la empresa de mayor responsabilidad que se puede asumir, pues se están gestionando no los fondos de inversores privados que deciden asumir un determinado riesgo, sino que se están gestionando los impuestos que los

ciudadanos pagan, el dinero que de su bolsillo dan a los gobiernos para garantizar un futuro y una viabilidad al Estado de bienestar. Es terriblemente injusto que gestores políticos irresponsables dilapiden estos recursos.

Desde el Grupo Popular creemos que es responsabilidad del Gobierno actual que esta situación no vuelva a repetirse. Como ya ha anunciado nuestro presidente nacional, Mariano Rajoy, si el Partido Popular tiene el apoyo mayoritario de los ciudadanos y consigue el Gobierno de la nación el próximo 20 de noviembre, garantizará por ley que la gestión irresponsable del dinero público no quedará sin consecuencias; no se podrán dejar facturas en los cajones sin que nadie responda por ello, nos ha dicho Rajoy. Si los ciudadanos nos apoyan, un próximo gobierno del Partido Popular reforzará los controles previos y endurecerá las responsabilidades exigibles para garantizar que los gestores no asumirán compromisos de gasto sin respaldo presupuestario.

Creemos que esto es lo que los ciudadanos esperan y lo mínimo que se les debe, después de la equivocada y nefasta gestión socialista de estos años en la Administración y en el sector público.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, presidenta. Bé. Vull començar la meua intervenció, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, agraïnt el treball que ha realitzat la Sindicatura de Comptes, en compliment de les funcions de fiscalització de comptes del sector públic català en el seu conjunt, i molt especialment per la tasca realitzada en la confecció de l'informe que fa referència al compte general de 2008 i que avui és objecte de debat en aquesta sessió. Amb aquest debat donarem per tancat el procediment pressupostari corresponent a l'exercici 2008, des de l'aprovació del mateix pressupost en aquesta cambra i fins a la seva liquidació per part del Govern, fiscalització de la Sindicatura de Comptes i, avui, rendiment de comptes davant de la cambra novament.

La presentació de l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat va molt més enllà del simple compliment d'un mandat legal, i és un moment important de la legislatura. No és només una explicació tècnica de les xifres i dels seus resultats, és l'ocasió en què s'analitza de manera global i es jutja de manera definitiva la manera com el Govern de la Generalitat ha gestionat i ha aplicat els fons públics posats sota la seva responsabilitat durant un exercici pressupostari, en aquest cas el 2008. Donar compte de les decisions econòmiques i financeres que tenen incidència en la vida de les persones, els seus drets i el territori és una obligació,

i l'informe de la sindicatura, aquest informe, n'és un bon exemple.

És per això que crec important llegir el que diu la pàgina 17 de l'informe de fiscalització –obro cometes–: «El resultat dels treballs de fiscalització realitzats permet manifestar que el Compte general de la Generalitat de Catalunya correspon a l'exercici 2008 i es presenta d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostàries que li són d'aplicació, i l'activitat econòmicofinancera que reflecteix es realitza d'acord amb el principi de legalitat, amb les observacions i recomanacions que es detallen...» Per tant, una manera d'analitzar i uns resultats que s'apunten en l'informe. La qual cosa expressa que, en funció de l'informe, hi ha certs aspectes –segur– a millorar, i que per això compartim el punt 1 i el punt 2 del dictamen, i anunciar, senyora presidenta, que demanarem votar per separat la resta dels punts.

Dir que no entraré –ja ho ha fet en la seva explicació el síndic, i també algun altre diputat– en algunes qüestions de caràcter tècnic o algunes dades. Sí que crec que és important situar políticament el context en el qual es va donar el pressupost, la seva liquidació i, ara, l'expressió de la seva fiscalització.

L'any 2007 ja vam viure les conseqüències de la crisi financera, amb repercussions molt negatives per a l'economia productiva i per a les finances de les administracions públiques; també per a la Generalitat. Durant l'any 2007 ja es va posar de manifest un canvi de cicle econòmic, amb caigudes del mercat immobiliari i en la recaptació dels tributs propis i tributs relacionats amb això. Durant l'any 2008 aquesta tendència es va accentuar amb la crisi financera als mercats de capital internacionals, caiguda del creixement de l'economia i aparició de la recessió amb efectes relacionats amb les finances públiques i les seves conseqüències per a la gent, a Catalunya, a l'Estat espanyol, a Europa i al món.

En aquest context, i mitjançant l'Acord 5/2008 del Consejo de Política Fiscal y Financiera, es va aprovar que el límit de l'endeutament de les comunitats autònomes per al 2008 es podia incrementar fins a un màxim del 0,75 per cent del seu PIB regional a compte i amb el límit de dèficit efectivament incorregut, de manera addicional al 0,25, com es diu, que es deriva de programes d'inversions productives autoritzades pel Ministeri d'Economia i Hisenda. D'aquesta manera, diu l'informe de la sindicatura que el Govern de la Generalitat va aprovar i va actualitzar un pla de sanejament, no perquè ho digués la paraula de don Mariano Rajoy, sinó que ja es va, aquí a Catalunya, actuar de l'any 2005 a l'any 2008 en un pla de sanejament, per tal de poder finançar el major dèficit incorregut en l'exercici 2007; i el senyor Terrades explicava quina havia sigut l'evolució del dèficit del conjunt de les comunitats autònomes. Recorda el dèficit de la Comunidad de Madrid, o de la Comunitat de València? Dic el recorregut de la feina feta pel Govern de Catalunya i les seves finances. I, a més, el Consejo de Política Fiscal y Financiera en va aprovar la idoneïtat, que es va incloure en les mesures del pla de sanejament i la seva revisió del 17 de juny de l'any 2009. Per tant, una

primera dada: pla de sanejament, evolució del dèficit, acords a la comissió de política fiscal i financera.

Segona dada. El setembre de 2008, cau Lehman Brothers i s'agregen les conseqüències negatives de l'economia especulativa i tòxica per a les economies d'arreu del món. I és bo anar a les hemeroteques per rellegir el que reclamaven presidents del Govern d'arreu del món, economistes, organismes internacionals i, fins i tot, empresaris que deien que els estats hi intervinguessin; la importància reguladora dels estats –se'n recorden?–, i la importància del paper del sector públic.

És en aquesta línia, i tenint en compte les competències de la Generalitat, que són limitades, però tenint en compte les seves competències i exercint-les, que el Govern d'esquerres va assumir la responsabilitat que el sector públic havia d'impulsar polítiques anticíclics –sí, sí, polítiques anticíclics–, per contribuir a fer les coses diferents de les que ens havien portat a aquesta crisi financera i les seves conseqüències, i continuar impulsant la inversió social, pensant en el present de les generacions, i també en el futur de les futures generacions. Sanejar, sí, però amb una inversió social, per tal d'avançar en l'autonomia de les persones i en la igualtat d'oportunitats. I això és el que representa i les seves conclusions, tot i les millores que cal fer, del Compte general de 2008, una inversió social per avançar en l'autonomia de les persones i la igualtat d'oportunitats, on llegint l'informe es pot veure que s'han marcat prioritats: mestres, metges –ho recorden?–, mossos i polítiques de sostenibilitat.

I dos, tenir en compte que, per a aquesta autonomia de les persones i igualtat d'oportunitats, tenint en compte la davallada dels ingressos propis, pels efectes de la crisi, calia empènyer i teníem la necessitat de nous ingressos. I és quan es va donar un nou impuls a una decisió molt important, que el sector conservador d'aquesta cambra menysté, que és el nou model de finançament: 2.400 milions d'euros.

Sanejament, inversió social, més ingressos i, en aquest cas, més ingressos amb un model de finançament que l'any 2008 va ser determinant per al seu impuls: 2.400 milions d'euros. Mantenir la intervenció social, aconseguir nous ingressos, això és el que va treballar i va plasmar, com es veu en aquest informe, el Govern d'esquerres, que, òbviament, és diferent del que estem vivint en aquests nous mesos de mal govern, acompanyat per un pressupost que té la marca de Convergència i Unió i del Partit Popular, del senyor Rajoy i de la senyora Alicia Sánchez-Camacho. Perquè les conseqüències d'aquest mal govern són també per les complicitats del Partit Popular.

Vostès: fora metges, fora mestres i fora polítiques per a les famílies. Això és el que estem vivint en aquests nou mesos. És un canvi de model, sí, un canvi de model: més desigualtats, involució en el model social, pèrdua de qualitat democràtica i retrocessos ambientals. Les retallades en salut són perquè se'n perdi la universalitat i per privatitzar el sistema, amb conseqüències dramàtiques. Les retallades en educació suposen menys qualitat per a la pública, fomentar la privada i nous concerts que comprometen la igualtat d'oportu-

nitats i el futur dels infants. I la incapacitat, la injustícia i la insensibilitat social cap a les persones més vulnerables, com ha quedat demostrat amb el tema del PIRMI o les prestacions per fills a càrrec, el 2011... Se'n recorden, que s'ha retallat un 75 per cent? Amb el seu suport, també, del Partit Popular. O les persones amb dependència severa i gran dependència, que han caigut el 41 per cent; també amb el suport del Partit Popular. I no es posa en marxa la dependència moderada, que afecta 25.000 persones, també amb el suport del Partit Popular.

És a dir, Convergència i Unió i el Partit Popular, que vénen reiteradament a expressar, com han dit, el dèficit i el deute..., el seu dèficit són les polítiques socials, i el seu deute seran les generacions futures, perquè fan saltar l'estat del benestar a partir d'unes retallades injustes, insolidàries i injustificades.

Sobre la política d'ingressos, ho expressa d'una manera el Partit Popular, ho vam escoltar d'una altra manera per banda de Convergència i Unió en el debat de política general, amb els arguments que s'utilitzen respecte al Govern d'entesa i, per tant, també amb la fiscalització d'aquest informe: és que s'ha estirat més el braç que la màniga; és una expressió popular que fan córrer. I nosaltres els volem dir que aquesta expressió, que s'ha estirat més el braç que la màniga, és simplement mentida; que el que no volen Convergència i Unió i el PP són més ingressos per fer polítiques redistributives, garantir l'autonomia de les persones i la igualtat d'oportunitats. I ho torno a dir: és mentida. (*Remor de veus.*)

Per què? Amb dades –amb dades, no perquè ho digui..., amb dades. El producte interior brut *per capita* de Catalunya és el 110 per cent de la mitjana de la Unió Europea dels Quinze. La despesa social representa el 73 per cent. La pressió fiscal... –encara que ens agradi més «la contribució fiscal», perquè si és pressió sembla que molesta–, la contribució fiscal, aquí, és del 31 per cent; l'europea, del 41 per cent. Doncs, aquest diferencial de deu punts de contribució fiscal menys que aquella Europa a la qual volem anar –alguns en diuen «federal»–, aquesta Europa, amb diferència de deu punts de contribució fiscal, més el frau fiscal, suposaria que a Catalunya poguéssim tenir 17.000 milions d'euros més. IRPF, frau fiscal, impost de successions, dipòsits bancaris, energia nuclear, emissions contaminants... Bé, són opcions, són models respecte a com després també s'analitzen, es critiquen, s'avaluen, en aquest cas, a l'informe de la sindicatura respecte a l'any 2008.

Nosaltres proposem una cosa que entén quasi tothom, menys Convergència i Unió, el Partit Popular i els seus intocables, una proposta de sentit comú: que pagui més qui més té, més guanya i més contamina. L'objectiu? Aconseguir més ingressos. I aquesta lamentable i errònia incomprensió sobre la fiscalitat, que pagui qui més té, més guanya i més contamina, també lamentablement l'han compartit amb el Partit Socialista Obrer Espanyol en temps de bonança, deixant irresponsablement d'ingressar, a nivell d'estat, 28.000 milions d'euros, entre el PSOE, el Partit Popular i Convergència i Unió.

Bé, i abans d'acabar, he dit que no voldria entrar en algunes qüestions tècniques, però voldria destacar-ne tres de la sindicatura, de l'informe de l'any 2008.

La primera. El Govern d'esquerres va assumir l'endeutament d'universitats l'any 2004. D'on venien aquests dèficits d'universitats l'any 2004? Els va assumir el Govern d'esquerres. Va assumir l'endeutament, l'any 2007, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I el 2008, com apunta l'informe de la sindicatura, assumeix GISA, el seu endeutament, Regsa i el Parc Sanitari Pere Virgili. Saben què vol dir això? Responsabilitat i transparència –responsabilitat i transparència–, assumir els endeutaments, que té a veure amb allò que dóna resposta, serveis i millora de l'autonomia de les persones i la igualtat d'oportunitats.

La segona qüestió. S'aprofundeix en l'eficiència de donar continuïtat a allò que ja es va posar en marxa l'any 2007, que és el sistema *cash pooling*, dins la Generalitat, que implica una millor gestió de recursos de tresoreria de la Generalitat, que compatibilitza liquidar i presentar el seus comptes, que aquests comptes passin a la intervenció preceptiva en primer lloc, i posteriorment són fiscalitzats per l'entitat a qui li correspon fer-ho. Per tant, un procediment més democràtic. Es va iniciar el 2007 i continua, òbviament, el 2008.

I, en tot cas, per acabar, crec que hauria d'escoltar bé el Govern de Convergència i Unió, el seu grup parlamentari, també el Partit Popular, perquè crec que, igual que vam fer-ho en la comissió, votarem les recomanacions, els punts 1 i 2 de l'informe de la sindicatura.

Doncs, bé, en una de les recomanacions diu, textualment, quan parla de l'Institut Català de la Salut, del Servei Català de la Salut i ICASS, diu textualment: «Convindria, per tant, en la mesura de les possibilitats financeres de la Generalitat, destinar un major volum de recursos a aquestes entitats» –Institut Català de la Salut, Servei Català de la Salut i ICASS–, cosa que és el que no està fent ni el Govern de Catalunya ni aquells partits..., o aquella formació conservadora com el Partit Popular, que també el recolza.

Moltes gràcies.

(*María José García Cuevas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora García Cuevas?

María José García Cuevas

Por alusiones, presidenta; por alusiones al Partido Popular.

La presidenta

Un minut.

María José García Cuevas

Menos. Bueno, solamente quiero recordarle al diputado representante de Iniciativa que este no es el debate de política general, se ha equivocado, fue la semana pasada, como para juzgar lo que está haciendo el Gobierno.

También tiene otra confusión, y es que el Partido Popular no forma parte del Gobierno de Cataluña. Ya nos gustaría. Y ya le puedo asegurar que las cosas las haríamos de otra manera.

Lo que hoy estamos aquí juzgando es el resultado de la gestión del Gobierno tripartito, del que ustedes formaban parte el 2008, que se ha demostrado muy ineficiente, no porque lo diga yo; lo dicen los números que nos ha presentado el informe de sindicatura.

Como les decíamos, un plan de viabilidad está muy bien tenerlo, pero si no se cumple no sirve para nada. No sé cómo puede usted presumir de tener un plan de viabilidad que la propia sindicatura le está diciendo que no se cumple.

Y una desviación del 1.055 por ciento del déficit, considerando solo lo contabilizado y no todas las cosas que ustedes escondieron en la contabilidad, que unas cuantas hemos dicho en este atril, pues, me parece que no es para presumir de eso.

Gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, membres de la Sindicatura de Comptes que avui ens acompanyen, en primer lloc, vull agrair al síndic major, el senyor Jaume Amat, l'elaboració i la presentació d'aquest informe, del Compte general de l'any 2008, en aquesta seu parlamentària, i començant, doncs, per compartir el que ha estat la seva reflexió final. Deia, doncs, que estem parlant precisament de l'exercici 2008, estem a la tardor del 2011, i per tant ha passat molt temps i en certa manera tanquem el cicle que es va iniciar en el debat de pressupostos que es va fer a la tardor de l'any 2007. Per tant, pràcticament ens estem remuntant a quatre anys, quatre anys enrere, i realment és difícil, i de fet ho hem vist en aquest mateix debat que estem realitzant, que hauríem de cenyir-nos només al que va significar el pressupost, o, millor dit, als comptes de l'any 2008, però malauradament se'ns barregen aspectes de debat polític que hem viscut l'any 2009, l'any 2010 i fins i tot en aquest mateix any 2011.

En primer lloc, vull posar en relleu la importància que té la Sindicatura de Comptes en el si de la nostra democràcia com a institució que fa aquesta fiscalització *ex post* de la gestió financera, econòmica i comptable del sector públic, de l'Administració catalana. Vull co-

mençar afirmant que en l'Informe del Compte general de la Generalitat 2008, que avui, doncs, debatem, conclou el següent, i vull tornar-ho a llegir literalment perquè quedi clar, no només davant dels diputats i diputades, sinó també davant de la ciutadania que ens està veient, diu: «El resultat dels treballs de fiscalització realitzats permet manifestar que el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici 2008 es presenta d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostàries que li són d'aplicació, i l'activitat econòmicofinancera que reflecteix es realitza d'acord amb el principi de legalitat.» I crec que això és important tenir-ho clar. Després, evidentment, hi han tota una sèrie d'observacions, de recomanacions, que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no obviem pas, sinó que fins i tot les fem nostres, i, com bé es deia, també algunes d'elles que provenen d'exercicis anteriors. Repassant el mateix informe, doncs, vèiem que hi havien..., en aquest mateix informe de l'any 2008 se'n donaven com a resoltes vint-i-set, però encara vives quaranta-dues; resoltes vint-i-set, encara vives quaranta-dues. Estem parlant a finals del 2008, evidentment. En altres informes veurem l'evolució del que són aquestes recomanacions i observacions que provenen d'informes del passat.

L'any 2008 –ens intentarem centrar– creiem que va ser un any molt complex –molt complex– en què van confluïr dos fets o dues situacions que realment afecten el que estem parlant, els comptes de la Generalitat. Per un costat, estàvem ja en ple canvi de cicle econòmic; si més no des de Catalunya havíem vist que el 2008 havia començat ja amb un canvi: entràvem sense cap mena de dubte en crisi econòmica. Dic «des de Catalunya», perquè aquella primavera del 2008 van haver-hi les eleccions espanyoles, i el que posteriorment va ser president, que encara ho és, del Govern espanyol, el senyor Zapatero, ho negava. M'estic referint a gener, febrer, març, abril d'aquell any 2008. Fins i tot el famós..., que avui, per cert, ha tornat a sortir al debat, el famós xec, el taló dels quatre-cents euros. Quina irresponsabilitat –quina irresponsabilitat– de malbaratar diner públic d'aquella manera! Doncs, bé, a Catalunya i des del Govern de Catalunya en cap moment, des de l'1 de gener del 2008 fins al 31 de desembre, no es va negar que estàvem en plena crisi econòmica. I, de fet, les primeres mesures s'aplicaven el mes d'abril; el mes d'abril s'aplicava el primer paquet de mesures parlant clarament que estàvem en crisi econòmica, que hi havíem entrat. Primer fet.

Segon fet: esgotament del que era l'anterior sistema de finançament. Esgotament, clar i absolut. Un sistema de finançament que, recordem, es recolzava principalment, els seus ingressos, en figures tributàries molt vinculades al sector immobiliari. Per tant, el marge de maniobra financera del Govern era molt estret. Sempre, tradicionalment, històricament ha estat estret, però aquell any 2008, per la novetat, per entrar de ple en el que és una crisi econòmica, era molt estret, terriblement estret. Ho repeteixo: crisi econòmica ja amb les seves paraules, totes elles, i un esgotament del que era, en aquests moments ho podem dir, anterior sistema de finançament. Per tant, una situació d'escanyament de les finances de la Generalitat de

Catalunya. I crec, i creiem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que quan analitzem les xifres de dèficit públic, d'endeutament públic que ens porta aquest informe, ho hem de fer sempre –sempre– tenint en compte el marc, el marc econòmic, el marc sociopolític, en el qual estàvem vivint en aquell moment. Si extraïem i analitzem aquestes xifres sortint d'aquell marc, realment no estarem fent una bona anàlisi d'on volem arribar i veure exactament què era el que hi havia en aquell moment.

Segons normes SEC, i ja vaig directament a les normes SEC 95, a l'hora d'avaluar el que són les xifres de dèficit públic, estàvem parlant de més de 5.000 milions d'euros de dèficit; per tant, el 2,58 per cent del producte interior brut català. Per tant, clarament –clarament– per sobre del límit de dèficit previst tant pel pressupost com pel pla de sanejament. De fet, en el mateix Consejo de Política Fiscal y Financiera es va incrementar el límit, permetent als diferents territoris de l'Estat, a les diferents comunitats autònomes, arribar fins a l'1 per cent del producte interior brut, fet que superàvem, atès que, com he dit abans, estàvem al 2,58. I primera dada: cap territori de l'Estat va complir en aquell moment; estem parlant de les dades de l'any 2008. Per tant, estàvem parlant d'una situació generalitzada. I evidentment Catalunya va haver de presentar un pla de sanejament; si no es compleix amb l'objectiu del pla d'estabilitat, es va haver de presentar un nou pla de sanejament 2010 a 2011.

Amb aquest marc que jo estava plantejant... Qüestions més concretes. Any 2008: és el primer any en què la crisi impacta en el global de l'any, de gener a desembre. L'any anterior, el 2007, s'havia començat a produir en alguns mesos. Però l'exercici 2008 és el primer en què impacta de ple en tots i cadascun dels dotze mesos que té l'any. I caiguda lliure del sector immobiliari, la primera gran..., caiguda lliure. I encara, com deia abans, amb l'antic sistema de finançament, on les figures impositives vinculades al sector aquest immobiliari, aquest que estava en caiguda lliure, doncs, realment tenien un pes excessiu. Una dada per retenir: només de l'impost de transmissions patrimonials i d'actes jurídics documentats, només d'aquestes figures, passem de l'any anterior, any 2007, a tenir una recaptació de 3.200 milions d'euros, a només, el 2008, 1.400; és a dir, perdem 1.800 milions d'euros en dotze mesos de recaptació. Per tant, una disminució dels ingressos de la Generalitat de Catalunya enorme –enorme–, i a més a més produïda en un temps rècord. I realment aquest aspecte..., abans es parlava del pressupost del 2008, si es van fer bé o no es van fer bé les previsions, realment... I, mirat amb perspectiva, molt difícil amb aquesta velocitat de caiguda tan radical; pràcticament d'un mes per l'altre, vam perdre 1.800 milions d'euros de recaptació només d'actes jurídics documentats en un any –en un any–, només d'actes jurídics documentats i impost de transmissions patrimonials. I estàvem dient... Doncs, miri, pràcticament aquest dèficit públic de més que vam fer respecte al límit..., doncs, ben bé la meitat d'aquest de més, de més dèficit públic, només s'explica per aquesta pèrdua pràcticament de 1.800 milions d'euros. Estem parlant, doncs, d'aquest aspecte.

Un altre aspecte que volem posar a sobre de la taula i que també s'ha de tenir en compte i ningú ha posat sobre la taula: l'Estat continuava incomplint el principi de lleialtat institucional. L'any 2008, també. Imposava obligacions de despesa a la Generalitat, però, en canvi, no en preveia el seu finançament d'obligacions. Em remunto a l'any 2008, la Llei de la dependència; una obligació posada per l'Estat però que, en canvi, traspassada a la Generalitat de Catalunya, on en la memòria econòmica d'aquesta Llei de la dependència preveia que el finançament de l'aplicació d'aquesta llei anava a parts iguals, meitat Estat, meitat Generalitat de Catalunya..., què va succeir, l'any 2008? El 70 per cent dels recursos econòmics els posava la Generalitat de Catalunya i només el 30 per cent venien de l'Estat. Per tant, un greu incompliment, un greu incompliment del Govern espanyol. I evidentment aquí s'havia de donar resposta –aquí s'havia de donar resposta– a la ciutadania. I això també afecta quan estem parlant d'endeutament, de dèficit públic.

I ja que parlàvem d'ingressos, només dades per reflexionar. L'any 2008 es van recaptar 566 milions d'euros de l'impost de successions i donacions, 566. I el mateix 2008, amb l'impost de patrimoni, 479 milions d'euros, que posteriorment, en una decisió, també, d'aquelles decisions «brillants», entre cometes, del Govern Zapatero, va eliminar aquest impost, cosa que ara s'ha vist, doncs, que, realment, recuperant-lo, potser no era la millor decisió; però pràcticament 500 milions d'euros l'any 2008.

Sintetitzant. Entenem que quan estem parlant dels comptes 2008 hem de tenir molt present en quin marc ens estàvem movent en aquells moments. I, lluny dels discursos, doncs, apocalíptics, d'una despesa sense fre, una despesa que no anava enlloc, doncs, realment, en pocs mesos, en poc temps, va haver-hi una caiguda dels ingressos realment molt accentuada i que realment va provocar aquest dèficit públic en poc temps.

Però també aquell any 2008 es va fer una gran inversió... –de fet, el mateix informe ho reconeix–, una gran inversió, principalment, doncs, en equipaments escolars, centres de salut; inversions que realment després han comportat tota una sèrie de despeses financeres. Però, remuntant-me a fa pocs dies, en el debat de política general, el mateix president de la Generalitat, quan parlava de l'inici del curs escolar d'enguany, deia, doncs, que havíem tingut, si no ho recordo malament, aproximadament, 28.000 alumnes més per escolaritzar. Doncs, precisament aquestes inversions –i m'estic referint a aquest exemple en concret– en equipaments escolars fetes el 2008 o iniciades el 2008 –estem parlant de fa tres anys– realment han estat molt importants, perquè, després, posteriorment, sense anar més lluny aquest curs escolar que ha començat enguany, s'hagin pogut absorbir amb racionalitat, no exempt de problemes però amb racionalitat.

Si no s'haguessin fet aquestes inversions en equipaments escolars, ara fa tres anys, davant de la situació de 28.000 alumnes més enguany, hauria estat pràcticament impossible –impossible– que el curs hagués començat amb la certa normalitat que ha començat enguany.

Vaig acabant. Amb aquest procediment relatiu a l'informe, evidentment, hi ha un dictamen sobre el Compte general, i, per tant, doncs, serà el que votarem al finalitzar aquest debat.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ens sumem a la votació separada del punt 1 i del punt 2. En concret, entenem en el punt 1, doncs, que s'ha d'aprovar el Compte general corresponent a l'exercici 2008 i, evidentment, aprovem l'informe elaborat per la Sindicatura de Comptes. I, en el punt 2, el que fem és, amb relació a l'informe de la sindicatura, instem al Govern de la Generalitat a seguir les recomanacions de la sindicatura i a informar del compliment d'aquestes recomanacions.

En aquest sentit, entenem que en aquest punt 2, on ja s'insta el Govern a complir totes aquestes recomanacions, són soberrers els punts on practiquem o que van ser plantejats en el seu moment a nivell de la comissió pel Partit Popular on han entrat, doncs, en diferents aspectes, per un costat, de valoracions seves, legítimes, però seves i no compartides, o, en altre cas, doncs, d'especificar una sèrie de recomanacions al Govern de la Generalitat quan en el segon punt ja donem per, diguéssim, informar i aprovar totes aquestes recomanacions que vagin al Govern de la Generalitat perquè puguin tenir-les en compte de cara a futurs exercicis.

Res més, doncs; i moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Honorable presidenta... Vicepresidenta, diputados y diputadas, miembros de la Sindicatura de Cuentas, en primer lugar, agradecerles el trabajo realizado en este informe a pesar de la melancolía que supongo que les produce presentarlo *any rere any*, escuchando probablemente el mismo pimpampum político y percibiendo la nula voluntad o capacidad de hacerles caso a sus recomendaciones.

Yo entiendo que su papel es fundamental y es muy importante, pero tiene un punto, como les decía, melancólico, porque es como un dictamen forense. Y, evidentemente, el muerto ya está muerto. (*Veus de fons.*) Pero es bueno, es bueno porque en ocasiones adivinar de qué ha muerto alguien puede evitar muertes futuras. Pero, claro, es que ustedes no es la primera vez que hacen un dictamen forense correcto, aleccionador, ilustrador, explicativo, pedagógico, *any rere any*, lo hacen, yo se lo agradezco, y estoy convencido que el conjunto de ciudadanos lo hacen. Pero los diferentes gobiernos tienen una mala práctica: es que no les hacen caso. Pero yo les..., de verdad, les pido encarecidamente que continúen con su trabajo, a pesar de que prediquen ustedes en el desierto, en el desierto parlamentario, del caso de los dictámenes y las recomendaciones de su sindicatura.

Hoy, en principio, teníamos que no hacer, como bien decía, escuchaba a la diputada del Partido Popular, no veníamos aquí a escuchar una segunda parte del tema de política general. Supongo que tiene que ser muy difícil ser miembro del tripartito y venir aquí a dar justificaciones o explicaciones de lo que en su memoria acierte. Es complicado. No solo el Partit dels Socialistes, también Iniciativa y también Esquerra Republicana eran miembros de ese Gobierno tripartido... – del tripartito, perdón, tripartido también–, el *Govern d'entesa* o el *Govern de despesa* o como le queramos llamar, ¿no?

Tiene que ser difícil venir aquí a dar explicaciones, porque esas explicaciones significarían asumir responsabilidades y claro..., responsabilidades en política es complicado asumir. Supongo que es muy difícil mirar atrás y ver que uno ha sido infalible en el error. Porque, bueno, hoy tenemos el dictamen del 2008, de aquí a un año probablemente tengamos el del 2009, y, probablemente, si Dios quiere, tendremos el del 2010. Y veremos como el patrón del comportamiento presupuestario de este Gobierno se repite o se agrava, «cosas veredes, amigo Sancho», pues a lo mejor se agrava, yo estoy convencido que se va a agravar.

Por lo tanto, esas explicaciones justificativas que algunos miembros del exgobierno *d'entesa* nos han desgarnado aquí, a veces con tono melancólico, a veces con tono... «conmigo no iba», y con una cierta responsabilidad asumida pero no del todo, pues, se van a repetir. Decía el compañero del Partit dels Socialistes que este Gobierno se había manejado desde la ortodoxia. Yo quiero recordarle que «ortodoxia» viene de *orto*, «correcto», y *doxia*, «opinión»: la opinión correcta.

En el 2008 menos personas que no tuviesen una percepción de la realidad ya había indicadores, como así lo manifestaban los descensos de los ingresos en el 2007, que la fiesta, una parte de la fiesta se había acabado. Aun así su presupuesto fue irreal. Repito: ustedes son infalibles en el error, porque en el del 2009..., y en el del 2010, ya ni hablemos. Supongo que ustedes tienen ya datos, ¿no? Los obviaron, y probablemente los obviaron porque uno, a veces, cuando engaña y cuando miente, se acaba creyendo su mentira. Entonces, claro, cuando uno utiliza ingeniería financiera, ingeniería contable para maquillar unas cuentas y unos resultados, puede caer en un error: que se los acabe creyendo. Eso siempre se confirma en la estupidez de la maldad. Estoy convencido: el hecho de maquillar unas cuentas a uno le impide dar una respuesta a la realidad. Es como cuando uno va al médico y le dicen: «–Sus síntomas anuncian que... –No, seguro que no. Usted no tiene razón. –Es que yo creo que usted..., la diagnosis indica que usted tiene una enfermedad bastante seria.» Y uno no la quiere creer; claro, cuando uno no se quiere creer la realidad, pues generalmente el resultado no es bueno, es funesto. Bueno, ¿funesto para ustedes?, también; perdieron el poder; pero funesto para el conjunto de ciudadanos que han asumido una deuda y una situación financiera que yo no sé si «de cráter», pero que yo casi calificaría «de agujero negro».

Por lo tanto, la ortodoxia, la correcta opini3n, es una doctrina defendida por una mayor parte de la sociedad, y sinceramente en el 2008 ya no era as3. Y lo repito, ni en el 2009, ni en el 2010. Lo veremos.

Ustedes no han hecho lo que deber3an hacer, la Sindicatura de Cuentas, s3, ha hecho bien su trabajo y aqu3 estamos para hablar de su trabajo y de su informe: han fiscalizado, han controlado, han continuado dando recomendaciones, han continuado haciendo bien su trabajo, y eso pone en valor su esfuerzo. Ser3a bueno que no tuvi3semos que proponer en esta c3mara que el Gobierno hiciera caso de sus dict3menes. 3Es que es delirante, se3ores! Ya s3 que nos hemos acostumbrado todos a hacer caso omiso..., bueno, de la legalidad, en el caso del partido del Gobierno, pero ni siquiera todos los mecanismos de control cuando colocamos notamos. O sea, a mi me parece lamentable, y digno de reflexi3n colectiva, que tengamos que poner d3a tras d3a en este pleno que haremos caso de la legalidad. Que alguien se vanaglorie de que este dictamen o que este informe dice que este Gobierno se ha movido dentro de la legalidad..., pues, hombre, que se ha regido por los principios de legalidad, pues da un poco la temperatura de donde estamos. Y no estamos bien.

Por lo tanto, a mi me hubiera gustado escuchar explicaciones razonadas y razonables de qu3 pas3 en el a3o 2008 a la luz del informe de la sindicatura, no para asumir o para poner el retrovisor de la culpa, sino para ser capaces, entre todos, de determinar en qu3 hemos fallado. Repito: estoy convencido que el Gobierno en el 2008 a lo mejor no ten3a los elementos suficientes, los criterios suficientes como para prever la situaci3n de crisis con la cual nos 3bamos a enfrentar. Estoy convencido. Pero no supo... (*sona el senyal ac3stic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenci3*) –finalizo, presidenta–, darse cuenta de las se3ales de alarma y persisti3 en su forma de gestionar lo p3blico –persisti3.

Y, lo repito, m3s all3 de asumir culpas ser3a bueno que el anterior Gobierno, a la luz de su informe, asumiese responsabilidades. Porque creo que de ello derivar3a un aprendizaje colectivo el cual engrandecer3a y dar3a sentido a nuestra labor parlamentaria.

Gracias, presidenta; gracias, diputados, y gracias a los miembros de la sindicatura.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independ3ncia, t3 la paraula l'3l·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arru3

Gr3cies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., b3, l'informe que ens ha llegit el s3ndic major la veritat 3s que, des del nostre Subgrup Parlamentari, ens hem quedat profundament preocupats. Aix3 com de passada i r3pid ha donat una xifra que 3s espadordadora. Ha dit que hi ha una despesa compromesa de fins a 40.000 milions d'euros en els propers anys –fins a 40.000 milions d'euros de despesa compromesa. Aix3

significa un 144 per cent del total del pressupost de l'any 2008. D'aquesta, fins a 9.159 milions d'euros en sistemes alternatius per a la construcci3 d'infraestructures. Aix3 el que implica 3s que la despesa amb c3rrec a l'any 2011, d'aquests 40.000 milions –3s a dir, all3 que s'havia de pagar l'any 2011–, s3n 2.200 milions d'euros; a l'any 2012, 1.986 milions d'euros.

Nosaltres hem fet un petit c3lcul i 3s: si aqu3 hi sumem la despesa que s'ha de pagar per a despeses financeres, per als interessos derivats del deute acumulat, ens surt que, per a l'any 2012, es pagaran m3s de 4.000 milions d'euros –m3s de 4.000 milions d'euros– entre la despesa a c3rrec, que s'ha de pagar aquest any 2012, d'aquests 40.000 que ja es van comprometre l'any 2008, m3s els 2.200 milions d'euros en interessos. Aqu3 no hi comptem la despesa desplaçada que hi haur3 –que hi haur3– de l'any 2011 que s'haur3 de pagar l'any 2012.

L'any 2011 els ingressos corrents van de ser de 22.000 milions d'euros. Estem parlant que m3s del 30 per cent del pressupost de la Generalitat, dels ingressos corrents, est3 absolutament comprom3s. Aqu3 nom3s queda respondre una pregunta i 3s: quan tanquem la paradeta? Aquesta paradeta autonomista, aquesta Generalitat de r3gim com3, comunitat aut3noma de r3gim com3, que t3 m3s del 30, gaireb3 el 40 per cent del pressupost ja comprom3s, aquesta paradeta quan s'acaba?

En aquests moments, el pressupost que es destina a pagament d'interessos s3n 2.200 milions, representa el tercer departament de la Generalitat de Catalunya. El primer, Sanitat; segon, Educaci3, i, tercer, el Departament d'Interessos, tot i que aquest departament nom3s transversal: els interessos a la Generalitat de Catalunya tenen un car3cter molt transversal, per3 s3n el tercer departament de la Generalitat de Catalunya. 3s exactament el mateix que els passa a Ruanda, a Burundi i a Sudan, que 3s que el tercer ministeri en despesa d'aquests pa3sos s3n els interessos, el pagament de les despeses financeres.

Estem en una situaci3 cr3tica. Estem en una situaci3 absolutament cr3tica i aqu3 es passa per sobre d'aquestes dades d'una manera alarmant. No 3s fins al final de tot d'aquest informe de la Sindicatura de Comptes que ens apareix un vot particular, que s'agraeix –tot i que..., clar, apareix a la p3gina 289, que en definitiva, doncs, qu3 sap llegir i t3 una mica de dedicaci3 hi arriba–, i se'ns diu exactament que s'havia d'haver efectuat una an3lisi aprofundida de l'estat de compromisos de despesa adquirits amb car3cter a exercicis futurs. I parla, en el punt 2 d'aquest informe, que una part significativa d'aquests compromisos de despesa adquirits amb c3rrec a exercicis futurs s'explica per les inversions finançades amb sistemes alternatius al sistema cl3ssic.

3s a dir que se'ns est3 alertant que aqu3 hi ha un problema de fons greu, que s3n aquests 40.000 milions d'euros que s'han de pagar en el futur, que impliquen el 144 per cent del pressupost de l'any 2008 i que, pr3cticament, doblen per a l'any 2008 el total de deute acumulat, que era de 22.000 milions d'euros, i no es fa una an3lisi que requeriria un ple espec3fic del Parla-

ment de Catalunya de per què estem hipotecant la despesa pública de la Generalitat de Catalunya als nostres fills i als nostres néts. Què està passant aquí? Quan, aquestes dades, es donaran?

Com que no tothom està exempt de culpa, resulta que l'altre dia el conseller d'Economia i Finances, el senyor Andreu Mas-Colell, ens presenta un informe d'una consultora, Deloitte –o «deluà», si volen els més sofisticats–, que ens diu que es deuen en el futur, és a dir, hi ha una despesa compromesa en el futur de 50.000 milions d'euros. Exactament el mateix que ens diu per a l'any 2008 la Sindicatura de Comptes. I doncs, per què calia encarregar aquest informe a aquesta empresa consultora, per valor de 885.000 milions d'euros per dir-nos exactament el mateix que per a l'any 2008 ens diu la Sindicatura de Comptes? Ah, clar!, és que l'empresa Deloitte, la consultora que auditarà els comptes de la Generalitat ha fitxat el guru comunicatiu d'Artur Mas, un excol·laborador del senyor Artur Mas.

El mateix síndic major ha dit que la sindicatura està treballant en el Compte general de l'any 2010, on es reflectiran aquests 50.000 milions d'euros de despesa compromesa per als propers anys. I, doncs, per què s'ha gastat, la Generalitat de Catalunya, aquests 885.000 euros per pagar un informe d'una consultoria privada, quan les dades de la Sindicatura de Comptes ja ens estan dient el què. Aquest és un tema col·lateral, però evidencia la despesa que en aquests moments s'està portant a terme en un moment de greus retallades a la sanitat, a l'educació, absolutament absurdes, per part de la Generalitat de Catalunya, per beneficiar determinades consultores que fitxen amics, coneguts i saludats, cosa que, evidentment, s'ha de dir, perquè hem de fer honor a la veritat.

En qualsevol cas, nosaltres, evidentment, no donarem suport a aquest informe de la Sindicatura de Comptes. Volem felicitar el síndic que ha emès aquest vot particular, perquè creiem que hauria d'haver estat el que reflectís l'Informe, en el seu conjunt, de la Sindicatura de Comptes. I a més, demanem que la Sindicatura de Comptes, per a aquest informe que farà de l'estat de comptes de l'any 2010, especifiqui any per any quin és el total de despesa compromesa i identifiqui quins són els nivells suportables per part de l'Administració pública de despesa compromesa en tots aquests anys. Perquè, si aquí sumem la càrrega financera i aquí sumem la despesa desplaçada, al final del que ens adonarem és que aquest sistema en què hem caigut..., i que ja no hi ha marxa enrere; és a dir, aquí ja s'ha passat el pas de la rosca, ja no podem corregir-ho, si no és amb un canvi estructural de model. Si no se'n dona tota aquesta informació, el que estem fent és anar caminant a ulls clucs sense tenir una referència clara de quina és l'acció política que hem de portar a terme per part d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, jo fa poc vaig ser, o fa no gaire, a Ruanda, a Burundi i a alguns països de l'Àfrica subsahariana, i estiguin tranquils, que estem molt millor que no pas en aquestes parts del món. Deu ser que fem miracles, però estem molt, molt millor; poden estar tranquils. Igual que els dic que tampoc sacralitzin les auditories, perquè, Déu n'hi do, a vegades n'hi ha per llogar-hi cadires. (*Remor de veus.*)

En qualsevol cas, felicitats, síndic, pel seu informe. L'informe del síndic, doncs, exigeix el compliment d'això, de l'elaboració, de l'execució i del control pressupostari. Vostès fan un especial èmfasi en la transparència en la informació i en el compliment de les normes europees, i en aquest aspecte també he vist que posen de manifest en el seu informe, doncs, que les bones pràctiques no sempre s'han complert en el passat, especialment amb les desviacions pressupostàries, i insten el Govern a ser més rigorosos en aquests aspectes.

El meu posicionament és favorable al seu informe i a les seves recomanacions, però tinc la percepció que el Govern ja està fent, doncs, la feina, està prenent les mesures necessàries, alguns cops molt doloroses, per, en fi, acomplir allò a què vostès fan referència en l'informe, especialment per recuperar el camí cap a la disciplina pressupostària.

Personalment tinc o reitero la meua confiança en el conseller Mas-Colell i en el seu equip, i, doncs, estic convençut que els propers pressupostos de la Generalitat es regiran per la racionalitat econòmica i per la transparència.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyor síndic major, síndica, síndics, membres de la sindicatura, senyores i senyors diputats, molt bona tarda a tothom.

Gràcies, senyor síndic major, per la seva exposició, i gràcies també a tots els síndics pel seu treball i participació als diferents capítols d'aquest compte general, vaja, i per tots els que feu a la Comissió de la Sindicatura de Comptes.

També vull posar en relleu aquí en el Ple la importància que té la Sindicatura de Comptes en la nostra democràcia aquí a Catalunya, com a institució que el que feu, que el que fa és la fiscalització de la gestió financera, econòmica i comptable del sector públic català.

Avui aquest debat, aquest Ple, és molt important; bé, és important el que estem debatent: el debat general del compte del 2008. Perquè alguns han parlat del que

han volgut, eh?, suposo que per no haver de parlar del compte del 2008. Jo en això els entenc, però, vaja, avui ens havíem de cenyir al compte general del 2008, i no fer un debat de política general o, ja, un míting en pla campanya electoral.

Tots sabem que els pressupostos del 2008 es van aprovar ja en aquesta cambra, que estan sotmesos a fiscalització per part de la Intervenció de la Generalitat, les empreses públiques i entitats, a auditories externes, però a més a més tots aquests mecanismes de control..., a Catalunya tenim la sort de tenir la Sindicatura de Comptes, que s'encarrega de revisar tots els comptes, elaborar-ne un informe, que és del que avui estem parlant, amb totes les observacions, incompliments, recomanacions i propostes de millora. No cal dir que els compartim tots, els que ens han dit. Una vegada més, doncs, agrair i reconèixer el vostre treball per l'elaboració d'aquest informe.

Algú ha dit: «Estem al 2011 i avui analitzem els comptes de tres anys endarrere, del 2008.» Tot i que pot semblar un debat desfasat en el temps, al mirar el detall –que avui en aquest moment no tindrem temps, però els que hem pogut mirar el detall de l'informe...–, moltes de les coses que ens assenyalen en aquest informe ens ajuden, hi insisteixo, ens ajuden a entendre el perquè en data d'avui estem com estem, tant pel que fa a la delicada i preocupant situació de les finances de la Generalitat com de la complicada situació del nostre país en molts àmbits i aspectes de la crisi que tan directament ens afecta.

Suposo que no cal dir que l'excepcionalitat d'aquest moment en què vivim ens obliga a tots a ser especialment exigents i molt rigorosos en tot el que fem, cada un des del lloc on està. Només fent molt bé la feina i no defugint cap responsabilitat, per difícil o impopular que sigui, amb esforç i sacrifici de tots, ens permetrà recuperar-nos d'aquesta dramàtica situació, en molta part heretada del Govern tripartit.

Si vostès –i ara em refereixo al Govern anterior, el tripartit–, el 2008, situant-nos al 2008, l'any que estem analitzant, hi haguessin estat una mica més amatents, havent sigut més rigorosos, amb més austeritat, mirant més endavant sempre que no pas endarrere, pensant també en les futures generacions, fent més el bé que no intentant quedar bé entre vosaltres tres, la situació no seria en aquest moment tan negativa i tan dramàtica com actualment. Quan nosaltres l'any 2008, en les propostes de resolució de comissions, aquí en els plens, en notes i rodes de premsa i per a tot el territori, anàvem denunciant algunes d'aquestes situacions que ja es donaven, d'aquesta situació complicada, de la situació financera de la Generalitat i de la nefasta gestió que vostès feien, se'ns negava sempre; sempre –sempre– se'ns negava.

Però, és clar, ara la cosa canvia; ara qui ho diu és la mateixa Sindicatura de Comptes. Jo entenc que vostès a l'oposició no ens fessin cas, però esperem que facin cas de la Sindicatura de Comptes, encara que, prendre mesures, ara vostès no les podran prendre; ens tocarà prendre-les a nosaltres.

Allò que vostès més van criticar, fins i tot allò que més s'hi van acarnissar, jo diria, algunes vegades de manera desproporcionada, ara, el 2008, el tripartit no només ho ha fet, sinó que ha crescut i ha augmentat. I la majoria d'aquelles coses de què més presumien, i avui encara alguns n'han presumit –pensin que al preparar aquesta intervenció hem llegit totes les intervencions dels anys anteriors que vostès deien del Govern–, és justament allò que menys han fet; com per anar donant lliçons. Escoltava el senyor Terrades, eh?, i ens deia que la gestió havia sigut correcta. Jo no sé, senyor Terrades, com vostè pot afirmar que la gestió del 2008 havia sigut correcta.

Però ens centrarem en l'estudi. Què diu aquest informe? Què en destaca? Quines observacions i quins incompliments hi fa? Hi han moltes coses a dir, està limitat pel temps, però el que sí que tenim clar, que no podem ni disfressar, ni amagar, ni defugir les recomanacions que ens fan des de la sindicatura. A nivell general, és preocupant que hi hagin tantes recomanacions d'anys anteriors que encara no s'han rectificat.

L'informe també ens diu que encara queden pendants de regular normativament uns comptes consolidats que recullin tota l'activitat econòmica i financera del sector públic de la Generalitat de Catalunya. Això és molt important per poder tenir una dimensió global de la situació i conèixer quina és la situació, atès que el Govern tripartit ha sigut un especialista a desplaçar moltes coses, com l'endeutament o la contractació de personal, cap a l'empresa pública o les entitats. Ens deien: «Ho reduïm d'aquí, ho traiem, ho congelem...», però després ens ho trobàvem en algun altre lloc.

Què més ens diu aquest informe? Ens diu que el balanç agregat no mostra separats els venciments dels préstecs a curt i a llarg termini, separant-los, tal com estableix la normativa comptable. Mirin que és fàcil, eh?, això, en els préstecs, poder separar els que són a curt termini o a llarg termini. Sort, doncs, que en tenim, gràcies a aquesta auditoria que ha encarregat la Generalitat, aquest coneixement. I aprofito per dir al senyor Uriel, que carregava contra l'auditoria que ha encarregat la Generalitat, que el que ha fet molt bé la Sindicatura de Comptes és l'informe del 2008, però, senyor Uriel, el que pretenia el Govern amb aquesta auditoria és saber la situació del 2010, no del 2008. Per tant, si ens hem d'esperar que la Sindicatura de Comptes ens digui com estava el 2010, possiblement no tindríem temps d'arreglar les coses.

L'informe continua dient que caldrà considerar l'efecte del desplaçament de la despesa entre exercicis pressupostaris, per tal de calcular el dèficit no financer. A tall d'exemple només, destacar que durant l'exercici 2008, però que s'ha imputat el 2009, ha estat de 2.505 milions d'euros, l'import de despesa desplaçada.

El compte de romanent, també ens diu, de tresoreria consolidat, no recull cap estimació dels drets de cobrament dubtós, tal com estableix el pla general. Per què? Perquè n'incrementaria el saldo. Potser per aquest motiu no hi consta, per no haver de justificar, com per exemple l'any 2008, que el romanent de tresoreria negatiu de 4.217 milions d'euros s'havia

d'augmentar pràcticament en 125 milions més, tenint en compte que el romanent del 2007 era de 2.840. Per tant, en un sol any ha incrementat més de 1.377 milions d'euros. I tot això va bé perquè puguem entendre ara en quina situació ens trobem i com estan les finances de la Generalitat.

El romanent de tresoreria, segueix dient l'informe, no distingeix el romanent de tresoreria afectat del no afectat. Això també és bàsic, perquè, si hi ha un romanent de tresoreria i una bona part està afectada, això també hi hauria de comptar.

També ens comenten aquí, i hi estem completament d'acord, que aquest compte general d'endeutament consolidat no inclou determinades figures d'endeutament, com els censos emfitèutics, el *confirming* o el pagament per tercers i alguns crèdits de bestretes concedides tant per l'Institut Català de Finances com per l'Institut Català del Crèdit Agrari. Haurien de ser, evidentment, considerades també un endeutament financer. Vostès han utilitzat –i no s'ho agafin malament– molta enginyeria financera, eh?, però, al cap i a la fi és endeutament. I el que està més clar: que aquest endeutament, situat d'una forma o una altra, el Govern actual l'ha de pagar.

En aquests darrers exercicis, la Generalitat ha executat inversions que pel sistema de finançament utilitzat, popularment conegut com «el mètode alemany», i concessió de drets de superfície no han estat imputats en els pressupostos. Aquestes operacions, evidentment, les fan perquè no tenen cap efecte comptable pressupostari fins al moment d'efectuar els pagaments, com aquell programa de la tele, *Sorpresa, sorpresa*: a mesura que van venint les factures, llavors les hem de pagar, però no estaven comptabilitzades. I el total d'aquestes inversions executades i no imputades de l'exercici, el 2008, ha incrementat un 63 per cent respecte a l'any anterior; no una mica més: un 63 per cent. Déu n'hi do!

Aquest informe demostra que, any rere any, el Govern tripartit ha anat creixent de forma exponencial les inversions finançades d'aquesta manera, però tot això s'ha de pagar. Recordo encara molts dels qualificatius que ens van arribar a dir sobre això per molt menys. Ara ja, al 2008, vostès en tenen tots els rècords, i encara caldrà veure els rècords que ens vindran el 2009 i el 2010.

Han passat de criticar-ho durament a posar-ho com un exemple a seguir. S'ha de tenir valor, crec jo; almenys el que podien fer és disculpar-se una mica per la situació com l'han deixada, per tot el que han arribat a dir, i a vegades no gaire agradable en altres moments, però ja se sap que en política això és demanar molt.

Ràpidament, la sindicatura, també, en l'apartat de remuneracions del personal hem observat que s'ha crescut en un any 482 milions d'euros. És a dir, un 10,7 per cent en relació al 2007. Com aquí la majoria de portaveus tots ens indicaven que ja sabien clarament, des del primer moment, des del gener, que estàvem en una forta recessió.

Pel que fa a l'increment de personal, només en un any i només pel que fa referència a l'Administració general de la Generalitat, és a dir, no, ni a les empreses públiques ni a les entitats –que jo crec que és on plora més la criatura–, només en l'any 2008 s'ha incrementat en 5.466 persones –en un any han incrementat en 5.466 persones. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., això si vostè sap llegir a l'informe ho diu, i també ja sé –també ja sé– que ens diran: «No, no, és que eren mossos, mestres i metges.» (*Veus de fons.*) Sí, sí..., una quantitat ho era, però més de 2.000 –més de 2.000– no eren ni metges ni mestres ni mossos.

Cal recordar –cal recordar-ho– i tothom ho sap que, a principis del 2008, tothom coneixia aquesta situació de crisi econòmica que es va produir, ja, amb una gran, és veritat, caiguda d'ingressos, i que es va incrementar..., això va produir que s'incrementés notablement el dèficit de la Generalitat. Però, vostès, el tripartit, *erre que erre* engreixant i gastant el que no tenien, engreixant l'Administració. Com sempre, algú ja ho pagarà. I, per cert, de paraules com «austeritat, control, rigor i prudència», res de res.

Què més ens diu aquest informe? Respecte al deute públic: que hi ha hagut un creixement espectacular. El total del deute públic de la Generalitat ha crescut, l'any 2008, en 4.543 milions d'euros. Res més –res més– que un increment del 287 per cent. Si això no és mala gestió, ja m'ho explicaran.

Un altre aspecte també terriblement preocupant és l'evolució dels compromisos de despeses adquirits amb càrrec a exercicis futurs; és a dir, el que haurem de pagar. Ràpidament, a l'any 2004 la xifra aquesta era de 6.811 milions d'euros, al quatre, perquè va ser pràcticament quan va haver-hi el canvi de govern, 6.000; a l'any 2007 estava a 26.426 milions d'euros, i al 2008 està ja a 40.723 milions d'euros. M'agradarà veure a l'any 2009 i el 2010 quines són aquestes xifres.

No cal dir que amb aquestes xifres el tripartit són una màquina imparable de fer despesa, i també amb la liquidació del pressupost de 417 milions que estava previst, hem arribat a 3.125: un desviament del 749 per cent, una desviació que evidentment no es pot considerar un marge d'error normal. El senyor Miralles deia que no era veritat que havien estirat més el braç que la màniga, el senyor Terrades parlava d'una bona gestió i el senyor De los Ríos deia que s'ha de tenir en compte la situació actual.

Bé. M'he deixat unes quantes coses per dir, només voldria dir, i acabant, que la situació és tremendament complicada. El 2008, senyors del Govern tripartit, tampoc el van gestionar bé. Han mostrat la incapacitat de gestionar els recursos que tenien.

Com molt bé va dir el nostre portaveu, Jordi Turull, en la intervenció de l'any passat: «Sort que hi ha una altra manera de fer les coses.»

Moltes gràcies.

(Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Terrades?

Jordi Terrades i Santacreu

Per al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Fer-li avinent, al senyor Morell, que repassi bé les dades, perquè quan parlem de treballadors públics..., escolti, el 86 per cent dels treballadors públics, d'increment de treballadors públics del Govern d'esquerres obeeixen a això que a vostè no els agrada: els mestres, els mossos i els metges.

(Remor de veus. Uriel Bertran Arrué demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bertran...

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions directes.

La presidenta

Trenta segons.

Uriel Bertran Arrué

Miri, no..., volia respondre al representant de Convergència i Unió que ha dit que calia fer aquesta auditoria per part d'una consultora privada perquè necessitaven les dades de l'any 2010. El síndic major ha dit que els equips de la sindicatura estan treballant en el compte de l'any 2010. Per tant, estic absolutament convençut que les dades podien estar a disposició del Govern de la Generalitat, si no ara en breu. És una despesa que no s'havia d'haver fet, de 850.000 euros a una consultoria privada, quan ja hi ha un organisme públic que costa uns diners considerables al contribuent català, i, per tant, el que s'havia d'haver fet és confiar en els organismes públics i no transferir diners públics a una empresa privada pels motius que abans he exposat i que tots coneixem.

Gràcies.

La presidenta

Ha acabat el debat. Procedirem a la votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2008.

Abans de començar els comunico que s'han sol·licitat votacions separades. Farem, doncs, dues votacions. En primer lloc, es votaran els punts 1 i 2 del Dictamen, i,

a continuació, votarem la resta de punts, és a dir, dels punts 3 al 13 del Dictamen.

Comencem, doncs, amb la votació dels punts 1 i 2.

Comença la votació.

Què? –què?, què? *(Remor de veus.)* Un moment... *(Veus de fons.)* Senyor Bertran?

Uriel Bertran Arrué

Sí, senyora presidenta. Només per demanar votacions separada dels punts 1 i 2, si us plau.

La presidenta

Ja ho hem dit.

Uriel Bertran Arrué

No, vostè ha dit punt 1 i 2...

La presidenta

1 i 2 per separat –1 i 2 conjuntament.

Uriel Bertran Arrué

No, per separat: primer l'1 i després el 2.

La presidenta

Doncs, d'acord, però tenia temps d'haver-ho dit en la seva intervenció. O sigui, votarem primer el punt 1, després votarem el punt 2 i després votarem del 3 al 13.

Per tant, punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor i 3 abstencions.

Passem ara a la votació del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Passem ara a votar els punts del 3 al 13.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 83 vots a favor i 45 en contra.

Proposició de llei

de protecció civil de Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 202-00042/09)

A continuació, passem al següent punt de l'ordre del dia que és debat de totalitat sobre la proposició de llei de protecció civil de Catalunya. Abans vull agrair al síndic de comptes i al conjunt de síndics que avui estan aquí la seva intervenció i la feina que realitzen.

Moltes gràcies.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor Bosch, ja pot començar.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé. Presento, en nom del meu grup parlamentari, la Proposició de llei de protecció civil de Catalunya. La votació d'aquesta proposició de llei pot ser una bona prova per comprovar si són certes les apel·lacions al consens que tot sovint efectua el president Mas. Aquesta és una proposició de llei treballada i confeccionada per l'anterior Govern, que no es va arribar a aprovar en el seu moment.

Vull ressaltar el paper que hi van jugar l'antic director general de Protecció Civil, Josep Ramon Mora, que avui ens acompanya, i tot l'equip tècnic de la direcció general de Protecció Civil.

El conseller d'Interior, Felip Puig, en la seva intervenció a la Comissió d'Interior del dia 17 de febrer en la qual presentava el seu programa d'actuació, va anunciar la intenció del seu departament de revisar la Llei de protecció civil de 1997. Han passat gairebé vuit mesos des de l'anunci del conseller i aviat farà un any de les eleccions al Parlament; és temps suficient per haver aprovat un projecte de llei, si hi hagués hagut voluntat d'aprofitar la feina feta per l'anterior Govern.

I hi ha motius per guanyar temps i aprofitar la tramitació d'aquesta proposició. Primer, perquè estem parlant d'un tema sensible, important, que afecta la seguretat de la ciutadania. Segon, perquè la nova llei ha de desplegar i regular les noves competències que l'Estatut atorga a la Generalitat en aquesta matèria. És, doncs, també una qüestió vinculada a l'autogovern. Tercer, perquè hi ha una bona feina tècnica feta que ara han de repetir els mateixos tècnics del Departament, perquè ja es van detectar, llavors, els possibles problemes de col·lisió d'interessos amb altres departaments, i, sobretot, perquè el diàleg amb els ajuntaments es va concretar amb l'acord amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis en relació al text que avui discutim. Així doncs, més seguretat per a la ciutadania, consolidació de l'autogovern i consens amb el món municipal.

Però, a més a més, com és evident, tant Convergència i Unió com el grup que dona suport al Govern, com la resta de grups, podien modificar el text amb les seves esmenes a l'articulat si avui admetem l'admissió a tràmit. Dit d'una altra manera, si el Departament d'Interior manté discrepàncies amb algun punt del text o detecta aspectes que caldria millorar, podria vehicular la seva proposta a través de les esmenes del Grup de Convergència i Unió. Guanyem temps, estalviem recursos i afavorim el consens.

Entro ara en el contingut de la Llei de protecció civil. La proposició s'estructura en 6 títols, 132 articles, 6 disposicions addicionals, 3 de transitòries i 3 finals.

Per no entrar a repetir allò que diu l'exposició de motius, passo a destacar les novetats més importants que aporta la proposició.

L'objecte: la Llei es fa, per primera vegada, en el marc de l'article 132 de l'Estatut de 2006 que atorga competència exclusiva a la Generalitat per regular, planificar i executar les mesures relatives a les emergències i a la seguretat civil, per dirigir i coordinar els serveis de Protecció Civil, per exercir funcions executives en matèria de salvament marítim i per participar en l'execució de la seguretat nuclear.

D'acord amb això, a partir de l'entrada en vigor de la nova llei, deixaria de tenir aplicació a Catalunya tota la normativa estatal en matèria de Protecció Civil i només ho faria amb caràcter supletori en la mesura que no hi hagués cap norma catalana específica.

Elements a protegir: la Llei vol protegir no només els elements vulnerables clàssics –és a dir, la integritat de les persones, el medi ambient i els béns en general–, sinó també els serveis bàsics per a la població, les infraestructures crítiques i el desenvolupament normal de les activitats humanes i socials. Fa referència també als efectes del canvi climàtic.

Finalitats. A l'hora de determinar les finalitats, la proposició posa especial èmfasi en la prevenció, ampliant el concepte d'aquesta, fins a incloure de forma explícita la regulació i planificació de la implantació territorial de noves activitats o elements vulnerables. Afegeix, respecte de la llei anterior, com una finalitat més de la llei, l'establiment i gestió de l'estructura de coordinació del sistema de comunicació i avisos. Afegeix també com a finalitat específica de la llei la promoció d'una cultura ciutadana d'autoprotecció.

Principis generals. Es defineixen els principis generals que abans només s'anunciaven i s'afegeixen com a principis generals l'equilibri entre responsabilitat de les administracions públiques i deures d'autoprotecció, proporcionalitat entre risc i restriccions, transparència i informació, que inclou tenir en compte la diversitat social, universalitat dels serveis i la qualitat.

Àmbit d'aplicació. És un capítol nou, que no existia en la llei anterior. Està dedicat a definir l'àmbit d'aplicació de la llei dins l'actual marc competencial, i, per tant, recull totes les competències que s'esmenten en l'Estatut, incloent-hi la seguretat nuclear, el salvament marítim i els riscos i emergències d'abast superior a Catalunya.

Drets i deures. Respecte de la llei anterior, hi ha una definició ampliada dels drets. La llei en vigor parla del dret d'informació i de participació. La proposició ho amplia amb el dret a una comunicació àgil amb l'Administració, els drets als serveis i a les prestacions públiques de protecció civil, que es concreten en una carta de serveis, i el dret a formular queixes, peticions i propostes. Pel que fa als deures, es desenvolupa amb més extensió i profunditat tot el que fa referència a l'autoprotecció.

En l'apartat de prestacions que poden ser requerides per protecció civil, s'introdueix la col·laboració dels mitjans de comunicació públics en les campanyes.

nyes d'informació a la població, no només en casos d'emergència, i s'estableixen també obligacions específiques per als titulars de serveis bàsics, inclosos els de telefonia.

El sistema de protecció civil de Catalunya. Aquest és un títol, el tercer, totalment nou a la llei. Defineix el sistema com un conjunt integrat de les administracions, autoritats i serveis de protecció civil, amb la finalitat de garantir a tota la ciutadania o a tot el territori uns nivells homogenis de previsió, planificació i reacció. Estableix les competències de les administracions públiques, les autoritats de protecció civil i les seves atribucions, els serveis que integren la protecció civil, el servei voluntari de protecció civil i el seu estatut, i, dins d'aquest capítol, crea el Cos de Protecció Civil de la Generalitat i regula les seves funcions.

Competències municipals. La proposició de llei enumera les competències municipals –la llei anterior ho feia de forma genèrica– i determina uns serveis mínims municipals, en funció de la dimensió del municipi. La llei crea, però, un fons de protecció civil, que s'alimenta del gravamen de protecció civil i altres recursos, per ajudar els municipis a exercir les seves competències. Aquesta obligació s'estén als consells comarcals per a la resta de municipis més petits.

El títol quart, relatiu als instruments de protecció civil, inclou com a novetat la consideració del Mapa de protecció civil com a pla territorial sectorial. El Mapa de protecció civil de Catalunya és el document que assenyalava, descriu, qualifica i localitza en el territori els diversos elements de risc col·lectiu greu que concorren a cada indret i la visió territorial de totes les actuacions de la protecció civil que se'n deriven. Es sistematitzen també els diversos nivells de plans d'emergència. S'amplia la regulació dels plans d'autoprotecció. La llei estableix obligacions de qualitat, avaluació i actualització dels plans, i estableix l'obligació per la Generalitat d'elaborar un inventari de recursos i serveis.

Finalment, el títol cinquè, dedicat al finançament del sistema de protecció civil, crea, com abans he dit, el fons de protecció civil, per tal d'afavorir el desenvolupament de les competències locals en protecció civil, atenent la reivindicació dels municipis, que exigeixen que les lleis que els atorguen competències vagin acompanyades del finançament corresponent.

En definitiva, presentem avui un text útil, necessari i modern; una aposta per un concepte global, integral i solidari de la seguretat, perquè, tal com afirmava Jaume Curbet, la cerca individual de seguretat constitueix, de fet, una contradicció en els termes. Aquesta proposició de llei estructura un sistema de protecció civil que millorarà la seguretat de tota la població de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, deixin-me posicionar el Grup de Convergència i Unió respecte a la proposta del projecte de llei presentat per Iniciativa per Catalunya, i deixin-me en primer lloc conceptuar o delimitar temporalment i cronològicament la llei que estem tractant en aquesta proposició

Hi ha una primera qüestió que té a veure amb l'aprovació de l'Estatut l'any 2006, en què de forma expressa i clara es defineixen les competències de prevenció com a competència exclusiva i, per tant, des d'aquest punt de vista és un aspecte important precisament a desenvolupar. Una altra cosa és que des de l'any 2006 fins avui l'anterior Govern no hagués tingut la voluntat política o la necessitat de tirar endavant una llei d'aquestes característiques. Però el que és cert és que segurament aquesta llei que es proposa avui, que tenim aquí, sobre la taula, no és exactament la llei d'emergències i de protecció civil que el Grup de Convergència i Unió podria arribar a defensar.

I no ho és, bàsicament, per una qüestió que té a veure amb la mateixa concepció del que és l'emergència i la protecció civil, enteses des d'un punt de vista molt més integral del que s'explica en la llei d'emergències, entesa com una entitat destinada bàsicament a coordinar tot el que són polítiques i a participar molt activament en tot el que són els mitjans humans, els serveis i els materials que participen en les tasques de previsió, prevenció, planificació, formació i informació. El que trobem a faltar, precisament, en el plantejament d'aquesta llei és aquest concepte més d'integrar, entre altres coses, perquè el que interessa en la mateixa mesura és mantenir els criteris de planificació, de simplificació, d'optimització de recursos i de simplificació de tot el que són les tasques a desenvolupar des d'un punt de vista de les emergències.

Un altre dels punts importants també a destacar i que en aquesta proposta de llei no acaba de concretar-se del tot, potser perquè és massa taxativa, el desenvolupament de l'articulat és en alguns punts potser, fins i tot, massa concret... El que plantejàvem des de Convergència i Unió seria que es definís clarament i es redefinís el concepte d'emergència; en el moment que es porta a terme algun tipus d'acció que pugui ser qualificada d'emergència, el que interessaria és que, amb el principi d'optimització de recursos, qualsevol emergència que es produís..., d'alguna manera, s'iniciés tot el procés de coordinació, per evitar aquestes emergències i aquests riscos, i sobretot treballar molt –que en aquesta llei potser no hi és del tot– la coordinació efectiva, concreta, molt pròxima, entre la coordinació operativa de Catalunya, que és el Cecat, i el 112. De fet, el 112 ha de ser una eina més, precisament, per treballar en aquesta dinàmica.

En definitiva, el que pretenia el concepte «integració» en el tractament de les emergències i de la protecció civil és, simplement, treballar de forma coordinada, simplificar, optimitzar recursos, que de fet també forma part, una mica, del que és l'esperit de la llei òmnibus, i algunes de les quals s'estan tramitant en aquest moment aquí en seu parlamentària.

Proposem també treballar el que és la simplificació de les estructures del treball, d'evitar segurament duplicitats que es porten a terme o que existeixen en el moment de plantejar aquest tipus d'actuacions. I, a més a més, el que pretenem també o el que defensem és la clarificació d'aspectes essencials de determinats processos, com per exemple establir un circuit bàsic de tramitació dels plans de protecció civil de la Generalitat –i això sí que s'ha dit–, en coordinació amb els ens locals, amb els ajuntaments i amb tots aquells elements que tinguin a veure amb la gestió de les emergències.

De fet, des d'un punt de vista local, ens trobem amb dificultats precisament de coordinació, que seria bo que aquesta llei que en aquest moment estem desenvolupant o que estem treballant per la seva aprovació tingués en compte, que és la posició dels ajuntaments, de totes aquelles persones que d'alguna manera..., i en anteriors anys, precisament, s'ha fet un esforç sobretot des d'un punt de vista logístic en tot el tema dels telèfons, en tot aquest tema, que hi han participat molt activament els ajuntaments i que això ha estat una bona iniciativa.

Un dels altres aspectes que és important destacar i que seria interessant que tinguéssim en compte i que el concretéssim molt bé també és la qüestió que té a veure amb el gravamen de protecció civil. Proposem revisar a fons els conceptes de gravamen, quins subjectes estan precisament obligats a tributar. I proposaríem i tindríem interès especialment a valorar i a unificar totes aquelles empreses que des d'aquest punt de vista poguessin..., o treballessin en la reducció dels riscos, que és precisament invertint en prevenció. Per tant, d'alguna manera, totes aquelles empreses, tots aquells agents que tinguessin interès a invertir en prevenció podrien obtenir la corresponent bonificació.

La llei que ens ha presentat el Grup d'Iniciativa no parla i no concreta quines són les funcions del Cos de Protecció Civil, com es configuren des d'un punt de vista professional, com s'accedeix a la seva funció, com es preveu l'ingrés en aquest cos, i, per tant, seria un dels elements que ens sembla, d'alguna manera, també deficitari d'aquesta proposta de llei.

Quan el senyor Jaume Bosch parlava del que és el Mapa de protecció civil, més enllà del document propi, del document estrictament físic, nosaltres proposem i seria interessant precisament de treballar per transformar aquest Mapa de protecció civil en una eina pròpiament tecnològica, més enllà del simple document.

Totes aquestes qüestions tenien a veure precisament amb un treball, hi insisteixo, d'actuar amb més rapidesa, amb més eficiència, per tal de, en molts casos, eliminar determinades duplicitats i determinats autoritzacions administratives que dificultaven la gestió de les emergències.

Hi ha un aspecte important, però, també que s'ha de destacar i em sembla interessant, que és que hi han determinades qüestions que, com a conseqüència de la competència que té l'Estat en determinats temes, com ara els aspectes que tenen a veure amb l'energia nu-

clear, és bo i seria necessari regular quin és el paper del Govern de la Generalitat en el moment que es produeixi algun tipus de dificultat d'aquestes característiques i algun tipus de problema, no només a partir de convenis de col·laboració i de coordinació, sinó que quedi establert expressament quin és el paper del Govern de la Generalitat en aquestes circumstàncies.

Es parla també molt resumidament de crear el fons de protecció civil com un instrument de gestió dels ingressos procedents del gravamen i d'altres aportacions públiques i privades.

Totes aquestes qüestions són les que, en darrer terme, configurarien una futura llei de prevenció de les emergències i de protecció civil que plantejaria o que té interès a plantejar precisament aquest grup, a través de la proposta que es faci des del Govern de la Generalitat, amb la mà oberta a col·laborar. De fet, aquesta és una llei que és clarament tècnica. En aquestes qüestions difícilment ens podem retreure des d'un punt de vista ideològic i de forma recíproca qualsevol plantejament. Estem parlant d'una llei clarament, hi insisteixo, tècnica, i, per tant, ha de ser o hauria de ser fàcil arribar a acords.

Simplement que les circumstàncies –i per això he preferit al principi contextualitzar una mica la llei–..., sí que és cert que aquesta llei es podria haver elaborat amb anterioritat. Moltes de les propostes que figuren aquí, en determinats moments, alguna força política que formava precisament el tripartit ja les havia plantejat. El que és cert és, però, que hi ha un element significatiu que m'interessa destacar, sobretot per plantejar el canvi que nosaltres des d'aquest punt de vista plantejem, que és que hem de ser coherents amb les lleis que aquest Parlament està en tràmit d'aprovació, tot el que són lleis de simplificació, d'anar o de treballar de forma més coordinada..., totes aquestes qüestions que són coherents amb aquestes lleis que es tramiten al Parlament i que fan segurament excessivament «farragós» el text que ha plantejat el Grup d'Iniciativa.

En darrer terme, manifestar, insistir que aquesta és una llei que és més important, segurament, del que aparentment sembla, és una llei que afecta molt directament les persones, que afecta molt directament els ajuntaments; insisteixo a destacar precisament que tenim especial interès, i en aquest cas coincident amb el grup que ha presentat la proposta, que els ajuntaments siguin en aquest cas uns elements i uns actors molt actius d'aquestes problemàtiques.

I insistir en una qüestió: que, tal com deia Jaume Bosch, i feia referència a en Jaume Curbet, el que és cert és que el que hauríem de procurar és que el país estarà en emergència quan precisament s'iniciïn aquests processos o aquests plans que configuren globalment tot el procés de la Llei de prevenció i de les emergències a Catalunya, i, sobretot, aprofitar al màxim tots els àmbits que ens doni, des d'un punt de vista de desenvolupament normatiu, el fet que disposem d'una competència clarament exclusiva del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Gràcies, molt honorable presidenta. Diputades, diputats, la protecció civil és una qüestió, ja s'ha dit aquí, de vital importància; tot allò que afecta la seguretat de les persones cal tractar-ho des del rigor i des de la serietat que requereix la protecció física no solament de les persones sinó també dels seus béns.

Cal recordar –cal recordar– que quan parlem de protecció civil doctrinalment ens estem referint quan aquesta es produeix en situacions de greu risc col·lectiu, calamitat pública o catàstrofe extraordinària.

Estem, per tant, davant d'un servei públic, competència de les administracions públiques, i en què també participen els ciutadans mitjançant la seua prestació de col·laboració voluntària. Es tracta no solament que les administracions assoleixin aquesta funció de protecció, sinó que nosaltres mateixos, els ciutadans, estiguem preparats per a autoprotegir-nos. El ciutadà és, en aquest sentit, al mateix temps subjecte actiu i beneficiari, per això és vital –és vital– en el tema de protecció civil la conscienciació ciutadana i la solidaritat social.

En aquests moments disposem –el marc legal– d'una llei estatal sobre protecció civil, la Llei 2/1985, de 21 de gener, i la Llei catalana 4/1997, del 20 de maig, de protecció civil de Catalunya.

La primera pregunta que ens podem fer arran de la presentació d'aquesta proposició de llei és la següent. Quin és el motiu? Quin és el motiu per presentar una nova llei quan ja disposem d'una, què és el que cal reformar i per què?

Els proposants ho expliquen a la seua memòria justificativa i basen la necessitat a partir del 2006, moment de l'aprovació del nou Estatut d'autonomia que estableix nous títols competencials en la matèria. L'article 132, recordem, del text estatutari, atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de protecció civil, que inclou la regulació, la planificació i l'execució de mesures relatives a les emergències i la seguretat civil, que inclouen el servei de prevenció i extinció d'incendis, sense perjudici de les facultats dels governs locals en aquesta matèria, respectant el que estableix l'Estat en l'exercici de les seves competències en matèria de seguretat pública.

És, per tant, segons el grup proponent, la finalitat d'aquesta llei adaptar el nou marc estatutari al marc legal en matèria de protecció civil dins d'aquest sistema de seguretat pública de Catalunya. El raonament que fan i l'objectiu és correcte, eh?, absolutament d'acord, però jo em faig dos preguntes més.

Primera pregunta. Si després de l'aprovació de l'Estatut encara van governar quatre anys i eren precisament vostès els responsables d'aquesta matèria, els responsables de la conselleria d'Interior, per què no van pre-

sentar durant aquests quatre anys aquesta llei? Les seves raons deuen tenir, segur que sí –segur que sí–, però no s'entén i resulta com a mínim curiós que no ho fessin aleshores i la presentin ara, quan ja no governen i quan no hi ha hagut cap modificació que justifiqui aquest canvi d'opinió.

Segona pregunta. És realment necessari aprovar una llei encara que tinguem la competència de fer-ho quan ja disposem d'una llei en la matèria? Mirin, la seguretat jurídica és un dels principis bàsics del dret; anar fent lleis, anar substituint unes lleis per unes altres no contribueix en cap manera a la certesa que ha de tenir el ciutadà, i ho plantejo com una reflexió; no és una afirmació, és una reflexió que crec que deuríem de fer-nos tots plegats. I ficaré un exemple.

L'anterior Estatut va ser substituït; va ser aprovat un nou estatut, el de l'any 2006, sense que arribéssim a desplegar totes les competències que tenia l'antic Estatut. Segurament, si no haguéssim aprovat aquest segon Estatut, ens hauríem evitat moltes confrontacions. Segurament desplegant les competències que ja teníem a l'anterior Estatut haguéssim sortit guanyant, haguéssim arribat al mateix port i la travessia no hagués estat ni tan llarga ni tan conflictiva. El mateix president Mas la setmana passada va dir textualment: «D'aquest Estatut traurem el que puguem, però no és el camí de futur.» Conclusió: ja tampoc ens serveix aquest Estatut, ja haurem de fer una altra vegada un estatut nou. I, repeteixo, és només una reflexió; fem les lleis que calguin, legislem, és la nostra feina, però en la justa mesura: la voracitat legislativa no condueix a res.

Abans d'entrar en el contingut propi d'aquesta llei m'agradaria fer una altra consideració de caràcter general. La matèria de protecció civil no apareix mencionada expressament en el llistat competencial dels articles 148 i 149 de la Constitució; per tant, les comunitats poden assumir-la com a competència pròpia, que és el que fa el nostre Estatut, a l'article 132. Però aquesta competència exclusiva jo crec que té un límit, i té un límit en les competències concurrents que pot tindre amb el mateix Govern de l'Estat, i així ho diu el mateix article 132, quan fa referència, al final, que respectant sempre el que estableix l'Estat en l'exercici de les seves competències en matèria de seguretat pública. I després hem de recordar que les administracions locals tenen un paper molt important en el tema de protecció civil. Per tant, jo crec que és de vital importància la coordinació entre les diferents administracions: Estat, Generalitat, ajuntaments, consells comarcals.

I fetes aquestes consideracions, entrem al que és la proposició de llei. Mirin, aquesta proposició no té credibilitat. Sento dir-ho, però no té credibilitat. Ni vostès mateixos, els que la proposen, creuen en ella. Com ens la podem creure els altres si vostès són els primers a no creure-se-la? I el que no ens poden demanar és un acte de fe. I ho ratifica el que ja he esmentat anteriorment, el fet que no la presentessin quan governaven vostès. I ho ha dit vostè, senyor Bosch, al començament de la seua intervenció, que era una proposició que ja tenien feta en l'anterior legislatura. Per què –per què– no la van presentar?

A més de no tenir credibilitat, tampoc inspira confiança. La seva gestió al front de la conselleria d'Interior no va ser precisament un bon exemple de com s'han de fer les coses. I m'estalviaré –i m'estalviaré– recordar alguns casos que estan en la memòria de tots. Per això, que siguin vostès precisament els que ara vulguin reformar la protecció civil ens fa desconfiar: si no ho van fer quan governaven, com ara poden donar lliçons?

Aquests dos motius, la manca de credibilitat i de confiança, serien suficients per haver presentat l'esmena a la totalitat, però encara hi ha més. Trobem a faltar la proposta clara d'una gestió integrada de les emergències dins dels processos de la protecció civil als efectes de l'optimització dels recursos de planificació, gestió i de les seves infraestructures; en el moment de l'emergència han de formar part visible del sistema de gestió integral d'aquesta el Centre de Coordinació Operativa de Catalunya, el Cecat, i el Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Emergència 112 de Catalunya; s'ha de crear un vincle clar i directe entre la Direcció General de Protecció Civil i el CAT 112, a més de recollir un inventari de tots els serveis que integren la protecció civil.

Quan vostès parlen en la seua proposició del mapa de protecció civil ho fan referint-se a un document, i diuen textualment: «El mapa de protecció civil entès com a document que assenyala, descriu, qualifica i localitza en el territori els diversos elements de risc col·lectiu greu que concorren a cada indret.» Nosaltres creiem que el mapa de protecció civil no s'ha de limitar a un simple document, sinó que ha d'anar més enllà i entendre's com una eina tecnològica.

I passem al títol cinquè, concretament als articles 114 i 115, en què parlen de finançament i estableixen un gravamen sobre els elements patrimonials a efectes de les activitats de les quals pugui derivar l'activació de plans de protecció civil. Fan una relació exhaustiva dels gravàmens, jo diria que massa exhaustiva, dels subjectes del gravamen i de la quantia a pagar, que incrementen –incrementen– respecte de la llei actual.

Mirin, en aquests moments de crisi econòmica l'últim que s'ha de fer és gravar l'activitat econòmica, l'últim que s'ha de fer. I això és el que vostès pretenen una vegada més. Ara el que interessa és abaixar impostos, afavorir el tracte fiscal a les empreses, i no la política que vostès van fer durant set anys, mentre van governar a Catalunya, i que ens ha portat a la situació actual. I a mi em sona aquella dita de *de aquellos barros estos lodos*; això és el que tenim: *de aquellos barros estos lodos*.

La prioritat en aquests moments és sortir de la crisi econòmica, crear llocs de treball, crear ocupació. Per això, en lloc de gravar l'activitat econòmica, busquem fórmules per a incentivar-la. Per tant, en la qüestió del gravamen de protecció civil el que s'ha de fer és establir deduccions a aquells subjectes que demostrin haver portat a terme inversions en prevenció i seguretat, que redueixin el risc de les instal·lacions de les quals són titulars, d'aquesta forma no solament no gravarem l'activitat econòmica, sinó que incentivarem les inver-

sions en matèria de seguretat. Aquesta ha de ser la finalitat, encara que a vostès això d'incentivar no els va gaire; els va més això de sancionar, imposar, prohibir, inspeccionar –aquests qualificatius van caracteritzar el Govern tripartit. Per això el títol VI estableix un règim d'inspeccions i un règim sancionador més ampli que el de l'actual llei.

Mirin, les lleis, el seu articulat ha de ser comprensible, ha d'estar ordenat; no cal aplicar aquella dita, i torno una altra vegada al castellà, aquella dita que *lo que abunda no daña*, eh? Vostès sembla que facin una mica això: *lo que abunda no daña*. Pot ser, pot ser que lo que *abunde no dañe*, però resulta «farragós», repetitiu i, finalment, i el que és pitjor, ineficaç.

Vostès han fet una llei de 132 articles, quasi el doble que l'actual llei, que en que té setanta-set, i set vegades més que la llei estatal en aquesta matèria –la llei estatal en aquesta matèria–, que té dinou articles –dinou articles.

Miri, les lleis han de ser clares, s'han d'agrupar els articles de forma temàtica, la redacció ha de ser comprensible; una llei no pot ser un catàleg d'apartats infinits que no acaba mai, que és la que presenten, suposo que amb la intenció de controlar-ho tot i amb un afany clarament intervencionista.

Nosaltres per tots aquests motius hem presentat una esmena a la totalitat, perquè creiem que aquesta llei no és la que necessitem en aquests moments els catalans, no és la llei que necessita Catalunya, és una llei que no aporta res positiu, ni millora la que ja tenim, i, com els he dit al començament, ni té credibilitat, ni genera confiança.

Gràcies, molt honorable presidenta, diputades, diputats.

La presidenta

A continuació, per a un torn en contra, té la paraula el senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, ara que ja ens han comunicat que no retiren les esmenes a la totalitat entendran que la meua intervenció, que abans ha sigut molt intentant explicar el que presentàvem, tingui alguns elements més de crítica.

El primer, sincerament, és que, si el conseller Puig té una emergència en aquests moments o té una situació complicada res a dir, però si el conseller Puig ara apareix aquí a votar considerarem, sincerament, un greu-ge inexplicable que el conseller d'Interior no estigui aquí quan s'està discutint la Llei de protecció civil.

En tot cas, després d'escollar les esmenes a la totalitat, entenc que les objeccions que s'han expressat bàsicament per Convergència i Unió precisament el que no justifiquen és una esmena a la totalitat.

Reconec la meua incapacitat per respondre a la principal preocupació de la diputada del PP, que és que ella sap molt bé que no ens creiem aquest projecte de llei. No sé com ho sap. Jo la veritat és que sí que me'l crec.

Ara, si vostè té uns poders estranys, doncs, aquí comprendrà que és molt difícil portar-li la contrària, eh?

En tot cas, els punts que s'han citat, bàsicament per a Convergència i Unió, es podrien convertir en esmenes parcials i permetre avui que continués la tramitació parlamentària. El diputat Guinó deia que creu que és fàcil el consens. Doncs, escolti, si és fàcil el consens, per què no construïm el consens, per una vegada, a partir d'una proposta que ve, en aquest cas, del Grup d'Iniciativa? Per què hem d'esperar que presenti el projecte el Govern?

Per què, fixi-s'hi, senyor Guinó, clar, algunes coses que vostè ha dit jo crec que ja hi són; precisament si alguna cosa caracteritza aquesta proposició és una visió integral de la protecció civil. Vostè, per altra banda, ha dit que era «massa concreta», ha dit que no hi havia «coordinació», però li asseguro que hi és. Després ha parlat del Cos de Protecció Civil, que no el regula. El PP, en canvi, deia que es regulaven massa coses. És normal que no reguli el Cos de Protecció Civil, això es faria després amb un reglament o amb un estatut propi. En tot cas, aquest és un projecte de llei que està sotmès a la Directiva de serveis. La veritat és que jo crec que hi ha elements més que suficients perquè tiri endavant aquesta proposició.

La meua intervenció, per això, ara serà breu, perquè em sembla que no cal que m'escarrassi a convèncer Convergència i Unió i el PP de la bondat de la proposició, que acceptant-la guanyem temps per millorar el sistema de protecció civil de Catalunya i, en conseqüència, potenciem la seguretat ciutadana. No cal que m'escarrassi amb el PP recordant que aquesta proposició desplega l'Estatut i augmenta l'autogovern de Catalunya, perquè l'argument se'm torna en contra, ho reconec, eh?, perquè vostès no volen desplegar l'Estatut –de fet, no volien ni l'Estatut– i no volen augmentar l'autogovern de Catalunya.

Sí que lamento –sí que ho lamento–, de veritat, que..., en el fons, jo crec que, escoltant la diputada del PP, hi havia motiu més que suficient perquè Convergència i Unió retirés l'esmena a la totalitat. Crec que hi havia motiu més que suficient perquè retiressin l'esmena a la totalitat.

I, en tot cas, a la senyora diputada del PP sí que li vull recordar que aquesta proposta va entrar al Parlament el 9 de juliol. Si haguéssim anat tan ràpid, com ara es fan les lleis en aquesta legislatura, potser fins i tot hauríem tingut temps d'aprovar-la, però no hi va haver temps. Però el Govern va fer la seva feina i va presentar..., va acabar la legislatura presentant el projecte de llei.

Però dic que no cal que m'esforci perquè ja tenim clar que l'única i autèntica raó de les esmenes a la totalitat, sobretot, en aquest cas, Convergència i Unió, és que aquesta proposició va ser elaborada per l'anterior Govern i que ha estat presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. El que sí que els demanaria és que el president Mas, llavors, deixi de fer apellacions a remar junts en el mateix sentit. Vostès no accepten una proposició tècnica ben feta, raonable i necessària perquè ve d'Iniciativa i pre-

fereixen deixar uns quants mesos més Catalunya sense una llei que substituirà una llei de 1997, que s'ha de substituir, superada tècnicament i políticament per les tendències actuals de la protecció civil moderna i per un estatut que ens dona noves competències.

Ens sap greu però no ens sorprèn, i no ens sorprèn perquè en el tema de la seguretat Convergència i Unió va utilitzar una política d'oposició durant els anys de l'anterior Govern basada en el «tot s'hi val» que ara fa molt difícil la recerca del consens.

En matèria de protecció civil els vull recordar una intervenció de l'actual portaveu del Govern, el senyor Francesc Homs, llavors diputat, el 25 de gener del 2007. El senyor Homs criticava que el llavors conseller Saura hagués adoptat la decisió de separar la Direcció General de Protecció Civil de la Direcció General d'Extinció d'Incendis i Salvaments. Era una decisió lògica que pretenia salvaguardar l'especificitat globalitzadora i integral de la protecció civil separant-la de la tasca concreta d'un dels cossos, i dels més importants, que intervenen en aquest tema, que és el Cos de Bombers.

Doncs bé, el senyor Homs deia: «Vostès han fet una cosa que no podem compartir, bàsicament perquè va en contra del sentit del temps i la modernitat, que és separar, disgregar l'atenció a les emergències.» Bé. Quan Convergència i Unió arriba al Govern, en la nova estructura del Departament d'Interior el conseller Puig manté la lògica separació entre una direcció i l'altra, sense que encara ningú hagi reconegut la rel·liscada demagògica del senyor Homs ni ens hagi explicat per què això ara no va en contra del sentit dels temps i la modernitat.

Trobem aquests dies un altre exemple vinculat a la seguretat: la polèmica sobre la limitació de la velocitat a vuitanta quilòmetres en l'àrea de Barcelona. Aquests dies la Generalitat s'ha vist obligada a tornar a aplicar, per segona vegada, enmig de la confusió i sense senyalització adequada, la limitació a vuitanta quilòmetres per hora a causa de la contaminació. Però també ahir vàrem conèixer que el resultat de l'eliminació de la mesura per part del Govern de Convergència i Unió ha suposat, en el primer mig any de vigència, l'augment d'un 47 per cent de les sancions per excés de velocitat; de 38.000 a 56.000 sancions, havent-hi menys cotxes. Després que Convergència i Unió es passés, al final de l'anterior legislatura, denunciant que l'anterior Govern aplicava la limitació de velocitat per «voracitat recaptatòria», deien, un augment ara del 47 per cent de sancions, però segurament no per velocitat recaptatòria, sinó per Catalunya i amb il·lusió.

I ara passarà el mateix: la llei que hem presentat és tècnicament bona. Vostès ho saben, però la rebutgen perquè la proposa Iniciativa. No volem donar crèdit a determinats rumors que diuen que s'han donat instruccions perquè el nou text que està preparant el departament, sense modificar res de substancial del projecte que presentem avui, inclogui variacions en l'ordre i la presentació perquè sembli que es tracta d'un nou text completament diferent. Estarem atents a comprovar si és veritat o no.

La llàstima és, però, que Catalunya haurà d'esperar uns quants mesos més a tenir una llei de protecció civil renovada i moderna per l'obstinació del conseller de l'Interior, que els ha obligat a presentar l'esmena a la totalitat.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, ja els anuncio que el nostre grup no donarà suport a les esmenes a la totalitat que han presentat els grups parlamentaris de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular. I no ho farem perquè considerem que aquesta proposició de llei planteja una regulació necessària. Ens cal amb certa urgència –i, si m'ho permeten, no és només una opció, sinó una obligació moral i política– l'actualització de la llei que regula la protecció civil a Catalunya.

Per a veure que això és així crec que n'hi ha prou a fer una lectura ràpida del preàmbul de la Llei de protecció civil avui encara vigent, aprovada per aquesta cambra el 7 de maig del 97. En aquest preàmbul es busquen de manera si més no curiosa les possibles justificacions per fer una llei de protecció civil a Catalunya, atès que ni a la Constitució ni a l'Estatut del 79 hi figura aquesta competència de manera clara. El Tribunal Constitucional va voler resoldre aquest buit legal integrant la protecció civil com una vessant de la seguretat pública. I, com els deia, les justificacions que busca la llei del 97 estan, entre altres, en la Llei de policia de Catalunya del 94 i en tot un seguit de competències que l'Estatut del 79 dona a la Generalitat en qüestions que tenen alguna relació amb la protecció civil, com pot ser la sanitat, les carreteres, la prevenció d'incendis, la vigilància i protecció dels edificis de la Generalitat.

Lluny d'això, l'Estatut, com ja s'ha explicat, del 2006 és clar i concís: competència exclusiva en matèria de protecció civil, obligació de buscar eines de coordinació amb l'Estat, amb les comunitats veïnes i, fins i tot, amb els ens locals. I jo crec que no és molt difícil, doncs, veure que aquesta llei és necessària per la matèria que regula –el mateix conseller ho va anunciar en la seva primera compareixença, que faria una modificació d'aquesta llei. I, a més a més, suposa un desplegament que per a la major part de nosaltres, tot i que alguns diuen que ja no és el camí, hi ha un estatut de Catalunya vigent per desplegar.

Per això ens costa entendre l'actitud, sobretot..., ja no dic la del Grup Parlamentari Popular, però sobretot la del grup que dona suport a la majoria. I no ens diguin perquè no estan d'acord amb el contingut, que és el que ens deia majoritàriament el senyor Guinó. No és cap secret que, d'aquesta regulació que avui ens proposa i ens planteja el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, en venim parlant de temps i, de

fet, en els últims mesos de la darrera legislatura va entrar un projecte de llei en el Parlament.

I tampoc no és cap secret que alguns dels aspectes que ens planteja aquesta proposició de llei el Grup Socialista no els comparteix. Però, quin problema hi ha a modificar-los? Totes i cadascuna de les aportacions que feia el senyor Guinó poden ser positives. Però, escolti'm, fem el debat, facin esmenes a l'articulat, canviem el que no ens agrada entre tots plegats. Nosaltres volem debatre aquesta proposició de llei, volem col·laborar i millorar alguns aspectes que, com he dit, no ens agraden; però no veiem cap raó per a evitar aquest debat al Parlament. Gairebé, com ja els he dit, no hem trobat un argument sol, més enllà d'un, que és el prejudici polític que el senyor Bosch expressava aquí. La rebutgen perquè ve d'on ve i perquè veuen que els posa en evidència, que aquesta proposició de llei passa a engreixar la llista d'incompliments del Govern dels millors, dels millors retallant; ni fan els que volen fer..., ni fan ni deixen fer als que volen fer, no tenen iniciatives i, en aquest cas, retallen la iniciativa d'un grup que sí que en té.

Per tant, no recolzarem cap d'aquestes esmenes a la totalitat, i ja els dic, des d'aquesta tribuna, que no trigarem massa mesos a veure una llei de protecció civil presentada pel Govern, on potser hi pot haver afegits, però no hi haurà diferències substancials entre la que avui es presenta i la que es presentarà.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyor Bosch, volem dir i deixar clar, en primer lloc, que creiem que Catalunya ha de continuar legislant sobre protecció civil, que és evident que la legislació de l'any 1997, mercès a l'evolució tecnològica i a nous tipus de risc que ens hem anat trobant, doncs, està absolutament superada. I evidentment que també l'aprovació del nou Estatut d'autonomia atribueix al Govern de la Generalitat unes competències en matèria de protecció civil, i, per tant, ara és el moment de legislar sobre aquesta matèria.

I és el moment de fer-ho ara perquè l'Estat ja ho ha començat a fer, amb la seva vis expansiva legislativa, també sobre les competències autonòmiques. Ja ho ha començat a fer l'Estat, per exemple, en l'àmbit del que s'anomenen «les infraestructures crítiques», és a dir, aquelles que el seu funcionament és necessari per al manteniment bàsic, doncs, de les mínimes condicions de funcionament d'una societat: les infraestructures de comunicació, les de telecomunicacions. I ho està fent des d'un punt de vista que creiem que no és el que ens convé més com a país. Per tant, entenem que ara és el moment de legislar i que cal fer-ho amb un plantejament ambiciós.

Evidentment, d'aquesta iniciativa el que hauria hagut d'esperar aquest Parlament és que no fos una proposició de llei del Grup d'Iniciativa, sinó que fos un projecte de llei presentat pel Govern, perquè tenien un text base preparat a la darrera legislatura, que és on, precisament, el grup proponent, Iniciativa per Catalunya Verds, doncs, ha preparat el text que avui ens presenta, i que han tingut deu mesos per aprovar-lo..., el programa electoral de Convergència i Unió. I també, doncs, adaptant-lo a la realitat pressupostària d'aquest exercici i la que es preveu en els exercicis futurs. Però el Govern no ho ha fet. Per tant, és absolutament oportuna aquesta proposició de llei.

I, per part del Grup d'Esquerra Republicana, ja anunciem el vot en contra de les esmenes a la totalitat, perquè creiem que cal legislar i fer-ho ara, no només pel contingut, sinó també per l'argumentació que s'ha donat sobre les esmenes a la totalitat. Per part del Grup de Convergència i Unió ens han semblat uns fonaments absolutament accessoris, que no qüestionen el contingut essencial de la norma i que, per tant, aquestes aportacions que tenen a fer, absolutament legítimes i que les han de fer en tant que partit que dona suport al Govern, s'haurien pogut fer en el tràmit d'esmenes a l'articulat perfectament.

Per part del Partit Popular ens han sorprès algunes de les raons per presentar aquesta esmena a la totalitat, com, per exemple, l'apel·lació al principi de seguretat jurídica, quan precisament la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de Catalunya ha aportat una inseguretat jurídica brutal sobre moltes de les normatives que aprova aquest Parlament i, fins i tot, sobre normativa també de l'Estat, no? Per tant, ens ha sorprès una mica que aquests fossin els arguments, que siguin prou potents per presentar una esmena a la totalitat.

Dit això, i donant suport a la tramitació de la proposició de llei, sí que hi ha coses que nosaltres creiem que cal millorar i que, si tira endavant i no es retiren les esmenes a la totalitat..., presentarem en format d'esmenes.

En primer lloc, pel que fa a les previsions d'actuació, garanties de seguretat, definició en el que fa referència a infraestructures crítiques i estratègiques, creiem que en aquest sentit cal millorar, per exemple, en l'àmbit de les telecomunicacions. Imaginem-nos la torre de Collserola en una situació d'emergència, i creiem que aquest aspecte no està prou recollit en la proposició de llei. I, per tant, en l'àmbit de telecomunicacions també cal fer esmenes en aquest sentit.

En segon lloc, creiem que cal ser ambiciosos també cap als operadors privats que intervenen en aquest àmbit, i sobretot pel que fa, doncs, a les companyies de subministrament bàsic, de subministrament d'interès general, les companyies elèctriques, que a més actuen en règim de monopoli, i entenem que cal fixar també les seves obligacions, perquè de les seves obligacions es deriva o no que en actuacions d'emergència es pugui actuar d'una manera o una altra.

Hem parlat de companyies elèctriques, però també en companyies, per exemple, de telecomunicacions, de telefonia mòbil, transmissió de dades, etcètera, que

són un element clau per garantir la seguretat i el funcionament en una situació d'emergència i que en molts casos..., i ho han vist els darrers dos, tres anys, quan s'han produït situacions d'emergència, que precisament el no-funcionament d'aquestes infraestructures és el que ha posat, doncs, en una situació d'extrema dificultat molts nuclis urbans i ciutadans del nostre país.

També creiem que cal avançar en el concepte de l'autoprotecció, de la responsabilitat de ciutadans, i també, doncs, dels agents econòmics pel que fa a la seva responsabilitat en matèria de protecció civil, i que aquesta serveixi per evitar situacions d'emergència no desitjades.

També tornem a insistir que cal una definició d'infraestructures crítiques i estratègiques adaptada a la realitat catalana.

I també hi han alguns aspectes..., hem dit aspectes que cal millorar i alguns aspectes que trobem a faltar, que serien aspectes nous que nosaltres posaríem sobre la taula.

El primer d'ells: estratègies de continuïtat en el procés de decisions; entenem que és molt important. Aquí hi intervenen diferents administracions, des dels ajuntaments, la mateixa Generalitat..., amb responsabilitats que estan, doncs, distribuïdes en diferents departaments, i, per tant, entenem que aquesta continuïtat en les decisions, que després ens permet aplicar aquells protocols que a vegades quan fallen tant es troben a faltar en situacions d'emergència, creiem que això és una qüestió que també cal posar sobre la taula.

Després, també, garantia de continuïtat del servei. I torno a referir-me a serveis públics que són imprescindibles en una situació d'aquest tipus: subministrament elèctric, comunicacions, abastament d'aigües, urgències hospitalàries, atenció a persones dependents, subministraments bàsics a residències i un llarguissim etcètera.

I finalment, també, una qüestió que caldria posar sobre la taula i que caldria introduir com una esmena d'addició: totes les qüestions relatives a la seguretat informàtica, garantia de compliment de tota la legislació en matèria de protecció de dades. I aquí podríem entrar en molts aspectes de dades que estan en mans de la Generalitat –informació cartogràfica de bombers, bases de tota mena en mans de policia, informació financera– que en una situació d'emergència es poden veure afectades.

També creiem que –ja que es tracta, doncs, d'una proposició de llei que es basa o podríem dir que és directament transposada d'un projecte de llei que havia estat en tramitació amb l'anterior Govern– podríem haver aprofitat algunes de les observacions o recomanacions que va posar el Consell del Treball, Econòmic i Social de Catalunya sobre la taula. Per exemple, en les consideracions, cito textualment la consideració segona, on, doncs, es remarca que «el Consell del Treball, Econòmic i Social de Catalunya constata que, en uns moments d'extrema crisi econòmica, l'increment de tipus impositius va més enllà de que s'estableix a la

Llei de mesures fiscals pel que fa al gravamen de protecció civil». Per tant, entenem que la part, doncs, de gravamen que es regula en la proposició de llei seria un aspecte a millorar. Nosaltres entenem que, mentre hi hagi aquesta situació de dèficit fiscal, d'una fiscalitat que encara no és prou progressiva, caldria, doncs, anar molt amb compte a l'hora d'incrementar alguns gravàmens que afecten tots els ciutadans de forma lineal, independentment de la renda.

Una altra consideració del Consell del Treball, Econòmic i Social de Catalunya que caldria tenir en compte és mirar, doncs, els «solapaments» que es poden produir amb altres lleis més de caràcter sectorial i, per tant, millorar el que és la coordinació entre els diferents departaments.

Altres consideracions, com per exemple alguns termes –i això ja és potser una precisió molt tècnica de la llei–, com per exemple «desenvolupament normal», «riscos significatius», que caldria, doncs, especificar molt bé a què ens estem referint, per treure'ls aquesta càrrega d'ambigüitat.

I finalment, doncs, altres consideracions, com per exemple que les definicions, la fixació de metodologies, les eines de càlcul que s'hagin d'utilitzar, no siguin contradictòries amb les que s'estan utilitzant ja en regulacions sectorials.

Per tant, aportacions de caràcter tècnic, però que creiem que caldria donar l'oportunitat que aquesta proposició de llei pugui estar en tràmit, que es pugui millorar i que es pugui aprovar, no?

Per tant, per totes aquestes raons, perquè entenem que el Govern ha tingut temps de presentar el seu projecte de llei, perquè no ens semblen suficients els fonaments en què es basen les esmenes a la totalitat presentades i perquè tenim i compartim amb altres grups parlamentaris una sospita, que ens trobarem el mateix text ordenat de manera diferent, dissimulat, perquè no es vegi gaire, que es va fer en el famós tripartit, presentat d'aquí a uns quants mesos en aquesta cambra...

Lamentem, evidentment, l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió; que, ho repeteixo, totes les objeccions que s'han fet, algunes de les quals podem compartir, les veiem d'un caràcter accessori, i que, per tant, el que sospitem és que darrere de l'esmena a la totalitat..., és no deixar passar cap proposició de llei que vingui per part d'un grup parlamentari a qui vostès van qüestionar reiteradament la passada legislatura la seva capacitat de gestionar polítiques de seguretat al nostre país. I com que nosaltres creiem que tots els grups parlamentaris ho poden gestionar perfectament, entre altres raons, doncs, per això rebutjarem també la seva esmena a la totalitat. Esperem que pugui haver-hi tramitació i que aquest projecte de llei es pugui millorar.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

A ver... Presidenta, diputados, diputadas, el tripartito no ha muerto, sigue viviendo entre nosotros, en ocasiones. Iniciativa ha abierto un cajón y ha sacado del congelador uno de sus últimos intentos por proponer una ley sobre la protección civil. No es necesariamente mala. Hombre, adolece de los síntomas que llevaron a la muerte al tripartito, es cierto, y sigue el patrón de la hiperregulación que impuso el anterior Gobierno a nuestra comunidad. No quiero decir con ello que no sea necesaria una actualización de la Ley de protección civil. En este sentido, yo agradezco la propuesta de su grupo, porque creo que es necesaria. Es paradójico el comportamiento del grupo que da apoyo al Gobierno a la hora de no poner en valor esa iniciativa, dada su inactividad o indolencia respecto a este problema.

Por lo tanto, nosotros no vamos a votar a favor de las enmiendas a la totalidad, porque entendemos que la iniciativa es buena, más allá de que, como ahora le intentaré resumir brevemente, adolece de algunos problemas que creo que son subsanables. Hay algunos comportamientos y algunas actitudes que también evidencian que lo de menos no es legislar adecuadamente, sino ponerse medallas, ¿eh? Y este Gobierno quiere ponerse una medalla de haber aprobado una nueva ley sobre la protección civil. Y les molesta que su grupo la haya propuesto, les haya adelantado en esta voluntad. Por lo tanto, ni que sea como voto de castigo a esa actitud, digamos, prepotente a la hora de enjuiciar el trabajo de otros grupos parlamentarios, pues, no vamos a apoyar esta voluntad de negar el debate, no lo haremos. Vamos a castigar al Gobierno por una vez; se lo merece.

¿Por qué no..., qué cosas vemos malas en su propuesta? Pues, ya le digo, es que es muy tripartita. Entonces, pues, intenta legislar donde no debe, creemos que su propuesta invade competencias municipales... Dice que no, pero lo hace. Sí... Lo intenta evitar: «No, nosotros creemos que la protección civil se fundamenta en las competencias municipales», pero hay una voluntad intervencionista de control, casi centralista. Y tengan ustedes cuidado, porque todo lo malo se pega, y no vaya a ser que se les haya pegado esa voluntad de quitar competencias a los municipios o controlarles excesivamente... Bueno, municipios y consejos comarcales, que es una de las dudas que tenemos profundas, ¿eh? Pero, bueno, yo creo que se puede corregir.

Otra de sus creencias: imponer cánones, gravámenes, impuestos... Esta mañana hablábamos del Partido Popular, que tiene también una afición desmedida por la supresión impositiva; pero es que ustedes también, a veces, tienen una afición desmedida por imponer nuevas tasas. Creemos que no es el momento –creemos que no es el momento. No queremos decir con ello que no pudiesen ser necesarias e imprescindibles para el desarrollo correcto de lo que proponen, pero creemos que ahora mismo no deben marcar su propuesta.

También nos gustaría que lo que apuntan se concretase, que es la necesaria coordinación entre los distintos niveles de administración; no solo el local, el co-

marcal, el autonómico, sino también el estatal, puesto que hay situaciones de emergencia que necesitan de una jerarquía clara a la hora de determinar las acciones a seguir, y no hemos sabido ver esos mecanismos de coordinación que necesariamente deben apuntarse –deben apuntarse.

En resumen, y como finaliza mi tiempo, no votaremos en contra de la tramitación, y esperaremos a corregir sus, creemos, cosas mejorables en el trámite en este Parlamento.

Gracias, presidenta; gracias, diputados.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, senyora presidenta. Seré també breu en la intervenció, com el que m'ha precedit en l'ús de la paraula, perquè aquí ja està tot decidit: la voluntat del grup que dóna suport al Govern que no arribi al plenari cap mena de proposició ni de projecte de llei que no sigui seu, fins i tot copiant-los d'una manera literal. Vostès pensen que ara el que faran serà copiar-los d'una manera, diguem-ne, dissimulada. A nosaltres ens n'han copiat una literalment –literalment. Exactament la mateixa, literalment la mateixa. Per tant, és aquesta voluntat que aquí, al Parlament de fireta, les úniques coses que es poden fer són les que aporta el Govern de fireta. Doncs, no hi donarem suport, evidentment, perquè pensem que tots els grups parlamentaris tenen dret a presentar les proposicions. Aquestes manifestacions del Grup Popular com bíbliques, en les quals, com Iniciativa ha comès unes malvestats que s'arrossegaran..., fins quan?, fins a la setena generació? Fins quan hauran de fer penitència pels pecats que han comès durant set anys de govern? Fins quan no tindran dret a obrir la boca ni a presentar res?

Per tant, això tampoc ho compartim. Tenen dret a presentar proposicions... Aquí no estàvem decidint ni estem decidint si s'aprova tal com està. El que estem decidint és si això passa a comissió i, per tant, si s'obre el debat, si es presenten les esmenes, si es debaten... Tal com és la llei, tal com està la proposició de llei, nosaltres no la votàrem, si fos la votació tal qual, avui. Però no es tracta d'això. Es tracta que passi a comissió i allà es debati. Què es vol? Trencar el debat i que, per tant, el Govern absent –excepte el senyor Mena– pugui presentar una altra cosa quan li plagui? Doncs, que ho faci, però no amb el nostre vot.

I, per últim, per una simple precisió, per a la representant del PP, simplement per allò de, diguem-ne, *enseñar deleitando*. És que no es diu ni «los lodos» ni «los barros». Es diu: «De aquellos polvos» –amb perdó– «vinieron estos lodos.» No van lligats, els «barros» a «los lodos»; van lligats «los polvos» a «los lodos». Per tant, simplement per precisar-ho.

Llavors, estant així les coses, el que farem serà votar en contra de les esmenes a la totalitat i, en la part que ens toca, permetre que continuï debatent-se aquest projecte de llei. Que a més és necessària, aquesta proposició de llei, i és necessària (*remor de veus*) –tot-hom aquí ho ha reconegut, que és necessària–, per una raó: perquè estem parlant d'una adequació a un marc legal diferent, el marc estatutari, i estem parlant, a més, d'una evolució de la societat i dels riscos que s'han produït els darrers anys. Ningú ha discutit aquí, de dir: «La regulació que hi ha ja és prou. No cal tocar-la.» Tothom ha dit que cal tocar-la. El Grup d'Iniciativa no té la capacitat de promoure una proposició? Nosaltres creiem que sí, perquè el Grup d'Iniciativa i cadascun dels diputats del Grup d'Iniciativa tenen la mateixa legitimitat que cadascun dels 135 diputats que som aquí, la legitimitat que dóna el vot, la legitimitat que dóna representar el poble de Catalunya, per tots i cadascun dels diputats. Per tant, en defensa d'aquesta legitimitat del Grup d'Iniciativa a presentar el que consideri oportú, votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, la proposició presentada pel Grup d'Iniciativa em sembla altament interessant, ateses, doncs, la magnífica feina i la tradició que té, doncs, el Cos d'agents o el teixit d'agents que formen part del cos de protecció civil de Catalunya. Per tant, doncs, dotar-los de més recursos, dotar-los de més competències seria una bona notícia, doncs, per a la població. El que passa és que també topem amb la realitat, no? I és la manca evident de recursos. En aquest aspecte, doncs, això no ens permet afrontar les necessitats reals del país.

A partir d'aquí, doncs, en aquesta línia l'única manera d'actuar entenem que és incrementar l'índex de coordinació, de col·laboració i d'informació entre els cossos de protecció civil i els cossos de seguretat –Mossos d'Esquadra, la Policia Local i els Bombers–, i també, doncs, els cossos de seguretat de l'Estat.

Pensem, o ho penso, que els Mossos i els Bombers i la Policia Local, doncs, han de fer una funció de guiatge dels agents de protecció civil i especialment amb el que fa referència a programes de prevenció i de planificació al territori. Entenc la protecció civil com una forma més de participació ciutadana. En aquest aspecte, doncs, penso que..., i són grups de persones preparades per actuar en casos de catàstrofes i de suport en casos d'emergència i suport en els cossos de seguretat.

Bé. En aquest sentit, doncs, també fer referència que el que diuen vostès en aquesta prolífica i extensa proposició de llei que han fet, i, si em permeten una petita crítica, un pèl «farragosa», jo sé que en el matís està la

veritat i que s'ha de cuidar els detalls del que sí que..., doncs, home, sembla que hagin refós una llei i un reglament alhora, no? I, per tant, doncs, en aquest sentit, els felicito per tot el que han treballat en aquesta proposició de llei.

Quan parlen de donar un impuls a la Comissió de Protecció Civil catalana, doncs entenc que ha de ser donant-li un caràcter més dinàmic i participatiu, i sempre coordinat, com deia abans, amb els Mossos i, doncs, la Policia Local i els Bombers.

També és cert que seria bo, doncs, dotar-la de més autonomia, de més dotació pressupostària, la protecció civil, que el que seria propi seria fer una política per conèixer l'estat de protecció de la ciutadania i del territori. Malauradament, doncs, aquestes aspiracions queden frenades per la realitat política que vivim

En aquest aspecte, doncs, també s'explica l'espoliació fiscal en termes macroeconòmics quan parlem, també, de sanitat, d'infraestructures i d'ensenyament, però també quan fem referència al que és propi del funcionament normal d'un país. En aquest sentit, doncs, estariem fent referència al que és la dotació pressupostària per a la protecció civil. Dit d'una altra manera, la dependència econòmica i política ens desprotegeix el país, la seva gent i el seu territori.

En qualsevol cas, no votaré l'esmena a la totalitat, i, per tant, doncs, amb la meva..., diguem-ne, no votaré en contra, per descomptat, a la proposició, i espero que segueixi el tràmit parlamentari.

Gràcies.

(Remor de veus.)

La presidenta

D'acord amb l'article 105.5 del Reglament, passem ara a la votació de les esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 75 vots a favor, 50 en contra.

Per tant, d'acord amb l'article 105.6, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Abans d'iniciar les interpellacions, s'ha presentat una sol·licitud pels grups parlamentaris Socialista i el Partit Popular de Catalunya de mutu acord amb el conseller de Salut, i els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió en el sentit que la interpellació número 9, interpellació al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris públics, es pugui substanciar demà al matí; i el punt número 10, interpellació al Govern sobre la política de salut, se substanciï aquesta tarda.

Per tant, si no hi ha cap inconvenient, queda modificat l'ordre del dia.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de turisme i la temporada turística de l'estiu del 2011 (tram. 300-00074/09)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de turisme i la temporada turística de l'estiu de 2011. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor diputat, ja pot començar.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, efectivament presentem aquesta interpellació per parlar de turisme, parlar de la temporada turística que tot just, doncs, ja hem vist les primeres dades, i, naturalment, també, parlar no només d'aspectes conjunturals de temporada, sinó també d'aspectes estructurals, de model, que entenem sempre, doncs, que és bo fer una mirada cap al curt termini, fins i tot analitzar allò que ha succeït i també mirar el mitjà i el llarg termini.

Quant a la temporada turística, crec, honorable conseller, que vostè en roda de premsa de fa pocs dies va fer la valoració, uns excel·lents resultats de la temporada d'aquest estiu on Catalunya ha rebut, deien, pràcticament 10 milions de turistes, per tant, amb un increment d'un 4 per cent. Els hotels catalans han experimentat una tendència a l'alça en el preu mitjà de l'habitació. I, per tant, estem parlant de la rendibilitat del negoci, s'ha incrementat aquesta rendibilitat. I també, entre d'altres dades, doncs, extreien que el 46 per cent dels turistes que visiten Catalunya són famílies, i, per tant, estem parlant d'un dels segments del mercat més potencial de creixement amb sèniors i *singles*.

Parlant per països emissors, evidentment hi ha França, Regne Unit, Itàlia. Són els principals emissors de turisme estranger cap al nostre país, cap a Catalunya, però enguany aquest any el mercat rus, el turisme provinent de Rússia, doncs, ha experimentat un fort creixement durant tot aquest estiu que podem trobar diverses causes –diverses causes. Evidentment, i la principal, és que la gran destinació del turisme rus es trobava a Egipte, entre d'altres qüestions, no només, doncs, per ser un país amb uns atractius naturals i culturals impressionants, sinó també per una facilitat quant al desplaçament, ja que és un país que no demana visats –no demana visats– a tots aquells turistes provinents de Rússia. Evidentment, és un turista que incrementa la despesa mitjana d'una manera ostensible, i aquí podem trobar una part de l'explicació del perquè aquesta despesa mitjana s'ha incrementat enguany.

Però, com deia, també el fet que hàgim pogut aprofitar aquest fet conjuntural que malauradament Egipte es troba com es troba i hem sigut capaços tots plegats, el país, vostès des del Govern també, amb una sèrie

d'accions, però també accions que s'havien fet en el passat. Per exemple, en l'aspecte de visats, fins fa dos anys, el turisme rus tenia un visat que havia de ser de sis mesos i es va aconseguir, per accions, en aquest cas, del Govern anterior, que hi haguessin visats per dies, fet que ha facilitat que ara ens puguem aprofitar d'aquest aspecte. Evidentment, també, un reforç de la plantilla del consolat per treure aquests visats, que s'ha fet enguany, amb el Govern, doncs, que vostè té la responsabilitat, però també s'havia fet en anys anterior, així com també l'aspecte, doncs, d'incrementar els vols setmanals que rebia Catalunya. Tot plegat –tot plegat– ha situat..., tant la feina feta fa dos anys, l'actual, que ens hàgim pogut aprofitar d'aquest turisme rus, si més no aquesta temporada 2011.

Però, com deia, els resultats conjunturals són bons, i tot això hi ha influït; però ens preocupa quan parlem de mitjà i llarg termini, i, en concret, l'aspecte del model, de l'estructura, del futur. Perquè aquests aspectes conjunturals enguany hi ha estat, i s'havia fet feina per poder-los aprofitar i aquí crec que s'ha fet bé, es feia bé i s'ha fet bé. Però, quan parlem de model, aquí no ens trobarem... –si més no ho veurem en el decurs de la interpellació–, no ens trobarem en la mateixa sintonia.

Fins ara existia un model de treball. El Govern anterior havia impulsat el que s'anomena un nou model de turisme, objectiu en posar en valor del patrimoni cultural, natural, l'històric del país en el sentit més ampli, subratllant els valors que poden diferenciar i singularitzar Catalunya respecte a altres destinacions per al seu valor afegit. És el que anomenem «posar en valor la nostra identitat», allò que ens fa diferents dins un món globalitzat, dins d'un món on els comportaments, els valors, els consums, fins i tot, s'estan estandarditzant, semblen els mateixos a qualsevol lloc del país, però per singularitzar ho podem fer a través de la nostra identitat, de la nostra història. I, precisament, amb aquesta mentalitat, amb aquest model, és el que s'havia treballat d'una manera molt clara per part del Govern anterior, i, evidentment, com no podia ser d'altra manera, doncs, és l'aposta que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hem mantingut, atès que la nostra responsabilitat anterior estava en aquest departament.

I, precisament, amb aquestes apostes s'havien consolidat unes rutes nacionals, com ara, doncs, el camí de Sant Jaume, els castells de frontera, les rutes del Pirineu comtal. Per tant, tota una sèrie de promoció, de comercialització de productes de serveis turístics, però que posessin en valor la nostra identitat, a fi i efecte de, per un costat, desestacionalitzar, no només dependre de la temporada turística estrictament d'estiu, i, per un altre, per estendre els beneficis d'un sector econòmic que aporta el 13 per cent del producte interior brut del nostre país més enllà de la costa, i, per tant, que el turisme també se'n beneficiés, l'interior.

Per tant, hi havia model i hi havia full de ruta. A partir de l'entrada del nou Govern opten per substituir aquesta política turística. Però entenem que hem anat a parar a una no-política turística: no continuen el model, que és legítim, podem tenir models diferents, de

fet, aquest model de treball al qual m'estava referint era un model en el qual des d'Esquerra Republicana ens hi trobàvem molt a gust, treballant la nostra singularitat a través de la nostra identitat; però el més greu és que..., no només que no el continuïn, podem tenir discrepàncies, sinó que no l'han substituït per un altre model. I ens trobem en una situació, al nostre entendre, de no-model –de no-model–, de no full de ruta.

La marca Catalunya, senyor conseller, de debò se la creuen? De debò se la creuen la marca Catalunya? Observem que han renunciat a crear producte turístic des del Govern de la Generalitat. Aquest producte turístic que jo estava dient que estava basat en la nostra singularitat, en allò que ens fa diferents, en la nostra identitat, l'economia de la identitat, hi estàvem treballant de model, d'estructura, de poder fer unes bases per no dependre cada temporada turística d'aquells aspectes conjunturals com el que enguany ens ha funcionat, però qui sap si l'any que ve tornarà a funcionar o no?

I, per tant, aquesta aposta per l'economia de la identitat, pel turisme d'identitat, era una aposta que s'havia fet, i només cal mirar altres exemples en la mateixa Unió Europea, aquella política que s'ha fet en el model turístic d'Escòcia, sense anar més lluny, on posen en valor la seva identitat, la seva història, les seves tradicions, els seus personatges històrics, que realment és allò que fa diferent la destinació turística d'Escòcia, en aquest cas, i cap a on treballaven.

Què està passant amb els centres d'acollida turística, senyor conseller? Una aposta, i una aposta que no era un caprici d'un conseller, sinó realment era un mandat del mateix pla estratègic. Uns centres que no eren una oficina de turisme, sinó que realment volíem combinar i volen combinar aquesta informació, però també amb una creació de producte, amb uns centres on es podia donar un servei, fins i tot, d'interpretació d'aquelles rutes històriques.

Què està passant, senyor conseller, amb la xarxa Necstour, única xarxa de regions europees reconeguda per la Comissió Europea? La Comissió Europea només té dos interlocutors: o els estats o, per aquells que no tenim estat propi, aquesta xarxa. I entenem –i, si no, ens podrà corregir al llarg de la interpellació– que aquest lobby, perquè es tracta d'influir a través d'aquest lobby, s'ha deixat perdre, s'ha deixat de la mà de Déu.

Què està passant també...? Vostès, al programa electoral de Convergència i Unió, plantejaven la taula del sector. Doncs, bé, hi havia una comissió interdepartamental dins del Govern, creada, amb figura jurídica pròpia. Què està passant amb aquesta xarxa interdepartamental, que realment era allò que moltes vegades es demana a la gestió turística, que no és una gestió aïllada, sinó que té molta interrelació amb la resta de departaments de la mateixa Generalitat, començant per Medi Ambient, passant per Política Territorial, Cultura, altres aspectes?

Què està passant...

La presidenta

Senyor diputat...

Sergi de los Ríos i Martínez

...amb tots aquests projectes que, realment, marcaven un model, senyor conseller?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Il·lustre senyor Sergi de los Ríos, il·lustre diputat, senyores i senyors diputats, en efecte, com la interpellació és sobre política de turisme i la temporada turística d'estiu d'enguany, del 2011, en això centrarem la interpellació. I la farem en l'ordre que el mateix diputat interpellant ha establert, és a dir, primer, fer algunes referències a la temporada turística d'estiu, d'un balanç encara provisional, i després entrarem en el que el diputat diu «canvi de model turístic», que no és tal.

No és el primer cop que parlem de política turística aquí, al Parlament, fins i tot, no només amb preguntes orals, sinó en interpellacions, la qual cosa permet també, i des del Departament d'Empresa i Ocupació, d'anar fent un control d'allò que s'havia anunciat fa uns mesos, eh? Ahir dèiem tal cosa; doncs, nosaltres mateixos, internament, anem veient a veure si aquelles qüestions, més enllà, lògicament, del control parlamentari..., anem tirant endavant.

Aquest matí, en la sessió del Ple, es comentava que la conjuntura de l'economia catalana tenia alguns, molts, no tots, aspectes positius, molt particularment centrats en el sector exterior; les exportacions estan creixent a un ritme considerable.

Bé, el turisme, a casa nostra, no deixa de ser un sector exportador, exportador de serveis, però en termes nets exportador. I la temporada turística d'estiu del 2011 ho corrobora. Hem de dir que són encara xifres de balanç provisional, com esmentava el senyor diputat, i que hem de dir que, encara que ja no és estrictament estiu el mes de setembre, l'haurem d'incorporar, perquè, donada la climatologia adversa que hi va haver al juliol i, en canvi, favorable, en el sentit de receptiu turístic, que hi ha hagut al setembre, doncs, probablement, aquestes xifres que donem ara, eh?, les haurem de complementar quan tinguem l'avenç i les consolidades xifres corresponents a setembre.

Una primera qüestió que voldria comentar és que, ho esmentava també l'il·lustre senyor diputat, en la informació pública que vaig fer fa uns dies, vaig posar molt l'atenció en els ingressos que ha generat l'activitat turística. Ho dic perquè moltes vegades –jo mateix vaig treballar professionalment a Eurostat, en àrea de turisme– ens capficàvem a comptar el nombre de turistes, quants turistes hi havien, i, home, no dic que no sigui una variable important, però, jo, no els estranyarà, com a conseller d'Empresa i Ocupació, que em centri en els ingressos.

Doncs, bé, amb les dades que tenim, el període gener-agost –de seguida, faré explícita la temporada d'estiu–, només pel que fa referència a turisme estranger –no considero, per tant, diguem-ne, el de l'Estat–, turisme de la resta d'estats –no considero, hi insisteixo, l'Estat espanyol, aquí–..., doncs, han generat uns ingressos, unes rendes que s'han quedat aquí, a casa nostra, de més de 8.000 milions d'euros, és a dir, més de 700 milions d'euros respecte al mateix període de l'any anterior, la qual cosa –vostè esmentava aquesta xifra– ha significat un increment del 9,5 per cent.

Ho dic, perquè, efectivament, això representa una fita històrica, i que no es correspon, en canvi, amb el nombre de turistes. Vostè ho deia, han entrat a casa nostra, en aquest període de gener a agost, 9,8 milions de turistes estrangers, és veritat, amb un increment del 3,9 per cent, però que no és una fita històrica; per exemple, en el mateix període de l'any 2007 a Catalunya van venir 10,9 milions de turistes, però, en canvi, aquests 10,9, superiors als actuals 9,8 d'enguany, només van representar uns ingressos de 6.800 milions d'euros, no, per tant, els més de 8.000 que portem enguany.

Pel que fa referència concretament a la temporada d'estiu, perquè la interpellació és sobre la temporada d'estiu, doncs, els mesos de juny, juliol i agost –insisteixo que caldrà, jo penso, incorporar-hi setembre, però juny, juliol i agost–, això, ha representat 4.500 milions d'euros, amb un increment del 12,5 per cent sobre el mateix període de l'any anterior, i 5,2 milions de turistes, és a dir, un increment del 5,1 per cent.

Vostè deia molt bé que en aquesta línia..., i, hi insisteixo, com a conseller d'Empresa i Ocupació, també poso atenció en la rendibilitat, perquè en definitiva la rendibilitat del turisme en general, de l'activitat turística, i molt particularment, doncs, de les empreses turístiques..., si s'utilitza aquest increment de rendibilitat que hi ha hagut com a element d'inversió per millorar la competitivitat i la sostenibilitat del turisme a Catalunya, doncs, lògicament, serà molt benvingut; si l'únic que fem és flor de maig, és a dir que aquesta rendibilitat no la reinvertim, doncs, lògicament, no haurem fet els deures.

La tarifa mitjana per habitació ocupada, l'anomenada ADR, en el període gener-agost ha augmentat més d'un 3 per cent, del 76,6 d'indicador hem passat al 78,9, amb increments de tarifa mitjana per habitació ocupada del 3, del 5 i del 3,7 per cent els mesos de juny, juliol i agost.

I en ingressos mitjans per habitació disponible, el que coneixem professionalment com el Revpar, doncs, han incrementat un 7,7 per cent, aquests ingressos mitjans, en el període gener-agost, i els ingressos de la temporada alta d'estiu, que és el motiu de la interpellació, un 17 per cent el juny, un 11 per cent el juliol i un 6 per cent l'agost, passant l'indicador del 43 al 46 per cent.

L'estada mitjana ha evolucionat favorablement. La fidelitat també: 62,5 per cent. Pensem que el turista és el millor prescriptor de futurs visitants. I el grau de satisfacció va al 8,4 per cent, eh?; per tant, estem mi-

llorant molt satisfactòriament el *value for money* i el *value for time*.

Ha fet esment el diputat –i, per tant, no cal que m’hi entretingui– que s’han confirmat les perspectives dels mercats emissors, els grans mercats madurs –França, el Regne Unit, Itàlia, Alemanya, països nòrdics, Benelux–, amb l’emergència molt important de Rússia, i estem llaurant pels Estats Units, la Xina i el Brasil, eh?, com a mercats emergents.

Ara, això són les coses del curt termini. I, molt encertadament, crec jo, el diputat deia: «Bé, i a llarg termini?», perquè aquí del que es tracta és d’incrementar, com deia ara, fa un moment, la competitivitat, la sostenibilitat i l’ocupació..., cosa que, encara a curt termini, aquestes millores d’aquestes xifres que acabo de comentar en termes econòmics no s’han traduït en un increment significatiu de l’ocupació.

No hem canviat pròpiament de model. Justament, estem elaborant un pla estratègic de turisme, horitzó 2015, que pensem que a finals del primer trimestre, potser, de l’any vinent ja el presentarem; bé, que el tindrem a disposició també del Parlament. Pensin que el Tractat de Lisboa estableix un canvi molt significatiu de la política turística a la Unió Europea i dels recursos que tindrem. I aquest pla estratègic de turisme vindrà acompanyat d’un pla de màrqueting turístic, per primer cop, eh? I aquí és on precisament plantejarem el reforçament de la marca Catalunya, el reforçament dels productes turístics. No, no hem canviat el model de turisme, no l’hem substituït, seguim i és un pal de paller del nostre model de turisme el turisme identitari, seguim aquest element de la relació emocional i d’experiència que el turista té amb el lloc que visita, valoritzant, per tant, els recursos turístics.

Segueixen tots els programes d’actius intangibles –«Tarraco romana», «Terra de comtes i abats», «Muntanyes de Costa Daurada», «Ruta Abad Oliba», «Catalunya sacra», «Tortosa, ciutat del Renaixement»–, i a més a més comercialitzem, ara, comercialitzem, a través de les agències de viatges, «Castells de frontera», «Pirineu central», etcètera. Per tant, en aquest sentit, no hem canviat re.

Tenim la taula de turisme, que ja s’està reunint, el que passa és que l’hem d’acabar de consolidar, justament, amb el Pla estratègic de turisme, però tenim la taula de turisme. I la comissió interdepartamental no fa gaires dates, em sembla que fa quinze dies o tres setmanes, que va tenir una reunió, perquè, efectivament, el turisme és més que el Departament d’Empresa i Ocupació, aquí hi ha qüestions de seguretat, hi ha qüestions de medi ambient, hi ha qüestions de cultura –patrimoni històric i cultural–, hi ha qüestions d’agricultura –turisme enològic, etcètera–, i inclús, la conselleria de Salut. Per tant, això segueix igual i té les reunions ordinàries.

Acabo amb algun comentari sobre els CAT, els centres d’acollida turística, ja que també seguim amb la xarxa Necstour. Jo, ahir mateix, vaig estar a la Unió Europea i un dels temes que em va ocupar va ser el tema de la política de turisme, i, per tant, seguim en aquesta línia.

Els CAT, molt breument. Miri, jo tinc aquí l’informe que va fer una consultora, diu: «Consultoria d’assistència tècnica per a la redacció de l’estudi econòmic i financer de la xarxa d’administració del model d’exploració i de gestió de la xarxa de centres d’acollida turística de Catalunya.» Jo, concretament, amb les dades provisionals que té l’annex d’aquesta consultora, per a tots i cada un dels CAT, que, efectivament, a Escòcia han funcionat molt bé i potser aquí algun dia funcionaran bé, jo no sé si m’hauria atrevit a endegar aquest projecte, perquè les xifres són bastant compromeses, en el sentit de la inversió que demanen i del manteniment, i més en un context d’austeritat.

És veritat que jo estic a favor dels centres tematitzats; discuteixo una mica aquesta arquitectura uniforme i discutible que hi ha... (*sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció*), i, sobretot, el que discuteixo és que hi ha una duplicitat de xarxes. Escolti, a Catalunya, tenim 232 oficines de turisme; no sé si en calien més, i més, en un entorn...

La presidenta

Honorable conseller...

El conseller d’Empresa i Ocupació

...com el que estem –acabo–, amb recursos limitats, hi insisteixo, d’inversió i manteniment.

En tot cas, ahir, justament ahir, vam tenir una reunió amb els senyors alcaldes de cada un dels ajuntaments on hi ha un centre d’acollida turística per analitzar com inserir aquests centres d’acollida turística en la xarxa d’oficines, 232 oficines de turisme, que existeix a Catalunya.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l’il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, entrem per la part del model. Vostè diu que no hem abandonat el model, que continuem amb el mateix model que s’havia impulsat amb el Govern anterior, els darrers anys, aquell model basat en la nostra identitat; és a dir, preocupar-nos de l’estructura, i, per tant, que no estiguem tan sotmesos a aspectes conjunturals, i més estructurals. No és la percepció –no és la percepció. Vostè aquí ha afirmat que continuen... Quan veiem el reguitzell d’actuacions i decisions i, fins i tot, de no-decisions que estan prenent, tenim dubtes que realment estiguin caminant en el sentit d’ampliar i continuar treballant en aquest model.

Evidentment, vostè m’ha dit, doncs, que continuen tirant endavant el Pla de competitivitat de «Tarraco romana», el de «Terra de comtes», etcètera, però aquests ja estaven compromesos, a més a més amb unes plurianualitats ja pactades, i, per tant, són decisions que s’han d’acabar, i punt. Però, a partir d’aquí, im-

pulsaran noves rutes? Impulsaran nous plans de competitivitat que precisament vagin en l'aspecte de tematitzar tenint en compte la nostra pròpia identitat? I aquí és on em sorgeixen els dubtes, senyor conseller.

M'estava referint a la xarxa Necstour. Aquesta xarxa, com deia abans no és només per anar a Europa a demanar subvencions, sinó que el que permet, aquesta xarxa Necstour, és influir a Europa, que és molt diferent. Si només veiem Europa per anar a buscar subvencions..., però anem a influir en aquesta política turística, atès que no tenim estat propi, que són els interlocutors «naturals» –entre cometes– de la Comissió Europea, era la via que teníem; de fet, liderada per la Toscana..., hi estava també Catalunya.

Senyor conseller, estan deixant morir la nostra presència en aquesta xarxa; l'estan deixant morir, la nostra presència, com a Catalunya, en aquesta xarxa, i entenem que això no és treballar per un model turístic com el que estàvem comentant.

Els centres d'acollida turística. Vostè té l'informe de viabilitat que es va tirar endavant. Bé. Evidentment, no hi havien resultats immediats de viabilitat, però sí que en molts d'ells, en molts d'aquests centres d'acollida turística, hi havia una viabilitat amb poc temps de funcionament –amb poc temps de funcionament. I tampoc el que no es pot fer és, quan hi ha hagut una aposta des del món local, deixar d'atendre uns compromisos de plurianualitat. No es pot fer. Encara que no li agradin els CAT –encara que no li agradin els CAT–, però si hi ha un compromís de plurianualitat això s'ha de complir. Perquè, si no es compleix, està tirant enrere un acord de govern. I aquests acords de govern s'han de complir. Punt. És que no hi ha opció: s'han de complir, i ja està. Si no es compleixen, en qualsevol àmbit que aquests municipis vulguin tirar-ho, sigui l'àmbit judicial..., guanyaran. Doncs, per tant, tinguem la mà oberta amb aquestes entitats locals.

Perquè aquí també li he de dir, senyor conseller, que hi ha una sensació d'abandó també de l'interior; l'interior, el turisme d'interior, una certa sensació d'abandó quan s'estan produint aquestes decisions de no apostar per aquestos aspectes que realment conformaven aquest model, aquest full de ruta. Hi ha una sensació d'abandó. I a l'interior també és important, per allò que dèiem abans: no només de desestacionalitzar, sinó també que arribi al conjunt del territori el que és un sector econòmic fonamental –i en això coincideixo amb vostè–: el sector exterior, eh?, diguem-ho en paraules... Vostè fins i tot atribuïa al turisme..., com una variant d'aquest sector exterior. Hi estariem d'acord. Precisament la internacionalització és dels pocs sectors que ens estan salvant, amb la que està caient. I, per tant, és important que tiri endavant.

A més a més, senyor conseller, vostè té un compromís també o, si més no, el Govern de Convergència i Unió té un compromís electoral. Moltes vegades, en aquest mateix hemicicle se'ns diu: «Hi ha una proposta electoral.» I, agafant la proposta electoral de Convergència i Unió, ho deia molt clar: «Potenciarem la marca Cata-

lunya com a destinació turística nacional» i, en un segon punt, «desenvoluparem un programa d'actuacions per tal que els visitants percebin la nostra realitat *de país* durant l'estada a Catalunya». Això és el que feien els CAT: mostrar la nostra realitat *de país* a aquells que ens visiten.

Vostè, doncs, senyor conseller, té també un compromís electoral que han de complir, i esperem que ho facin amb la mateixa celeritat i rigor amb què ho van fer amb l'impost de successions.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president... Senyor diputat, senyores i senyors diputats, torno a insistir-hi: ahir vaig estar a la Unió Europea, i jo vaig treballar en l'àrea de turisme a la Unió Europea, i després del Tractat de Lisboa..., començant pels recursos. Els recursos que es destinaran a la política de turisme, que ara sí que serà una política europea, diguem-ne, com la que més..., serà molt important; no només la xarxa Necstour. I, per tant, jo ahir ja vaig començar a llaurar, perquè hi volem no només participar, lògicament, amb recursos, subvencions, sinó també marcar, com a potència turística que és Catalunya, si m'ho permet dir així, les línies de la futura política turística, que des del Tractat de Lisboa i en l'horitzó 2020 serà molt important a la Unió Europea. Per tant, amb això acabo.

En la qüestió dels CAT, és veritat que ens genera alguns elements de dubte el mateix concepte, com he dit, fins i tot arquitectònic del CAT, la redundància de xarxes, el fet que a vegades hi hagi un CAT construït davant d'una altra oficina de turisme..., ens genera alguns dubtes. Però sobretot el que ens genera els dubtes, hi insisteixo, en un entorn d'austeritat pressupostària, és l'informe, els números. Ahir, ho torno a dir, vam estar reunits, la directora general de Turisme concretament, amb tots els alcaldes de tots els ajuntaments on hi ha un CAT o bé algun que encara està en projecte, com és Les, a la Vall d'Aran. I, bé, això que ha comentat, senyor diputat, no respon estrictament a la realitat; els mateixos alcaldes són conscients que, a banda de la inversió –que ells també hi van comprometre una part–, hi ha unes despeses de manteniment molt importants. I, per tant, hem d'adaptar fins i tot els acords de govern a les situacions pressupostàries i... En fi, ho anirem analitzant.

Torno a dir que estem elaborant un pla estratègic de turisme, i és en el marc d'aquest pla estratègic de turisme on acabarem de configurar aquesta qüestió. No hi hauran canvis radicals, probablement, en aquesta i en altres polítiques, però en aquesta en particular, perquè, com vostè molt bé ha dit, en fi, raonablement funciona, i funciona també en la perspectiva de futur. Ara,

torno a dir que segur que alguns elements s'hi introduiran. Per exemple, en la legislació d'apartaments turístics, com sap molt bé, hi hauran algunes modificacions, amb l'esperit de millorar la present.

És l'annex, són les xifres de projecció financera dels comptes d'explotació, que òbviament no s'estan complint –no s'estan complint, i és lògic, amb la conjuntura econòmica–, les que ens fan dubtar d'aquesta qüestió dels CAT.

El pla de màrqueting també està en marxa; el tindrem a començaments de l'any vinent. La marca Catalunya és el pal de pallar del pla de màrqueting; això ja és una condició, diguem-ne, imposada –si m'ho permet dir així, amb paraules fortes– des del Govern. Una altra cosa és que després l'elaboració del pla de màrqueting s'estableixi quines marques són les que..., amb la comercialització –perquè, en definitiva, aquí no és fer un exercici identitari, és també vendre–, quines són les marques tractores allà on volem anar: als Estats Units, a la Xina, etcètera.

Escolti'm, diu del turisme interior. Miri, demà mateix –demà mateix–, la directora general de Turisme i el director de l'Agència Catalana de Turisme es reuneixen amb el sector turístic lleidatà, de Lleida. Ja vam fer, el 10 de juny, un conveni de col·laboració amb la marca Pirineus entre l'Agència Catalana de Turisme, el Patronat de Turisme de la Diputació de Lleida, Costa Brava i Girona, la Diputació de Barcelona i el Consell General d'Aran. Home, dir-me a mi –perdoni que m'ho prengui així, personalment– que no atensem el turisme d'interior..., la comarca més interior, interior de Catalunya és la meva. I jo no m'oblidaré mai d'allò de «*Val d'Aran polida e bèra, se tu n'ès bremba-te'n d'era*». Per tant..., perdoni que m'ho prengui així, gairebé personalment, això, no?

Òbviament que el turisme d'interior forma part de les nostres preocupacions. I fins i tot quan fem política, per exemple, d'atracció de creuers a Tarragona, a Barcelona –quart port de creuers del món, després dels tres de Florida–, o a Palamós, el que volem és que allò capillaritzi cap al territori. I volem convertir en productes turístics qualsevol dels recursos que té el territori, òbviament.

L'aeroport de Lleida-Alguaire i el que hem fet. Hem anat a «touroperadors» britànics, a «touroperadors» russos, perquè portin esquiadors. Encara molt aniran a on anaven: aterraven a Tolosa i se'n van a Andorra. Però ja li asseguro que les properes temporades aniran a estacions d'esquí catalanes, perquè ja ho hem establert així, i fins i tot vindran a fer ràfting. Per tant, el turisme d'interior està atès.

En definitiva, per tant, senyor diputat, penso que hem tingut una molt bona temporada turística, però sobretot, més que això –més que això, eh?, perquè això a vegades són flors i violes–, estem posant els elements que permetin que el sector turístic i l'activitat turística siguin una activitat que generi benestar econòmic, en definitiva, i ocupació a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de salut (tram. 300-00078/09)

D'acord amb l'alteració de l'ordre del dia que hem acordat anteriorment, passem ara al punt número 10, que és la interpel·lació al Govern sobre la política de salut. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Honorable vicepresidenta del Govern, honorable conseller... «Insostenible», «desesperant», «dramàtica»: li sonen, senyor conseller de Salut, tots aquests adjectius? Doncs, malauradament defineixen l'estat de la sanitat a Catalunya. La situació és molt difícil, senyor conseller, molt i molt difícil. Cada interpel·lació que li fem des del Partit Popular sembla que sigui el pitjor moment, però la veritat és que encara s'agreuja més a cada interpel·lació que li presentem. La realitat supera, senyor conseller, la ficció.

I vull començar parlant-li del tema de les llistes d'espera. Fa poques hores, vostès han donat unes xifres, a més, que parlaven del mes de juny; i parlaven, xifraven aquestes llistes d'espera en prop de setanta mil catalans. Tenint en compte els tancaments de quiròfans i els tancaments de centres ambulatoris que hi ha hagut arreu del país durant aquest estiu, aquestes xifres, a dia d'avui, han de ser únicament i exclusivament esgarrioses.

Miri, senyor conseller, tothom sap com es fan les llistes d'espera a Catalunya. I, a més, els metges ho expliquen clarament, i ho han explicat molt bé aquests dies. Vostès han tret ara, diguem-ne, aquest nou model de gestió de l'activitat quirúrgica, si m'ho permet, per desviar l'atenció, per fer veure que feien alguna cosa positiva. Però resulta que equivoquen el moment; equivoquen el moment i ho fan per oportunitat, i equivoquen també les prioritats. El Servei Català de la Salut té unes llistes d'espera que vostès saben perfectament que són manipulades. Però no ho són d'ara, senyor conseller, i li ho reconeixem: això..., fa molt de temps que no es fan bé les coses. La clau està a saber exactament en quin moment es posa el comptador a zero.

Senyor conseller Ruiz, que cal una reformulació del sistema del model assistencial, hi estem totalment d'acord; que cal consolidar el nostre model de qualitat perquè sigui referent arreu i que cal millorar la gestió, hi estem absolutament d'acord, ho sabem tots. I aquí trobarà el Partit Popular de Catalunya, perquè sabem que són mesures que cal implementar. Són mesures necessàries, però la veritat, la realitat de la seva gestió

és una altra, del seu departament i de tot el seu Govern. La tisora fa mesos que funciona.

Els catalans, senyor conseller de Salut, esperaven d'aquest Govern un xic de sensatesa, un xic de sentit comú, després dels disbarats de governs anteriors. Però el que han trobat encara és més decebedor, és un govern que aplica la destrala sense compassió, aplica la destrala a tort i a dret.

Els vuit centres de l'Institut Català de la Salut han decidit anar a la vaga. Això és insòlit i això és dramàtic. Però això només té una explicació: la política d'aquest Govern en matèria de salut és absolutament nefasta. A més, avui han reafirmat, lamentablement, la seva decisió d'anar a la vaga. Quantitat d'ERO que afecten milers de treballadors de la sanitat catalana, alguns amb acords previs dels professionals, que veuran perjudicades les seves condicions laborals: els de l'Hospital de Sant Pau, hospital Plató, la Mútua de Terrassa, el de l'Esperança, el del Clínic...

Però, miri, senyor conseller de Salut, vostès no poden demanar esforços als metges, i només als metges, constantment. Els professionals de la salut mereixen un reconeixement. I vull aprofitar aquesta interpel·lació que li fem des del Partit Popular de Catalunya per fer el nostre reconeixement més sincer a tot aquest col·lectiu, a tots els metges i a totes les infermeres de Catalunya. No se'ls pot estar ofegant contínuament. No són ells els que han de pagar la festa. L'any passat, els metges i infermeres catalans ja van veure retallat el seu sou entre un 5 i un 10 per cent, perquè vostès i el senyor Zapatero així ho van acordar. Molts metges i infermeres no només es troben al límit de les seves forces, sinó que vostès ara els volen treure el pa dels seus fills. Jo els demano, senyor conseller, que arribin a un acord, perquè no ens podem permetre una vaga com la que previsiblement tenen intenció de dur a terme.

Senyor conseller, un ciutadà no entra en un quiròfan per caprici, hi entra per necessitat, hi entra per malaltia. Vostès malbaraten recursos públics a mitjans de comunicació catalans, a les oficines a l'exterior, a l'entramat d'empreses públiques que tenim al país, a una quantitat enorme de subvencions ideològiques, a tot això. I al final qui paga tots aquests deliris nacionalistes és el professional de la medicina i, lamentablement, també l'usuari de la sanitat pública.

Per cert, senyor conseller, perquè no han explicat fins ara quin ha estat el resultat de les mesures preses fins avui? Els catalans tenim dret a saber de què ha servit tenir molts CAP d'aquest país, de tot el territori català, tancats entre vuit i dotze hores durant la nit o tancats també durant el cap de setmana.

M'agradaria saber, senyor conseller, si ha servit d'alguna cosa, perquè, si ha servit, doncs, no entenc, no entenem per què ho amaguen. Per què demanen a la gent que es desplaça quilòmetres i quilòmetres per les carreteres del nostre país per poder accedir a un centre mèdic? Creu, realment, vostè que un 2 per cent de presumpta reducció en les visites d'urgències durant els mesos d'estiu justifica aquesta mesura? La meua

resposta és que no i la resposta dels catalans és que tampoc.

Miri, senyor conseller, no es pot governar donant pals de cec. No es pot anunciar una mesura de reducció pressupostària dels centres hospitalaris, després d'aturar-la esperant que passin les eleccions municipals, més tard aplicar-la de forma indiscriminada sense que ningú conegui l'abast real d'aquesta. Aquest Govern no ha explicat als ciutadans la durada de les retallades, ni l'efecte que tindrà sobre la qualitat assistencial, que ja veiem com està afectant, per molt que vostès estiguin obsessionats a negar l'evidència.

Tampoc han explicat el resultat que tindran aquestes retallades, de què serveix tot el que els estan demanant als catalans. Vostès no poden demanar esforços als catalans a canvi de res. Vostès estan obstinats a fer-nos combregar amb rodes de molí, a fer veure que els ciutadans no veurien afectada la seva assistència mèdica, i això simplement és impossible.

I no li ho diem només des del Partit Popular, és que li ho diu tot el sector. És que fins i tot li ho diu el seu assessor i president del Col·legi de Metges de Catalunya, el senyor Vilardell, que alguna cosa deu saber del tema. Doncs, miri, li diu que aturin les retallades, que així no es fan les coses, que així no solucionaran el problema, que una nova retallada dels salaris dels professionals és únicament inassumible. Tot això li ho diu el seu propi assessor, que per alguna cosa jo crec que el devien contractar.

Senyor Ruiz, jo el sento, els sento, a tots els membres del seu Govern, els sento cridar ben fort quan es tracta de fixar un sostre de despesa autonòmica, els sento també cridar ben fort per incomplir lleis, els sento cridar ben fort com a insubmisos de la justícia, però lamento profundament no sentir-los cridar ben fort quan s'abaixa el sou dels professionals de la salut i quan es tracta de tancar quiròfans i deixar persones esperant i esperant per ser ateses a la sanitat pública.

I el que més ens preocupa o el que també ens preocupa molt d'aquestes retallades és que afecten de la mateixa manera els que portem tota la vida pagant, amb els nostres impostos, i afecten de la mateixa manera els que acaben d'arribar en situació il·legal i irregular. Això no ens ho podem permetre, senyor conseller, i cal parlar alt i clar. I des del Partit Popular parlem alt i clar. I ho diem sense complexos: la capacitat de la sanitat a Catalunya és limitada, i resulta que hem de pagar justos per pecadors. Ara paguem el cost de pensar que el nostre sistema sanitari era el més obert d'Europa i que podia obrir les portes a qualsevol immigrant il·legal. Senyor conseller, hem de limitar l'accés a la sanitat. Molts han pensat que aquí tothom hi cabia.

Miri, fer el mateix amb menys diners, entenc, senyor conseller, que és molt complicat. I a mi m'agradaria saber a qui volen enganyar, perquè el mateix president Mas diu que no valorem el que tenim. Això, que ho digui el senyor Mas, que ho digui als que esperen per ser operats; això que li ho digui, per exemple, a la ciutadana que va escriure fa poques hores en un mitjà de comunicació, doncs, on deia que tenia un familiar amb una malaltia, diguem-ne, molt i molt greu, i que enca-

ra estava esperant que la fiquessin en una llista d'espera. Vostès segueixen insistint que això no afecta la qualitat assistencial, però el cert és que sí que afecta i que afecta molt.

Senyor conseller de Salut, li ho demano formalment, li demano que no tornin a dir que no afecta la qualitat del sistema. Si tanquen quiròfans, si tanquen llits, si tanquen serveis, si eliminen unitats d'hospitalització, vol dir que els que hi havien abans no feien res? Vol dir que les persones que estaven fent aquella feina anteriorment no feien absolutament res? Jo només els demano, senyor conseller, que això no ho tornin a dir, perquè la realitat del carrer demostra perfectament que això està afectant i de forma molt important la qualitat assistencial.

Res més. Espero, diguem-ne, la seva resposta en aquesta primera intervenció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller de Salut, l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

President, moltes gràcies. Diputada, bé, jo crec que estem instal·lats en un relat que sento reiteradament; és a dir, l'argumentari sempre és el mateix, malgrat el que es pugui fer o es pugui deixar de fer. Estem instal·lats en un plantejament d'improvisació, de resultats d'una catàstrofe tremenda; ho lliguem tot des del punt de vista de les polítiques del Govern en dret nacional..., les lliguem amb els resultats sanitaris, etcètera.

Bé. Jo, com que sempre queda el que queda, insisteixo que les coses han de tenir el seu ritme i el seu procediment. Nosaltres vam anunciar, com vostè sap molt bé, sense cap objecció respecte a res, sense amagar absolutament res, el dia 3 de febrer, en compareixença a la comissió parlamentària la situació en què estàvem i les disponibilitats pressupostàries que teníem en aquell moment, hi insisteixo, de pròrroga pressupostària, i que després van ser traslladades, malauradament, a un pressupost que havia de ser reduït per unes raons que no cal que expliquem, perquè reiteraríem que a vegades dona la impressió que ens oblidem de les raons que ens obliguen a tenir un pressupost minorat, que no és el que desitjaríem, i que ens obliguen a fer reiteradament una demanda a aquells que governin a Madrid en el seu moment, que prenguin decisions sobre com hem de finançar la sanitat al nostre país.

Per tant, això fa que, malgrat que insisteixin que això dona la impressió que és un desordre, jo em remeto a les meves intervencions, al desplegament de les mesures una per una, la justificació d'aquestes mesures, i sobretot, i molt important, em remeto a una cosa que estem fent, que té l'empара absoluta de la legalitat, que és que estem executant un pressupost aprovat pel Parlament de Catalunya; no estem improvisant res, hi ha

un pressupost aprovat pel Parlament de Catalunya que ens obliga a fer unes determinades actuacions. Com sap molt bé, aquestes actuacions tenen uns resultats en aquest primer semestre, resultats dels quals donaré raons en una compareixença parlamentària que també saben que he demanat amb antelació a aquestes interpellacions, perquè ja ho hem fet en l'àmbit dels espais de participació que el sistema sanitari té i en els àmbits de governança que té el sistema sanitari, que són el seu consell de salut i el seu Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, exactament igual que estem fent en els consells dels territoris.

Bé. Aquests resultats són uns resultats que, des del punt de vista objectiu, reafirmen allò que vam dir i que no hem amagat mai, eh? És: amb menys recursos, havíem de demanar un esforç als ciutadans per esperar-se més. I aquest esforç que demanem als ciutadans es reflecteix en un increment de la llista d'espera, sí, però un increment de la llista d'espera que és un increment en què hem de valorar, també, que la llista d'espera té el seu increment anual amb recursos o sense recursos. Miri, amb recursos l'any passat la llista d'espera a Catalunya va augmentar un 10,76 per cent –amb recursos. Per tant, hi ha un creixement de la llista d'espera, que és el que és, al qual hem d'afegir aquest creixement per no disposar de recursos per poder atendre tothom en el temps que tothom desitjaria. Però sí que, donada la situació, i agafant una iniciativa anterior pràcticament acabada i desenvolupant-la, posem a sobre de la taula un nou model, que no és nou perquè el posi aquest Govern sinó que és nou perquè és aquest Govern el que l'impulsa, d'un treball anterior que marcava quins havien de ser els criteris de garantia perquè els ciutadans que s'esperin s'esperin amb tranquil·litat. I aquest model es basa molt més en un element molt simple d'entendre que és la proactivitat del Servei Català de la Salut a vigilar els malalts que esperen en lloc de la proactivitat d'aquell que està esperant d'adreçar-se al Servei Català de la Salut buscant una solució.

Per tant, d'això, en rendirem comptes, ho explicarem amb claredat en la compareixença i intentarem també, per raons de temps crec que ho podrem fer, donar uns primers resultats del que ha passat durant aquest estiu, i veure que tot aquest alarmisme que teníem amb relació a unes situacions determinades que es podien produir, doncs, afortunadament no s'han produït, afortunadament hem introduït alguns elements de millora i de racionalització, que també són elements que sorgeixen de projectes anteriors que desenvolupem plenament. I, per tant, nosaltres sobre això tenim la tranquil·litat de veure que allò que honestament vam dir des del primer dia s'està complint: que hi ha més gent esperant-se, que intentem que aquesta gent que s'espera s'espera amb més garanties, i per això volem fer-ho d'una altra manera, i que aquelles accions que vam fer amb relació als ajustos i les reorganitzacions en l'àmbit de l'atenció primària, doncs, han portat allà on han portat en l'atenció continuada. D'això, en rendirem comptes.

També vam dir en tot moment, i no ho vam negar mai –3 de febrer d'enguany–, que és evident que si hi han

menys diners en el sistema, algun esforç haurien de fer també els professionals. I demanàvem a tots que fessin un sacrifici, que he reconegut aquest dematí i que continuo reconeixent, un esforç tremend i terrible d'ajustar –i comparteixo amb vostè que és un esforç que només s'ha fet al sector salut, sí, però és un esforç que calia fer i que hem d'agrair–, un esforç que permet mantenir això que deia aquest dematí, que continuem fent 150.000 visites cada dia –imagini's, això vol dir un estadi del Futbol Club Barcelona ple, cada dia, d'atencions mèdiques–, més una mitjana d'unes mil intervencions diàries. Estem parlant d'això, eh? Això ens permet mantenir això, l'esforç d'aquests professionals. No solament l'esforç de dedicació professional, que és altíssim, sinó l'esforç d'haver renunciat a una part dels seus emoluments per poder contribuir que aquesta activitat continuï funcionant.

És ben cert que això ha passat, i a més hem intentat que passés a través de l'acord entre les parts que són competents per prendre aquests acords, que són els agents socials. No vam aconseguir, com vostès saben molt bé, un acord d'àmbit general, perquè no va ser possible, no va haver-hi acord entre els agents socials, però sí que hem aconseguit moltíssims acords en tot el conjunt del sistema, i que ens queda un acord límit, que és l'acord de l'Institut Català de la Salut, que és una part important del sistema, però que té les dificultats de la mida que té, i que, per tant, una solució *ad hoc* per a cada un dels problemes i per a cada centre saben vostès que amb l'actual forma de l'ICS és impossible o molt difícil. Malgrat això, jo sóc optimista. S'està negociant, es continua negociant, i jo crec que resoldrem en l'àmbit de l'ICS un acord que definitivament ens permeti començar a parlar d'altres coses que venim parlant però que dona la impressió que no en parlem, eh?

Per tant, no està passant res més que allò que vam dir que passaria. I ho vam dir honestament el primer dia. I les conseqüències d'allò que està passant són els conseqüències que preveïem que passarien: conseqüència de les màximes garanties possibles per als ciutadans; pèrdues evidentment de retribucions i de complements en molts casos per als treballadors, que esperem que en un moment determinat això pugui ser recuperable; pèrdues de llocs de treballs fixos i estructurals: hem tingut molts llocs de treball que s'han perdut d'aquesta població flotant, d'aquests contractes que no són contractes estables; hem mantingut al màxim tots els contractes estables. I, per tant, aquesta és la realitat, que no hem negat en cap moment.

Per tant, donar voltes sobre una realitat que hem anunciat el primer dia és evident que... No li discutiré que han augmentat les llistes d'espera, no li discutiré que els treballadors han fet esforços, que, com vostè, reitero i agraeixo, i no li discutiré que, des del punt de vista dels resultats, és el que hem d'avaluar al final, què ha passat amb tot això, si aquestes conseqüències s'han traslladat o no, com diu vostè molt bé, a la qualitat assistencial. I això és el que estem..., rendim comptes i hem rendit comptes en l'àmbit que toca rendir-los, i que crec que a més a més de rendir comptes en l'àmbit de l'òrgan de govern del Servei Català de la Salut,

també havíem de rendir comptes a la Comissió de Salut, com m'hi vaig comprometre en el seu moment, i, per tant, per això demanava la compareixença.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, president. Honorable conseller, senyor conseller de Salut, vostè deia ara fa un moment que vostès el que han fet ha sigut agafar-se a un pressupost que precisament aquest Parlament va aprovar. I és veritat. Però també li vull dir, senyor conseller, li vull demanar que tots aquells acords que van subscriure, que vam subscriure entre el partit que dona suport a aquest Govern i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, jo li demano que també els compleixin, perquè d'aquells acords, d'aquella addenda de compromisos en l'àmbit sanitari que vam acordar entre Convergència i Unió i el Partit Popular de Catalunya, fins a la data, res de res.

Nosaltres varem signar, vam proposar i així vostès també varen assumir que farien la reordenació dels serveis, una reordenació basada en la millora de l'atenció primària, en la coordinació assistencial, en l'atenció especialitzada d'alta qualitat, en els estàndards de qualitat assistencial consistents. També varem acordar que faríem una reordenació, que faríem un nou replantejament de les llistes d'espera, que calia prioritzar uns procediments quirúrgics, diguem-ne, en el catàleg de serveis per sobre d'altres, i des de fa poques hores tenim alguna notícia al respecte, però no sabem encara tot això com es concretarà. També varem acordar i vostès varen signar que faríem..., en el capítol referent als temes referents a la despesa farmacèutica, que modificarien la legislació farmacèutica per tal que el catàleg, doncs, prioritzés la prescripció d'uns medicaments genèrics, la plataforma única per als processos de compra i distribució de medicaments en l'àmbit hospitalari. Tot això nosaltres ho varem acordar, i així els ho vam presentar, i així Partit Popular i Convergència i Unió ho varen signar, i torno a dir-li: fins a la data d'avui, res de res. Per tant, nosaltres també demanem que vostès compleixin aquells acords signats entre ambdós grups parlamentaris.

Senyor conseller, jo li demano que presenti un full de ruta, que presenti el Pla de salut 2011-2014, que presenti i que expliqui a tots els catalans per què estan fent aquestes retallades, quins són els resultats, durant quant de temps ho faran i en què faran servir, com faran servir tot aquest estalvi que estan produint.

Jo comparteixo també amb vostè que cal replantejar-se el finançament del nostre sistema de salut, i sap perfectament que el Partit Popular, no només de Catalunya, sinó de tot l'Estat, doncs, pensa exactament el mateix i treballem en aquesta mateixa línia. Però permeti'm que li torni a dir, senyor conseller: en plena època de retallades de salut, no pot ser que el Govern

de Catalunya segueixi obsessionat a fomentar les entitats de caire nacionalista, en la construcció nacional, en les mal anomenades «ambaixades» a l'estranger, en centenars d'empreses públiques que moltes vegades no serveixen de res. Els governs autonòmics seriosos –els governs autonòmics seriosos–, com és el Govern de les Illes Balears..., ha suprimit prop de cent empreses públiques, noranta empreses públiques i escaig. Per tant, els governs seriosos ho saben fer; el Govern de Catalunya no ho està fent.

Potser, també li ho dic, senyor conseller, potser també fóra el moment que es plantejessin de debò la utilitat de retransmetre potser partits de futbol o fins i tot la Fórmula 1, per, diguem-ne, la nostra televisió autonòmica que tants diners ens costen, mentre es tanquen quiròfans, llits d'hospitals i unitats hospitalàries. Abans d'acomiarar metges i infermeres, abans de tornar a rebaixar el sou de metges i infermeres, potser ha arribat el moment de replantejar-nos la independència autonòmica de la nostra televisió pública. I li poso aquest exemple com li'n podria posar molts altres més, no?

Conseller, jo li demano, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya li demanem que facin un replantejament seriós, que expliquin on volen anar, que la gent sàpiga realment per què se'ls demanen aquests esforços. Li demano també que aturin tot el que estan fent fins a finals d'any, replantejem-nos què és el que cal fer, però no li fem més mal al nostre sistema de salut. Presentin també un informe, com abans li deia –i en aquest sentit anirà la nostra moció subsegüent–, presentin un informe amb tots els resultats de les mesures preses fins ara. Perquè, miri, honorable conseller, el contribuent, en aquest cas l'usuari de la sanitat pública, i també el professional del sector, no demanden excuses estèrils, demanden solucions, i, per tant, jo crec que és en aquesta línia que vostès han de treballar. I crec que fins a la data, en aquests deu mesos que porten en el Govern de Catalunya, han equivocat absolutament les prioritats, i així tenim el sistema de salut com el tenim: tothom al carrer, tothom protestant, els professionals, el sector, i fins i tot, i el que és més greu, tots els usuaris de la sanitat pública.

Gràcies, president, honorable conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

President... Diputada, bé, miri, vostè em diu amb tota claredat que la seva abstenció en els pressupostos de la Generalitat comportava una sèrie de compromisos per part del Govern amb relació al tema sanitari. Vostè n'ha citat uns quants, dels quals molts d'ells estan en marxa i que, a més a més, clar, pensi en quin mes vam aprovar els pressupostos i pensi en el temps que hem tingut. Malgrat això, moltes de les coses que nosaltres vam acceptar fer a través de l'acord que vam fer ja estaven en marxa, no són coses que vam posar en marxa,

òbviament, en el moment de fer l'acord pressupostari. Jo, encantat, el dia que faci la compareixença parlamentària, d'explicar totes i cada una de les actuacions que envers el compliment dels compromisos hem fet, i fins on les hem fet, i quins resultats han tingut.

Jo comparteixo amb vostè plenament el fet de rendir comptes, no hi tinc cap inconvenient, ho he dit des del primer dia. I, per tant, jo accepto de bon grat fer aquest rendiment de comptes de quin ha estat el resultat de cada una de les mesures durant aquest temps en què hem hagut de fer una feina amb menys diners. Aquestes mesures no són unes mesures..., com també amb aquest relat constant de degoteig i improvisació, etcètera. Jo torno a remetre'm a la meua compareixença.

Però miri què li dic: nosaltres estem fent una sèrie de coses que estan fent tots els països europeus i que, per cert, el Govern del País Basc, que va arribar a fer-se càrrec de la..., després d'unes eleccions, i que va comportar que governés el Partit Socialista amb el suport del Partit Popular, va haver de fer una rebaixa del pressupost quan hi van arribar –estic parlant del País Basc, eh?, que és una situació econòmica que no és comparable a la nostra–, el Govern del País Basc va haver de fer una reducció del seu pressupost i va fer les mateixes mesures, pràcticament les mateixes, que estem fent nosaltres, amb exactament la mateixa resposta mediàtica i popular, exactament la mateixa, eh? Va racionalitzar els serveis d'urgències nocturnes dels centres d'atenció primària; no va posar en marxa algun o altre centre que s'havia de posar en marxa; va tancar plantes hospitalàries, i al final, dos anys després, quan va rendir comptes, el conseller basc va rendir uns comptes absolutament acceptables en termes d'accessibilitat i de qualitat.

És evident que ara hem hagut de fer unes actuacions que han hagut de fer-se en un espai de temps determinat, amb molta rapidesa, perquè havíem de tenir uns resultats..., que recordo també que el resultat del dèficit de Catalunya és una exigència del Govern de Madrid, que dona la impressió que no estem tampoc d'acord amb l'ajust pressupostari a fer i sembla que és insuficient. I això, malgrat que ho nega la ministra d'Economia als mitjans, per carta diu absolutament el contrari. Per tant, nosaltres volem fugir d'aquesta situació de *toma y daca* i hem fet allò que creïem que havíem de fer, rendirem comptes d'això. I el que sí que ens sembla poc responsable és que en lloc de, d'alguna manera, criticar allò que és criticable, posar el dit allà on toca posar-lo, perquè puguem millorar coses, el que fem és negar-ho absolutament tot –tot–, no és vàlid; res del que hem fet ho hem fet bé; no sabem on anem, no tenim cap nord. Jo crec que de tant repetir-ho potser ens ho acabem creient inclús nosaltres mateixos; però jo puc dir-li que, per molt que ho repeteixi, tenim ben encaminat allà on volem anar.

I vostè em demana una cosa, i li agraeixo molt que citi el Pla de salut, perquè això vol dir que alguna cosa va quedar de la meua última compareixença a la comissió. Jo vaig dir que vindríem a presentar el Pla de salut 2011-2014 en el seu moment; també li anuncio que aquest pla està en procés d'elaboració per part del

departament, que aquest pla serà contrastat amb tot el sector i tots els agents, per poder enriquir-lo al màxim possible, que després el posaré a la seva disposició, a la disposició de tots els portaveus dels grups parlamentaris, que després el posarem a l'acord dels agents socials i que després, com diu la llei, serà un acord de govern que marcarà, com vostè molt bé diu, aquest nord necessari i clar del 2011 al 2014.

Tenint clara una cosa: que nosaltres hem de preservar, com deia aquest dematí, i la nostra funció és aquesta, hem de preservar i, per tant, mantenir surant el sistema sanitari català i protegir-lo al màxim de les amenaces d'algunes o altres tempestes que no puguem preveure. Per tant, encara que no puguem preveure tempestes, hem de fer un pla de salut que ens preservi el sistema

sanitari d'aquestes tempestes. I aquesta és la voluntat amb què aportaré a la compareixença en comissió l'explicació metodològica i el grau de compromís polític que podem assolir amb el Pla de salut.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió, i la reprendrem demà al matí a les deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i onze minuts.